Anticipația

CLUB

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

PHILIP K. DICK

LOTERIE SOLARĂ

(SOLAR LOTTERY)

**

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

493-494

SOCIETATEA ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Departamentului Ştiinţei din cadrul Ministerului Învăţămîntului şi Ştiinţei înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
TITI TUDORANCEA

Redactor şef:
VIORICA PODINĂ
Redactor literar:
MIHAI DAN PAVELESCU
Tehnoredactare computerizată "Ştiinţă & Tehnică" SA:
CONSTANTIN D. PAVEL
Coperta:
WALTER RIESS
Difuzarea:
CORNEL DANELIUC
(telefon 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr.1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 60 10 sau 617 60 20, interior 1208 sau 1151

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria "Coresi", telefon: 617 60 10 sau 617 60 20, interior 2411

ABONAMENTELE se pot face la oficiile poştale (în "Catalogul publicaţiilor interne" pe anul 1992 revista "Anticipaţia" se află la poziţia 267), precum şi direct la redacţie. Abonamentul va fi expediat sub formă de colet poştal la adresa indicată.

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF (nr.493 - 494/1992), editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" SA

SUMAR

PAGINILE EVIDENŢIATE CU SIGLA "MTS" SÎNT REALIZATE ÎN COLABORARE CU MINISTERUL TINERETULUI ŞI SPORTULUI, ÎN CADRUL PROGRAMULUI NAŢIONAL DE STIMULARE A CREATIVITĂŢII TINERILOR.

PUNCT DE VEDERE

MIHAIL GRĂMESCU

Desen de Nicu GECSE

Testul negaţiei şi tema saltimbancului în scrierile lui Colin

SF-iştii se pretind, şi aşa ar trebui să fie - dacă şi-ar lua în serios, vreunul, prerogativele de „cercetători" filo-sofi cu veleităţi artistice în zonele în care ştiinţa se interconectează cu celelalte aspecte ale culturii şi cunoaşterii -, ar trebui să fie, deci, nişte versaţi practicieni (şi aderenţi fervenţi) ai (şi la) libertăţii speculaţiei (logice). Din acest motiv, ar fi firesc să găsim la ei un pronunţat simţ al umorului. Sau măcar să fie sensibili la umor.

Urmărind cu interes, de multă vreme, această formă de manifestare în artă, precum şi aura socială creată de numărul mare al cititorilor încîntaţi sau pasionaţi de fenomenele artistice de acest fel, am constatat cîteva amănunte interesante: grupurile în care aceştia se adună conţin categorii diferenţiate şi diversificate de scriitori şi fani, care au în comun însă faptul că-şi exprimă toţi, mai mult sau mai puţin entuziast, interesul predilect faţă de această preferinţă a lor de gust; şi dacă la un concert de muzică pop, să zicem, poate participa şi cineva care nu agreează popul, mi-am zis că ar fi interesant dacă ***măcar unul*** dintre scriitorii apreciaţi şi promovaţi de aceste grupuri s-ar declara, sau chiar ar fi, realmente, un adversar al... formei artistice pe care o practică şi în care este apreciat favorabil. Şi, întrucît nici unul dintre „consacraţi" nu avea curajul să rişte o asemenea situaţie ca să-mi dea mie posibilitatea să studiez incidentul la care ar duce o poziţie ostentativă de dezacord (filozofic), poate şi dintr-o curiozitate de natură ştiinţifică, m-am încumetat, de la un anumit moment încoace, să o adopt eu, cu toată modestia. La întrebarea primordială cu care orice grup te întîmpină, acceptă sau respinge, dacă (în cazul de faţă) „îmi place sau nu SF-ul?", am răspuns şi mai răspund încă şi acum, uneori, cu un apoteotic „NU!" categoric.

În ce măsură un astfel de răspuns infirmînd interesul meu pentru literatura, arta şi problematica SF este sincer sau fals, îmi păstrez încă rezerva de a nu

divulga. Analizînd, însă, posibilitatea ca un autor apreciat într-un anumit domeniu să fie totuşi, în mod sincer, neinteresat sau chiar ostil formulei şi activităţii de creaţie care-l consacră şi pe care o practică, în mod cert această posibilitate este perfect posibilă şi plauzibilă, mai ales în activităţile cu caracter de ***loisir***, aşa cum este, măcar în parte, şi arta, unde nu trebuie confundaţi cei care ***muncesc*** în domeniu cu cei care beneficiază şi se ***bucură*** de „produsul" respectivei activităţi. Metaforic vorbind, se ridică întrebarea dacă poate fi cineva un cofetar bun sau un bun vînzător într-o cofetărie fără ca el să fie un consumator de prăjituri, ba, mai mult, făcînd parte dintre cei care nu pot suferi prăjiturile. Şi acest personaj poate exista! (Desigur, nu se ajunge chiar pînă la cazul chirurgului care nu poate suporta să vadă sînge!) Cei care au avut contact mai îndeaproape cu cofetăriile ştiu că există chiar un fel de, să-i zicem, ritual de iniţiere de breaslă, în domeniu - înainte de a ţi se lăsa pe mînă dulciurile, eşti „îndopat" o dată cu ele pînă ţi se face rău şi lehamite încît să nu le mai... vezi. Nu ştiu în ce măsură mitul unui astfel de... rit are sau nu o bază reală factică, dar, oricum, el circulă şi reprezintă o sugestie de argument în favoarea ipotezei mele.

Poţi fi, deci, un excelent bucătar cînd tu ai înclinaţii de ascet? Sau mare vedetă şi creator într-un domeniu care-ţi repugnă?

În domeniul fizicienilor atomişti - de exemplu, în cazul celor care au lucrat, în lagăre ştiinţifice, la proiectele după care s-au construit primele bombe atomice-, este evident pentru oricine că răspunsul la întrebarea mea a fost şi este, de multe ori, DA! Dar în cazul artei şi al artiştilor? Sau al filozofilor? Sau, mai mult, în cazul slujitorilor riturilor religioase?

Vă las libertatea de a aprecia singuri. Eu mă voi rezuma la relatarea cîtorva reacţii interesante cînd conlocutorul este pus înaintea situaţiei neprevăzute de a nu întîlni, cînd ajunge la preferatul lui, un specialist cu solicitudine pentru ceea ce el agreează preferenţial ca un colecţionar şi degustător fidel, ci un nonconsumator al produselor din categoria celor pe care le creează şi la care, este evident, se pricepe (bine).

În cazul SF-ului, reacţia adversă a unui autor de SF poate fi diferit orientată: împotriva produsului respectiv sau împotriva grupului care îl consumă preferenţial.

Dacă ostilitatea autorului se manifestă împotriva grupului de fani, situaţia are valenţă socială - de depreciere sau chiar jignire a grupului promovator. În aceste cazuri este, după părerea mea, doar manifestarea unui elitism exacerbat, urmarea unui „pentru că nu mă înţeleg, nu mă pot aprecia la justa mea valoare - deci aprecierile lor sînt neavenite". Desigur, în cazul în care grupul îl apreciază sincer pe respectivul artist, o astfel de poziţie a acestuia înaintea grupului de referinţă este jignitoare, dar se ridică în acest caz o întrebare interesantă - dacă un astfel de scriitor ar fi atît de „tare" încît să reziste ca lider al grupului pe care îl sfidează, care sînt relaţiile care se stabilesc între cele două părţi? Istoria artei oferă şi astfel de exemple de artişti obraznici, ostentativi şi trufaşi, iar lipsa lor în spaţiul SF-ului românesc ar putea semnala lipsa de aici a unei categorii de autori, dar ar putea fi şi cauzată de o stare (statică) specifică a grupului de referinţă.

Totuşi, REFUZUL MEU este de cu totul altă natură. Sînt, îndeobşte, un om „la locul lui" şi „bine crescut", cum se spune - respect grupurile cu care vin în contact, chiar şi pe cele din care nu fac parte şi cu care nu împărtăşesc nici interese, nici păreri sau preocupări comune. Cu atît mai mult e firesc să respect şi să mă port diplomatic în şi faţă de grupurile care mă agreează şi promovează.

NU-ul meu este vizavi de produsul SF - şi în plus nu este un nu misionar - el nu pledează la convertirea celor de altă părere. „Ostilitatea" mea declarată nu mă împiedică să rămîn obiectiv faţă de

produsele specifice pe care mă vădesc capabil să le apreciez just valoric (în conformitate cu gusturile cele mai rafinate ale fanilor şi specialiştilor) şi nu numai atît, dar chiar să compun eu însumi lucrări de „top" în domeniu - după aprecierile grupului de „degustători" specializaţi şi preferenţiali ai fenomenului.

Şi atunci? Să fie, oare, NU-ul meu un fals nu - şi atunci SF-iştii s-ar vădi un grup, sau poate o grupare, total lipsită de simţul umorului? Sau NU-ul meu este o „cochetărie" de autor „răsfăţat" al „găştii"? Şi atunci reacţia fanilor care mă iau ca atare şi continuă să se manifeste cu căldură şi interes faţă de produsele muncii mele este mult mai „intelectualistă" şi de bun simţ decît a multor „confraţi" de breaslă sau „specialişti" care se simt vexaţi de poziţia mea paradoxală...

Las fiecărei categorii sau oricăror altor categorii care ar mai exista dreptul şi plăcerea de a face analiza propriilor sentimente înaintea categoriei pe care o reprezint, sau mă etalez că o reprezint: de scriitor apreciat drept SF-ist şi promovator competent de SF ostil SF-ului, pe care-l practică şi promovează.

În încheiere voi semnala cele două reacţii principale ale grupului la răspunsul meu de studiu: CONTRARIERE sau (şi) SUSPICIUNE. Ceea ce mi se pare cel mai ciudat în aceste două reacţii nediferenţiate este faptul că toţi cei care le afişează se declară, cu tărie, iubitori şi partizani ai scrierilor celui care a fost gînditorul şi omul de litere Vladimir Colin - uitînd, se vede treaba, de tema SALTIMBANCULUI aşa cum a fost ea tratată şi prezentată în operele de temelie ale acestuia (după gustul meu - dar şi al altor referenţi critici) ***Pentagrama*** şi ***Grifonul lui Ulise***. Cum ar putea cineva să-l aprecieze pe Colin fără a tolera (cel puţin - dacă nu chiar a-i iubi această latură a personalităţii) ambiguitatea de referinţă, de Artist, de Saltimbanc Tragic ***(salt-im-banco)*** cu care ostenta şi pe care atitudinea mea doar o ***completează*** cu nuanţa de orientare - Săritor-în-gol ***(saut-en-rien)***?

Cît de departe a rămas de memoria eurilor ascunse ale acestora pînă şi şcolărescul: „nu îmi place, dar învăţ sîrguincios", ca să nu mai discutăm de studenţescul: „nu mă interesează, dar mă documentez temeinic"? Să nu aibă, tocmai academiştii ştiinţei şi artei o atitudine flexibil academică?

Atunci, măcar pe argumentul că adesea fidelitatea declarată faţă de „cauze" prin jurăminte şi cuvinte mari este mai periculoasă decît duşmănia deşteaptă (există chiar şi un proverb - e adevărat, asiatic - care vorbeşte despre preferinţa înţeleptului pentru duşmanii deştepţi înaintea prietenilor proşti) (şi, cîndva, cînd am nimerit, mai pe la primele mele contacte, într-un grup, de SF-işti, Colin spunea: „Nu mă îndoiesc de faptul că sîntem nişte oameni inteligenţi. De altfel, ne-am adunat aici, să citim ceea ce citim şi să discutăm ceea ce discutăm, tocmai pentru că sîntem nişte oameni inteligenţi") şi SF-iştii ar trebui să mediteze, măcar, înainte de a mă renega şi repudia, ei pe mine, nu eu pe ei, de astă dată, pentru „erezia" faţă de grup a NU-ului REFUZULUI meu existenţial. Fiindcă, este interesant, ca un corolar al studiului meu socio...ilogic, cum necesitatea de a-şi păstra consecvenţa... sobrietăţii academiste pe care şi-au propus-o îi obligă să se schimonosească destul de caraghios atunci cînd se văd siliţi să se refere la mine şi cînd cu aceeaşi gură trebuie să mă şi laude şi să mă şi înjure.

Care este, deci, poziţia ***corectă*** a oamenilor serioşi care se vor şi corecţi înaintea unor Saltimbanci Tragici din categoria răposatului Colin sau a mea?

Nu ştiu. Sau nu ştiu încă. Şi cred că nici răposatul Colin nu ştia şi nu a aflat. Oricum, eu, spre deosebire de el, care nu a mai avut timp să aştepte printre noi, eu încă mai aştept propuneri rezonabile care să mă ajute să-mi definesc termenul, cîndva atît de clar pentru unii artişti şi critici, dar devenit atît de obscur cu trecerea timpului, de „sriitor angajat", în nu contează ce direcţie sau compartiment al artei.

LEONARD OPREA

OPŢIUNE

Şuierînd, vîntul legăna crăcile lipsite de frunze, împletite în stranii arabescuri negre. Înnoroiate de furtuna din timpul nopţii, apele pîrîului se rostogoleau pe sub panglica aurie a autobenzii care ducea spre piaţa teatrului. Cu spatele uşor încovoiat, bătrînul se împotrivea anevoie vîntului. Hainele liliachii, ponosite, i se lipeau de trupul uscat.

Traversă cu greu piaţa şi ajunse în faţa uriaşei piramide aşezate cu vîrful în jos şi sprijinită pe toate laturile de imense cariatide. Teatrul îl întîmpină tăcut şi sumbru. Pe fundalul pereţilor negri, trupurile cariatidelor păreau nefiresc de albe.

Bătrînul urcă încet treptele sîngerii şi intră în piramidă. Străbătu cîteva coridoare laterale şi se opri în faţa uneia dintre uşile sălilor de repetiţie. Îşi introduse degetele mîinii stîngi în cubul albastru aflat într-o mică nişă galbenă. Uşa glisă lin într-o parte. Bătrînul îşi strecură în sală trupul uscăţiv. Dintre zidurile înalte cu relief de stîncă, se năpusti spre el sinistru, prelung ca vaierul unui animal înjunghiat, ţipătul unei sirene. Pe scena suspendată în aer, oamenii încremeniră: palizi, cu feţele schimonosite de spaimă. În lumina nefiresc de galbenă care inundase sala păreau cadavre ridicate în picioare. Bătrînul îi privea concentrat, ca şi cum ar fi considerat scena reală: „Au luat hipnozină..., vor să simtă adevărata groază, adevărata, sau mai mult decît atît?". Sala se umplu cu trupurile de ceaţă ale unor oameni ce agitau frenetic lănci şi săbii. Ţipătul sirenei încetă. Urmă o scurtă luptă între fiinţele de fum. Se auziră ţipetele răniţilor. Apoi horcăituri. Brusc, o lumină alb-albăstruie, relaxantă se răspîndi în sală. Cu mişcări lente de oameni abia treziţi din somn, actorii reînviară. Podiumul se desfăcu în două şi din adînc urcă un şir de fotolii biocalmante. Actorii se aşezară în cavităţile scoicilor negre. De bătrîn se apropie un bărbat înalt, cu ochii încercănaţi:

- Salut! Ţi-a plăcut scena? Clătinai din cap...

- Nu-l văd pe Serg. Unde e?

- L-am învoit. Avea echilibrul psihic cam instabil. Nici el nu era sigur că o să poată suporta proiecţiile declanşate de hipnozină. Dar parcă voiai să-mi spui ceva?

- A, da. De ce iubiţi atît spaima?

Regizorul rămase descumpănit pentru o clipă, apoi ridică din umeri şi, ţipînd, gesticulînd, se îndreptă spre actori. Bătrînul îi întoarse spatele şi cu paşi mari, apăsaţi, părăsi sala. În urma lui ţipătul sirenei se înălţă din nou.

Afară ploua mărunt, într-o nesfîrşită şi monotonă revărsare lichidă. Purtat de autobanda aurie, întins în capsula ovoidală din lamcristal, bătrînul traversă oraşul printre şirurile cenuşii ale giganticelor habitaturi sferice, printre cuburile negre ale supercomplexurilor industriale şi comerciale.

În scurt timp ajunse în cartierul vechi al coloniei. Părăsi autobanda şi se plimbă prin ploaie bătînd cu paşi şovăielnici străduţele înguste şi întortocheate, „n-au îndrăznit încă să se atingă de oaza asta şi ploaia, ploaia...".

Într-un tîrziu, străpuns pînă la piele de săgeţile lichide, se opri în faţa portiţei din gardul strîmb, de lemn, „iar unii preferă trecutul doar cînd e nespus de frumos, eu", zîmbi trist în timp ce străbătea grădiniţa neîngrijită, plină de arbuşti, tufe şi trandafiri lăsaţi să crească la întîmplare, încolăciţi sălbatic.

Nu prea mare, casa era vopsită în alb. Doar ţiglele şi girueta erau roşii. Mîngîie tandru peretele umed, învîrti cheia în broască, deschise uşa, intră.

În hol se descălţă şi deschise încet uşa camerei din dreapta. Serg dormea întins în hamac. Bătrînul îl apucă de umăr şi-l zgîlţîi uşor:

- Serg... Serg, trezeşte-te! Mi-ai promis doar...

Tînărul căscă, clipi somnoros şi, zărindu-l pe tatăl său cu hainele şiroind de apă, sări speriat în picioare:

- Ce-i cu tine?! Nu, că eşti... Schimbă-te! Îţi fac un ceai.

Mormăind printre dinţi, Serg intră în bucătărie. Bătrînul se apropie de fereastră, trase perdeaua şi-şi lipi fruntea de geam; îşi încleştă cu putere, de pervazul ferestrei, mîinile slabe şi osoase; venele i se umflară trădînd violenţa încleştării. Dincolo de geam, printre infinitele picături de apă, se zăreau contururile voalate ale munţilor. Păreau să se afle la început de geneză, forme masive şi stranii, străpungînd ici-colo vălul gros de ceaţă norii negri-cenuşii ce li [illegible]

creştete.
Bătrînul lăsă perdeaua să cadă şi, împleticindu-se, plecă spre bucătărie. Tremura din tot trupul.
Întinzîndu-şi gîtul subţire de pasăre, sorbi ceaiul cu înghiţituri lacome. Serg îl privi neliniştit:
- Ţi-a intrat frigul în oase! De ce nu te-ai oprit undeva pînă se mai domolea potopul ăsta? Pe unde-ai umblat?
- Serg, rosti stins bătrînul, mi-ai promis că vii cu mine... Te-am rugat de nenumărate ori să mă însoţeşti. Trebuie, Serg. O să înţelegi mai tîrziu...
- Dar nu vezi ce-i afară?! M-ai înnebunit cu rugămintea asta, fir-ar a naibii! Nici măcar nu mi-ai spus vreodată unde vrei să mergem. Ce e în lo...
Se opri pe neaşteptate - cu gura deschisă, buzele străbătute de un tremur uşor, privirea aţintită în gol şi mîinile încremenite într-un gest neterminat: statuie vie.
Bătrînul părea şi el pietrificat, doar coastele i se ridicau şi coborau imperceptibil, întinzîndu-i uşor pielea albă. Cămaşa udă îi scăpase din mîini izbind podeaua cu zgomot înfundat. Chipul bătrînului devenise o mască - amestec de bucurie şi spaimă.
Făcînd doi paşi nesiguri către tatăl său, Serg se mişcă primul, continuîndu-şi fraza întreruptă:
- ...cul ăsta al tău? Şi oriunde ar fi, pe o asemenea vreme... Dacă ai descoperit ceva, de ce nu anunţi comisia? Eşti membru de onoare, nu? Ultimul supravieţuitor al primilor coloni, conducătorul respectat şi acum. Ar fi suficiente două-trei cuvinte...
Îşi turnă puţin cooldrink în pahar, bău fără grabă şi se aşeză greoi pe scaun. Bătrînul tăcea îngîndurat. Privi atent spre Serg:
- Să-ţi fac eu cafeaua?
- Dacă vrei.
- Mîncăm o omletă?
- Da.
Bătrînul se apropie de programatorul culinar şi începu să apese pe clape. Întrebarea lui ţîşni. Scurtă. Seacă:
- Vii?
- Ascultă, ridică brusc glasul Serg, însă renunţă şi continuă cu voce moale, obosită: vin. M-am săturat. Vin, vin, repetă el scrîşnind din dinţi. Eşti mulţumit? Însă te rog şi eu ceva. De fapt, te-am mai rugat. Înţelege o dată, acceptă să rămîi singur. Te poţi descurca. Mă chinui ţinîndu-mă lîngă tine. Profiţi de respectul ce ţi-l port, dar pricepe că ne incomodăm reciproc.
Programatorul întinse platoul alb pe care se găseau două farfurii cu omletă şi ketchup. Încruntat, bătrînul apucă farfuriile şi le puse grijuliu pe masă:
- Deci vii. Să mîncăm. Poftă bună.

Bătrînul mergea într-un ritm infernal. De cînd începuseră să urce, nu se opriseră deloc. Serg, care răsufla din greu, protestase în van. Stropi mari de sudoare îi acopereau fruntea, i se scurgeau de-a lungul tîmplelor. În gînd nu înceta să blesteme refuzul încăpăţînat al bătrînului: nu voia să folosească centurile antigravifice care, reglate numai la intensitate minimă, tot le-ar fi uşurat considerabil eforturile. Încercase să se oprească, să se trîntească la rădăcina unui brad ca să-şi mai domolească zvîcnetul inimii, însă nu cunoştea locurile şi bătrînul continuase să urce; temîndu-se să nu se rătăcească, înfricoşat de ivirea nopţii, fusese nevoit să-şi urmeze tatăl, „un părinte nebun", gîndise atunci. La un moment dat avusese impresia stranie că bătrînul se afla în transă hipnotică, dar păstrase pentru el gîndul: „provocat de oboseală şi furie". După aproape două ore de marş neîntrerupt, i se făcuse foame şi-i ceruse bătrînului o caşetă nutritivă. Fluturîndu-şi pelerina scurtă, liliachie, bătrînul se răsucise, continuînd să meargă, cotrobăise în raniţa atîrnată la şold şi-i întinsese un sandviş. „Numai impotenţii vor să facă lucruri ieşite din comun. Vreau o caşetă nutritivă!" ţipase Serg, furios. Bătrînul nu-l învrednicise cu nici un răspuns, aşa că fusese obligat să ia sandvişul. Muşcase de două ori din el, iar apoi îl aruncase înciudat.
Ploaia încetase de mult şi licăreau stins primele stele cînd bătrînul se opri. Serg, care mergea ca un automat, fu gata să se izbească de el. La cîţiva paşi, în faţa lor, se căsca o prăpastie adîncă. „Ce naiba l-o fi apucat?" se întrebă Serg. „Doar n-o fi vrînd s-o treacă fără centură?!" Nu avu timp şi nici putere să urle cînd îl văzu pe bătrîn că-şi face vînt şi se aruncă în abis. I se înmuiară picioarele şi se prăbuşi pe pămîntul ud. Avu senzaţia că totul se-nvîrte în jurul lui, pierdu noţiunea de spaţiu, ameţit: munţii, cerul, stîncile şi brazii se transformară în benzi de culoare albă şi neagră, în alternanţă cu cele violetverdegălbui desfăşurate în faţa ochilor cu o iuţeală incredibilă. Simptome de vomă îi contractară stomacul.
Cu ochii sticloşi, se tîrî spre buza prăpastiei. Îi văzu pereţii verticali, trupul i se contractă şi se retrase în mare grabă.
Bătrînul se înapoia plutind încet, parcă purtat de mîini nevăzute. Cînd ajunse la nivelul lui Serg, pluti la cîteva palme de pămînt şi coborî lin, exact pe locul de pe care se aruncase în hău. Senin, păşi către fiul său, dar nu lui i se adresă în

gînd: „Ganeea, ce-a fost asta? Iar te porţi ca o copilă? Înţelege o dată că trebuie să transmit cuiva taina noastră şi e firesc ca primul om pe care l-am ales să fie fiul meu. Nu cred să mai încerc şi cu altul. Dacă nu reuşesc cu Serg, te las pe tine să-mi alegi urmaşul...

Cei pe care i-am adus aici nu puteau trăi fără munţii ăştia, fără păduri; mări, mi-ai dat deci o parte din trupu-ţi şi ţi-am dăruit o conştiinţă - gîndurile mele, şi temerile, eu, stăpîn şi creator..., bun, cu alte cuvinte am acceptat să devii propriul meu judecător nepărtinitor, al meu şi-al lumii mele, cea căreia îi mai aparţin încă:

N-ai dreptul la demonstraţii inutile!

Tată, n-am vrut să-i fac nici un rău. I-am arătat că te iubesc şi oricum, el şi lumea ta, poporul meu acum, nu vor putea înţelege nicicînd că noi...

Ganeea, îl îngrozeşti!".

Serg se răsucise pe spate şi, ajutîndu-se cu coatele, cu călcîiele, încerca să se departeze. Bătrînul schiţă un zîmbet amar şi se aplecă întinzînd braţul. Serg duse fulgerător mîna în dreptul feţei.

- Nu, Serg. Sînt eu, tatăl tău, în carne şi oase! Hai, ia-mă de mînă!

Serg îşi coborî puţin braţul şi privi temător: „Ce dracu', e tata?... dar nu se poate, cum..." şi gîndurile i se învălmăşiră ca răsucite de un vîrtej orbitor de nisip. Sări în picioare şi începu să-şi cureţe nervos hainele de noroi:

- Te-am rugat să laşi naibii graba asta! Am crezut c-o să te prăbuşeşti în prăpastie! Uită-te şi tu! Astea-s haine? Dacă alunecam? Îmi rupeam gîtul...

- Gata, Serg. Ajunge. Iartă-mă.

- Pentru ce să te iert? Mi s-a părut..., am crezut că te-ai aruncat...

- Serg...

- Bineînţeles! Te cred în stare. „V-am salvat din cuştile strîmte ale navelor..." Ca să ne aduci pe planeta asta, pe trei sferturi moartă, nu? Ce te roade e că n-ai avut puterea să ne duci mai departe. N-ai recunoscut atunci, taci încăpăţînat de ani şi ani, nu recunoşti nici acum c-ai vrut...

- N-ai dreptate.

- Se putea altfel? Ai părăsit o lume ce se stingea încet! Clasic. Ne-ai adus aici, unde ne-ai ameţit cu ideea paradisului pierdut... regăsit, dar eşti înfrînt...

- Serg!

- Lasă-mă să termin. O mînă de oameni disperaţi acceptă peticul ăsta de pămînt parţial viu. Nerăbdarea lor de a prinde rădăcini undeva - posibilitatea unică pentru tine de a le impune ideile tale despre armonia socială, legile tale care abia mai rezistă azi.

- Destul!

- Ba nu! Sînt destui cei convinşi de falsitatea lor!

- Serg, trebuia să ne oprim aici. Pe nave apăruse a treia generaţie. Riscam să degenerăm.

- Aiurea! Roboţii, dependenţa prelungită faţă de creierele neumane, şi alte inepţii. Cum naiba poţi să mai crezi aşa ceva cînd azi sîntem total dependenţi de ansamblurile astea electronice şi neumane. Nu mai judeci normal!

- ...

- Cel puţin ai curajul să-ţi suporţi demn propriile-ţi tîmpenii. Doar vezi bine că acceptăm mare parte din prohibiţiile imaginate de tine: n-avem dreptul să învăţăm cum să ne apărăm, sigur, violenţa... Auzi, să te sinucizi!

„Ganeea, lasă-l în pace! ***Tată, sînt adevăratele lui gînduri şi nu numai el...*** Lasă-l în pace! Trebuie să încercăm."

- Hai să mergem, Serg.

- Să mergem, dacă spui.

Luna apăruse rotundă şi palidă în aureola ei gălbuie. Asemeni unui gigantic ou de piatră albă, abia împădurit pînă la mijloc şi atingînd tăriile cu creştetul, unul dintre vîrfurile muntelui se înălţa în faţa lor. Încercuită de brazi, poiana din care priveau piscul era acoperită de iarbă scurtă şi deasă. Către coasta muntelui, nici o potecă. Între bolta întunecată şi muntele cu pădurea sumbră, cu piscul alb - imensă, apăsătoare, tăcerea. În poiană, cele două fiinţe mărunte şi singuratice.

Bătrînul se apropie de coasta abruptă ce ducea spre pisc. Serg îl urmă. Urcară cîţiva zeci de metri, apoi fură respinşi şi se treziră din nou în poiană. Încăpăţînaţi, îşi reluară ascensiunea. Totuşi, planeta îi respinse încă o dată: „Tată, n-are rost. Nu va înţelege nimic. Nici unul din ei. ***Ganeea, trebuie să accepţi contactul.*** E fiul meu... Tată, cred că ai să-i părăseşti. Vei veni la mine. ***N-a fost ăsta visul meu, dar tu eşti propria-mi conştiinţă.*** Voi contacta la început inconştientul. Dacă o va avea, vreau ca ***trezirea*** lui să pară firească. ***Bine. Ai grijă, însă. Nu-l speria, te rog."***

La a treia încercare, după primul pas, trupurile li se ridicară la cîteva palme deasupra pămîntului şi, plutind lin printre brazi şi stînci pleşuve, fură conduşi, pe sub stînca uriaşă din vîrful muntelui, pînă la o platformă acoperită doar de licheni. Se opriră deasupra ei. Cu ochii larg deschişi şi aţintiţi spre peretele de un alb strălucitor al stîncii, aşteptau împietriţi.

Serg văzu cum, treptat, îl înconjoară o pîclă

întunecată. Bezna îl înghiţi, dar continuă să vadă de jur împrejur, ca şi cum, acoperindu-i orizontul, întunericul ar fi fost un obiect sau o fiinţă ce-i apăruse în faţă pe neaşteptate. Ar fi vrut să ţipe, să fugă, dar percepu urletul şi goana dorite doar ca vibraţii neclare, vagi. Şi deodată se simţi calm, senin şi puţin curios. Netemător, cercetă ***realitatea*** care-l înconjura. Gîndea într-un mod ciudat, folosind noţiuni necunoscute, deşi i se păreau cunoscute dintotdeauna şi le intuia sensul ascuns, ferecat înăuntrul fiinţei lui pentru a nu-l înfricoşa.

Vreme de o clipă întrezări pîlpîirea unei raze albe.

Întunericul deplasă spre Serg prelungiri vii, şerpuitoare, schimbîndu-şi culoarea cu rapiditate şi răspîndind în jur o căldură moleşitoare, mirosind a pucioasă. Dinăuntrul întunericului ţîşniră şerpi care, colcăind deasupra capului, îi îmbrăţişară trupul. Încercă senzaţia oribilă că o altă existenţă sau, mai degrabă, o altă raţiune bazată pe cu totul alte concepte decît cele cunoscute lui îi viola fiinţa şi tindea să-i modifice sufletul, raţiunea. Nu mai rezistă. Din străfundurile în care fusese izgonită, groaza ţîşni ca o lavă incandescentă, topind dublura lucidă. Bătrînul îl privea îndurerat. Apucîndu-l de braţ, descurajat, adresă apoi stîncii albe, masive, un semn discret.

Cu bărbia sprijinită în podul palmelor şi coatele proptite pe masa îngustă de lîngă fereastră, Serg privea cooldrink-ul chihlimbariu din paharul înalt aflat în faţa lui. Vorbi încet, rostind apăsat fiecare cuvînt:

- Tată, eşti sigur că n-ar trebui să urmezi un tratament de reechilibrare?

Bătrînul tresări. Întrebă cu glas surd:

- Nu te duci la repetiţie?

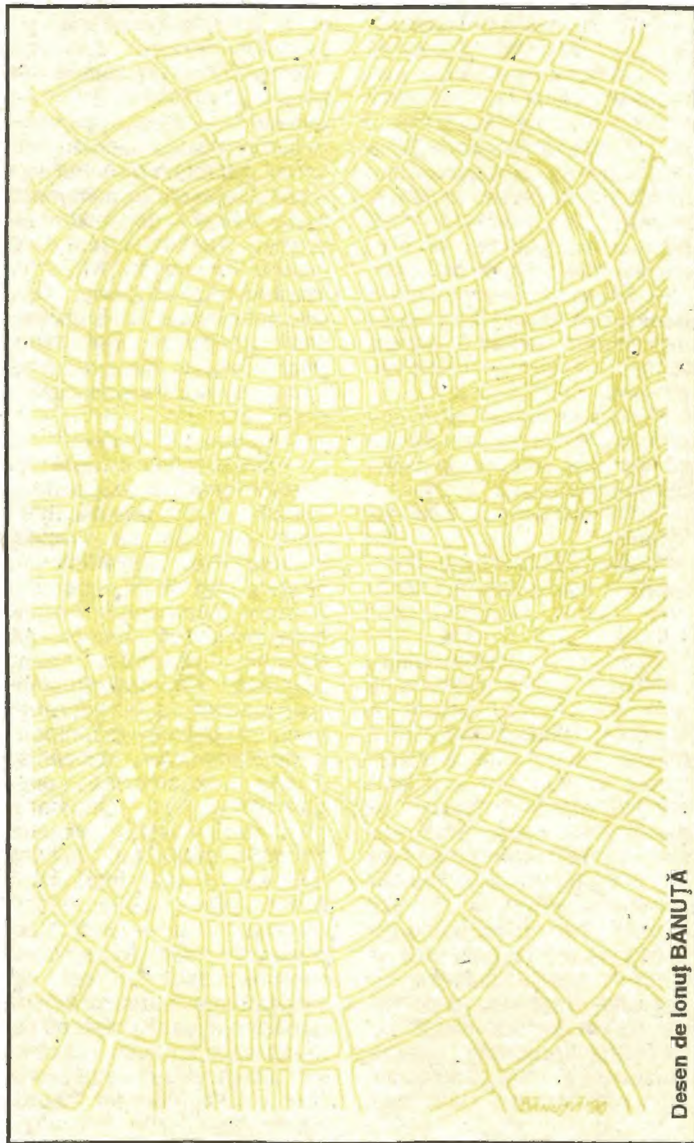
- Tată, eu... Nu, nu mă duc. I-am anunţat.

Tăcu. Bătrînul îl cercetă atent: „Oare mai păstrează în el spaima contactului, care contact, de fapt, s-ar putea să nu-şi amintească nimic şi, dacă totuşi s-a produs, cum o să-i explic menirea Ganeei? nefirească existenţa ei ca o conştiinţă umană cu alt trup, ocrotitoare a lui, a lor, toţi ceilalţi, acum şi a mea...?".

- Tată...

Încordat, bătrînul aşteptă, dar Serg tăcu din nou. Bătrînul închise ochii: „Să-i explic că, pentru o clipă, m-am crezut un creator, imperfect, dar un creator şi că m-au dezamăgit, însă trebuie îndrumaţi totuşi, în continuare, altfel nu vor rezista...".

- Nu înţeleg, rosti rar Serg, nu pot înţelege ce s-a întîmplat. Am mai fost pe

Desen de Ionuţ BĂNUŢĂ

munte, dar... Nu ştiu... Ai încercat să te sinucizi, eram foarte obosit, am mers totuşi mai departe. Am uitat... Nu. Coşmarul! Îmi amintesc însă numai imagini confuze - un fel de flăcări şerpuitoare, întunericul acela... Cum am ajuns acasă?

- Centurile antigravifice. Ţi-am pus una şi te-am adus destul de repede. Începuseşi să delirezi. Excitantele pe care le folosiţi sînt vătămătoare. Aveţi doar impresia că vă asigură o trăire artistică superioară...

- ...o nouă subtilitate, preciză Serg. Vrei să spui că pe planeta pe care aţi părăsit-o, ăsta a fost unul dintre motivele dezastrului? Nu, nu vrei să spui doar! Scrie negru pe alb în codexul tău. M-am săturat! Parcă sîntem la şcoală!... Auzi, dacă tot m-ai plimbat pe munte, fii bun, explică-mi şi mie, de ce...?

- Era un loc nemaipomenit pentru o cabană. Ştii bine cît de mult îmi doresc o cabană în munţi. Voiam doar să-ţi cer părerea.

- Voiam doar să-ţi cer părerea! Şi pentru asta trebuia să mă duci acolo pe o vreme atît de păcătoasă?

- Credeam că se va însenina.

- Zău? Şi ce mai credeai? De fapt, noi doi am făcut doar un mic exerciţiu fizic purificator, nu?

Sorbi din cooldrink. Răsuci paharul în palme şi privi spre fereastră. Ploua mărunt şi molcolm. Bătrînul îşi frămîntă mîinile: „Nu pot încă să accept gîndul că fiul meu e o fiinţă absolut comună; poate că trebuia să-i explic altfel, dar sînt un bătrîn ramolit care face pe înţeleptul...". Întoarse capul. Îşi privi fiul. Păreau gemeni. Doar părul bătrînului, uşor încărunţit, pielea arsă de soare, ridată puternic şi fleşcăită, îl deosebeau pe tată de fiu. În lumina difuză din încăpere, obiectele păreau înţepenite într-o aşteptare firească, prinse de vrajă, emanînd o viaţă tainică, stînjenitoare pentru cea a fiinţelor aflate acolo.

Aruncînd priviri piezişe pe sub gluga albastră care-i ferea capul de ploaie, bărbatul străbătu grăbit poteca ducînd spre poarta casei: „Al naibii boşorog - singurul care trăieşte numai din sume onorifice..., hm, şi la solargenţii lui stă în fundătura asta, da, bătrîn senil de care-şi bate joc pînă şi de fiu-său..., păi, uite cum arată grădina!".

Îşi privi pantofii murdari şi-l blestemă printre dinţi pe bătrîn. Trase cu putere de şnurul clopoţelului prins de canatul uşii. Nu-i răspunse nimeni. Mîniat, smuci din nou şnurul, de parcă ar fi vrut să-l rupă: „Clopoţel! Te pomeneşti c-am venit degeaba pe vremea asta!". Bătu cu pumnul în uşă. Nici un răspuns. Apăsă clanţa. Uşa nu era încuiată. Surprins, ezită pentru o clipă, apoi păşi înăuntru, „am ocazia să văd şi eu ce are prin casă", şi strigă:

- Bună ziua! Curierul!

Înaintă. Dintr-o dată îşi dădu seama că-l cuprinde o teamă inexplicabilă. Se-nfurie şi se repezi înainte. Se împiedică în ghetele de lîngă uşa din dreapta. Zgomotul îl făcu să încremenească. Începu să tremure, „ce dracu', doar nu-s hoţ!". Rămase totuşi pe loc, simţind că o prezenţă necunoscută îl înconjoară paralizîndu-i mişcările. Auzea zgomotul unei gigantice, inumane deplasări, deşi nici un zgomot ***real*** nu tulbura tăcerea. I se încrîncenă trupul cînd nările i se umplură cu miros de pucioasă, dar în hol nu mirosea decît a praf şi încălţăminte asudată. Îl năpădi panica. Se aplecă pe spate sprijinindu-se cu mîna pe clanţă. Uşa se izbi de perete cu bufnet surd. Bătrînul îl văzu prăvălindu-se în cameră, dar, conştient că nu poate interveni, privi amuzat mutra îngrozită a curierului.

Serg percepuse prezenţa înaintea lui. Acum, în vidul de după osul frunţii, doar geamătul, „mi-e frică, îndurare...".

Curierul îşi îndreptă trupul regăsindu-şi echilibrul şi, stînjenit, bolborosi:

- Eu, bî... bună ziua... Am sunat, dar... nimeni... Din întîmplare uşa, uşa deschisă... sînt un om cinstit, încheie el anevoios, tulburat şi uimit parcă de propria-i voce.

- Mulţumesc, îi răspunse bătrînul. Staţi jos. Vreţi un pahar cu apă?

- Dacă sînteţi amabil. Mă simt istovit... şi se trînti pe scaunul oferit de bătrîn, mirîndu-se de oboseala ce-i îngreuna mişcările, îi înceţoşa gîndurile.

Goli paharul cu apă. Îi dădu bătrînului caseta cu solargenţi şi se grăbi să plece. Serg închise uşa în urma lui şi se întoarse clocotind de furie:

- De ce nu l-ai oprit la masă, sau să tragă un pui de somn? N-ai văzut că era beat criţă? Mă duc să mănînc în oraş şi nu mă aştepta nici la cină. Înnoptez la Dora. M-a aşteptat noaptea asta, dar eu am preferat munţii, da, munţii! declamă înciudat.

Rămas singur, bătrînul începu să umble agitat de-a lungul camerei, frămîntîndu-şi mîinile, încleştîndu-şi uneori degetele într-o rugăciune mută şi disperată: „Ganeea, spune-mi... ***sînt Eul tău, tu mi-ai hărăzit să-ţi fiu ecou nestins, ştii prea bine deci, ce trebuie să faci,*** dar Serg, el ar fi putut să-mi urmeze - celorlalţi nu le pot impune armonia cu ei înşişi, cu tine ca mediu natural şi... ***ceilalţi nu-ţi vor da nicicînd dreptul - nu numai ţie - să fii deasupra lor, creator şi dirijor al***

destinelor, dar o altă inteligenţă, ţii minte, tu - planeta mea, ca un judecător suprem şi nepărtinitor, sînt cuvintele tale, dar asta implică dependenţa... e poporul tău şi mai devreme sau mai tîrziu tot vor afla de tine, te vor iubi, te vor urî atunci, însă balanţa e în mîna ta, aşa că nu-i înspăimînta, oricum te vor asculta cu respect nemărginit, ***nu, ne vor asculta, fii sigur de asta, Serg şi toţi ceilalţi, singuri pe lume pot rodi în ei sămînţa autodistrugerii, însă mi-e teamă să-i părăsesc acum, Ganeea, o, l-ai părăsit deja - curierul, l-ai auzit, nu? un sărman, ba nu, i-ai părăsit şi te aştept, tată".*** Bătrînul întinse mîna, luă sticla ovală de pe masă, o duse la buze şi înghiţi îndelung. Cooldrink-ul îi arse gîtlejul, îi aprinse stomacul. Zîmbi ironic, „asceză". În spaţiul camerei, dilatat brusc prin plecarea lui Serg, bătrînul părea neînsemnat, un obiect oarecare. Stătea acolo, pe pat, cu spatele arcuit de o povară nevăzută, privind ploaia sau dincolo de ploaie, ascultînd inconştient cîntecul stropilor ei ca pe o a doua voce a tăcerii.

Bătrînul se trezi devreme. Observă că Serg venise acasă în cursul nopţii: „S-o fi certat cu Dora", şi fluierînd încetişor, se duse la programatorul culinar. Cercetă tabela cu reţete. Alese una dintre ele, dansă cu degetele pe clape formulînd algoritmul necesar, apoi se îndreptă spre baie.

Încă somnoros, Serg deschise ochii. Mirosul de pîine prăjită, de jumări, de ceai de mentă îi gîdilă plăcut nările. Se sculă amorţit, moţăind încă, îşi întinse braţele trosnindu-şi încheieturile şi, tîrşîindu-şi papucii, se duse curios la bucătărie. Ras proaspăt, zîmbind, bătrînul îl aştepta:

- Bună să-ţi fie dimineaţa, fiul meu. Poftim la masă!

- ...?!

- Lasă, lasă, du-te şi te spală. Hai, se răceşte pîinea.

- Bine.

În timp ce se spăla îl auzi pe bătrîn:

- Ce timp frumos! Mă apuc de grădinărit. Nu mai pot lăsa în paragina asta trandafirii şi magnoliile... Serg, bem cîte-un păhărel?

Serg se freca pe spate cu prosopul: „Ciudat... Oricum, e mai bine aşa...".

Mîncară cu poftă, rîzînd şi flecărind. Hotărîră să prînzească tot împreună, acasă, şi bătrînul promise că va pregăti o masă pe cinste. Serg plecă apoi la teatru, iar bătrînul ieşi din grădină.

Soarele portocaliu se afla la zenit. Bătrînul tundea tufele care mărgineau poteca dintre casă şi gard. Deodată simţi pe şale o mîncărime neobişnuită. Se scărpină, dar continuă să lucreze. Oftă uşor şi se aplecă asupra tufelor, mînuind cu îndemînare o străveche foarfecă de grădinărit. Nu se auzea decît clămpănitul sec al fălcilor de metal retezînd crengile tinere. Aproape de ultima tufă se îndreptă din mijloc şi, pentru a-şi dezmorţi încheieturile, se aplecă de cîteva ori pe spate, împingîndu-şi şalele cu ajutorul mîinilor sprijinite pe şolduri. Se opri uimit. Întîi încet, îndată febril, se palpă, îşi ciupi violent carnea moale. Îşi smulse cămaşa, apoi, cu salturi mari, dezordonate, fugi spre casă.

În faţa oglinzii, întorcînd spatele, răsuflă scurt şi des - pieptul descărnat abia se umfla - îşi răsuci brutal gîtul subţire, de păun bătrîn. Dinspre şale, urcînd spre omoplaţii ascuţiţi, se întindeau un fel de concrescenţe modelate ciudat, unele verzui, altele pămîntii. Le pipăi cu vîrfurile degetelor: muşchi jilav, stîncă, scoarţă de copac, ţărînă şi iarbă aspră. Se întoarse încet, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se prăbuşească. Îşi observă umerii abia înmuguriţi, coastele cu vîrfurile deja pietrificate împungînd pielea verzuie, semitransparentă ca o apă vîscoasă; îşi cercetă ochii sticloşi, absenţi: „A venit clipa! Devin - eu, şi ea, dar n-aş fi vrut chiar acum...".

Se îmbrăcă încet şi se întoarse în grădină. Îşi strînse uneltele, mătură cărarea şi se înapoie în casă. Pregăti prînzul şi-l aşteptă pe Serg.

Îşi întîmpină fiul, lăudînd zgomotos bucatele. Mîncară în bucătărie. Bătrînul glumea întruna făcîndu-l pe Serg să rîdă. Pînă la urmă, Serg făcu un semn disperat cu mîna:

- Gata, tată! Dă-mi voie să şi mănînc ceva. Ce-i cu tine?!

Bătrînul îl lăsă să mănînce liniştit. Gustă şi el cîte ceva. Cînd terminară, mişcîndu-se precaut ca să nu verse caimacul, aduse cafelele. În cele din urmă îi spuse lui Serg că se duce să facă o mică plimbare. Înainte de a ieşi din casă, şopti:

- Ai grijă de tine...

- Bine, bine, rîse Serg. N-o să mă răpească nimeni. Uite, mă duc să mă culc frumos în pătuţul meu. Ce zici? Hai, fă-ţi rondul şi nu te mai frămînta atît!

Lîngă uşă, şovăind, bătrînul îşi desfăcu nasturii cămăşii:

- Serg...

- Ce mai e?

Bătrînul oftă:

- Nimic.

Şi părăsi casa albă.

Se plimbă mult timp prin colonie, de parcă abia atunci ar fi sosit şi ar fi dorit s-o cunoască. Ori de cîte ori întîlnea vreun trecător, zîmbea şi-şi înclina capul. Unii îi răspundeau la salut, dar cei mai mulţi, chiar dintre cunoscuţi, îi ocoleau privirile.

Se înserase cînd, cu chipul transfigurat de emoţie, ieşi din oraş şi se îndreptă, fără grabă, spre munţi.

Festivalul Quasar '92

Festivalul Quasar '92, găzduit de Casa Studenţilor din Iaşi în zilele de 20, 21 şi 22 noiembrie, sub egida Federaţiei Naţionale de Tineret pentru Science-Fiction, Ştiinţă Prospectivă şi Impact cu Viitorul s-a desfăşurat sub semn de doliu în amintirea celui care a fost Dan Merişca, regretat redactor, scriitor, animator şi fan, decedat în floarea vîrstei, cu un an în urmă. Zeci de prieteni şi cunoscuţi din întreaga ţară s-au adunat la mormîntul lui alături de familie pentru slujba de pomenire - redactori, tineri autori şi fani a căror afirmare a fost legată şi de eforturile entuziaste ale celui dispărut. Ca expresie a marii popularităţi de care se bucura local, săptămînalul de comerţ şi economie „Bursa de Est" a publicat în numărul din 14 noiembrie un poster cu fotografia lui cît o pagină dublă.

Capacitatea deosebită şi posibilităţile diferenţiate de cazare (de la cămin studenţesc pînă la hotel de lux categoria specială) au permis o participare ieşită din comun, concurînd, practic, RomCon '92 care s-a desfăşurat cu două săptămîni mai înainte la Sîngeorz Băi. Festivalul a cuprins mai multe activităţi paralele şi simultane: vizionări de filme SF, expoziţii de grafică şi carte, audiţii de muzică experimentală, cenacluri şi dezbateri tematice şi libere pe subiecte de creaţie literară şi publicare, conferinţe şi sesiuni de comunicări cu caracter ştiinţific şi chiar religios, cu problematici din fizica viului, interdisciplinaritate, medicină neconvenţională, fenomene insolite (din păcate, cîţiva reprezentanţi de seamă ai ştiinţei româneşti - cum ar fi doamna Marioara Godeanu, recent multipremiată cu aur la mai multe saloane de inventică internaţionale, cunoscută de multă vreme, apreciată şi îndrăgită în cercurile de SF, cercuri contopite, nu rareori, cu grupurile de „popularizare a ştiinţei", cum se spunea pe vremuri - nu au răspuns invitaţiei făcute cu acest prilej). Pe tot parcursul acţiunii au fost prezenţi: o echipă a Televiziunii Române - secţia Tineret, redactori ai secţiei Tineret de la Radio Bucureşti, precum şi ai posturilor judeţene Iaşi şi Craiova şi postului Radio Nova 22, redactori de la diverse publicaţii din Capitală şi din ţară (Ştiinţă şi tehnică, Anticipaţia, Adevărul, Ecoul - din Focşani şi altele), reprezentanţi ai editurilor (Nemira, Plumb ş.a.), membri ai Uniunii Scriitorilor şi un numeros public local interesat de problematică - probabil de ordinul cîtorva sute de persoane (intrarea publicului în Casa Studenţilor s-a făcut pe bază de bilet).

Cu acest prilej festiv s-a făcut lansarea romanului ***Jazzonia*** de Ovidiu Bufnilă (Ed. Plumb din Bacău) şi s-a organizat, în final, premierea cu public a textelor de la ***Concursul literar Dan Merişca,*** sponsorizat în principal de Societatea Ştiinţă & Tehnică SA, la a cărei publicaţie ***Almanah Anticipaţia*** a colaborat ani de zile, încă de la primul său număr, şi Dan Merişca.

Juriul, format din domnii Petre Bălan (directorul Casei Studenţilor din Iaşi), Lucian Merişca (redactor la Radio Iaşi), George Ceauşu, Doru Pruteanu (gazda RomCon '92), Radu Negru, Romeo Cosma, Vlad Frânghiu (profesori sau angajaţi ai Casei Studenţilor) şi Mihail Grămescu (scriitor) - pentru secţia literatură, şi domnii Radu Gavrilescu şi Bartoş pentru grafică, a desemnat acordarea premiilor pentru grafică SF, muzică experimentală, precum şi patru premii pentru literatură SF: la secţia povestire, textului ***Noi, cei cu ochii arşi*** al ieşeanului Mihai Hăulică - o istorie tragică pe tema jocurilor pe calculator, un joc-război care degenerează de la nivelul de joc la cel de joc-cu-viaţa -, în valoare de 25 000 lei; la secţia schiţă, textului ***În cercul strîmt al nopţii*** scris de studenta Lucia Keserii din Cluj - un basm SF a cărui acţiune se desfăşoară în perimetrul unui oraş ale cărui cartiere închise duc între ele adevărate războaie -, în valoare de 10 000 lei; şi la secţia pastilă, ***Indezirabilul*** de Dănuţ Ivănescu din Ploieşti - cu subiect persiflant horror -, în valoare de 5 000 lei; Cenaclul „Victor Papillian" din Cluj a acordat cîteva premii suplimentare, în cărţi - pe cel literar juriul l-a oferit textului ***Oglinzi*** de craioveanul Pompilian Tofilescu - oscilînd tematic între fantastic şi mistic, cu evidente valenţe mainstream.

O acţiune culturală de amploare, bine concertată, Festivalul Quasar '92 semnalează încă o dată interesul publicului larg pentru acest gen de manifestări, chiar şi în marasmul cultural de după şocurile sociale ale ultimilor ani.

MIHAIL GRĂMESCU

Dintre evenimentele SF din ultima parte a acestui an, cea de-a XII-a sesiune a Cenaclului Helion din Timişoara se detaşează, ca de obicei, printr-o pronunţată şi manifestă dorinţă de rigoare şi profesionalism. Programul, desfăşurat pe două zile (28 - 29 noiembrie a.c.) după o schemă ordonată minut cu minut, s-a respectat la sînge, chiar dacă, uneori, exact în momentele cînd s-ar fi cuvenit şi s-ar fi simţit nevoia unor discuţii, se trecea la punctul următor aflat pe ordinea de zi. Ordinea a primat în faţa tuturor posibilelor tentaţii. Şi asta cu atît mai dureros cu cît temele puse în discuţie - Spaţii sociale în timpul intergalactic (moderator - Mircea Opriţă) şi Personajul feminin în literatura SF: schemă şi dilemă (moderator - Lucian Ionică) - au suscitat, prin generozitatea lor, precum şi prin străduinţa şi competenţa celor ce au susţinut comunicările ştiinţifice, un interes cu totul aparte. Programul a mai fost completat cu o incitantă Conferinţă asupra „OZN-urilor ca şi cutii negre" susţinută de domnul Mandics György, completată spontan de doamna Monica Lenos de la TVR - cu un excelent documentar TV, vernisajul unei expoziţii de arte vizuale SF cu bine cunoscutul critic de artă Deliu Petroiu, precum şi de un bal SF.

În cadrul sesiunii s-a lansat iniţiativa creării unei noi asociaţii a SF-iştilor - A.R.S.Fan - şi s-a conturat o posibilă propunere de organizare la Timişoara a Euroconului din 1994.

Un juriu, patronat ca de obicei de domnul Mircea Opriţă, a conferit premiile concursului Helion '92:

Premiul I - „Dincolo de secetă" de Adrian Ionescu (Bacău); premiul II - „Parlez vous français" de Andreea Groszmuk (Timişoara); premiul III - „Iluzia" de Victor Martin (Craiova), precum şi două menţiuni.

Regretabil mi s-a părut faptul că la această sesiune participarea din ţară a fost destul de nesemnificativă, fie din cauza unor indisponibilităţi ale celor ce au fost invitaţi, fie din cauza unui sistem destul de ciudat de a selecta invitaţii la aceste manifestări.

În condiţiile în care datorită greutăţilor de ordin material şi organizatoric s-au rărit simţitor, momentele în care se pot întîlni fanii SF-ului, e păcat să nu se profite de o astfel de manifestare fară nici o rezervă de ordin subiectiv.

IOAN ALBESCU

Editura de Vest din Timişoara lansează în aceste zile colecţia SF „Oracol", cu o antologie a prozei franceze actuale cu titlul „Valea timpului profund". Îngrijită de doi reputaţi critici - Stephane Nicot (realizator al mai multor antologii în Franţa) şi Alain Grousset (specialist în SF al prestigioasei reviste „Lire"), antologia, cuprinzînd 240 de pagini, la un preţ estimativ de 250 lei (ISBN 973-36-0143-8), prezintă scriitori celebri încă din anii '60 (Gerard Klein, Michel Jeury), cît şi autori afirmaţi în deceniul următor (Dominique Donay, Jean-Pierre Andrevon, Emmanuel Jouanne, Joël Wintrebert, Daniel Walther) alături de cei impuşi în ultimii ani (Thierry Di Rollo, Danielle Martinigol, Daniel Fernandez, Colette Fayard) - majoritatea posesori ai premiului „Rosny Aîne" şi ai Marelui Premiu al SF- ului francez.

Colecţia SF „Oracol" va continua cu romanele „Graffiti pe un geam aburit" de Duşan Baiski, „Maidanul cu extratereştri" de Constantin Cozmiuc şi „Sayonara" de Silviu Genescu. Dar despre acestea vom reveni cu amănunte la timpul potrivit.

Cît priveşte antologia SF franceză recent lansată, difuzorii particulari sau de stat, precum şi amatorii de carte SF se pot adresa Editurii de Vest, Piaţa Sfîntul Gheorghe nr. 1, cod 1900, Timişoara, telefon: 096 11 42 12 sau 096 18 23 06.

IOAN ALBESCU

DIANA BURILEANU

IMAGINEA DIN OGLINDĂ

Poon se ridică obosit. Lucrase destul pentru astăzi. Şi totuşi mai avea încă foarte multă muncă în faţă. Cercetarea de pe staţie implica experimentări, verificarea şi reverificarea unor teorii noi sau vechi. Mai ales verificarea îl omora pe el! Se ridică şi se-ntinse cît era de lung, de-i trosniră oasele, apoi făcu cu greu primii paşi prin cameră. Merse la distribuitor şi ceru o cafea. În timp ce o aştepta, gîndi: „Oare îmbătrînesc? Probabil că nu, dar se simţea foarte, foarte obosit. Gîndurile i-o luară însă razna. Începu să-şi închipuie că nu-l mai ascultă muşchii ca pe vremuri, că dacă se va uita mai bine îşi va descoperi la colţul ochilor riduri fine, iar la tîmple fire argintii. Cu ceaşca de cafea în mînă, se trezi în faţa oglinzii. Cînd ridică ochii spre imaginea lui reflectată, tresări: pentru o secundă avu senzaţia ciudată că priveşte o persoană străină. Apoi îşi zîmbi sieşi. De cînd nu se mai privise în oglindă? Îşi uitase pînă şi propriul chip. Reveni la lucrarea sa, dar gîndul îi fu brusc întrerupt de o dorinţă neclară. Se ridică şi paşii îl purtară înapoi, spre oglindă. Se privi îndelung, studiindu-se, apoi o simţi din nou. Mai mult o atracţie: îl ademenea luciul oglinzii, răcoarea apei ei, dorea să o simtă pe palme, pe faţă, pe tot trupul. Întinse mîinile şi le atinse de suprafaţa ei, cu un uşor tremur din încheieturi. Apoi îşi apropie obrajii, lipindu-şi încet întregul trup de luciul argintiu, clar, răcoros...

O oră mai tîrziu, cînd veniră să-l ia la masă, Renée şi Nik îl găsiră întins pe jos pe podeaua albă. Cînd încercară să-l trezească, Poon începu să se zbată şi să strige, încercînd să le scape din braţe, pînă cînd Nik îl pălmui sub privirile dezaprobatoare ale fetei. Apoi se linişti, şi reuşiră, încetul cu încetul, să-l aducă la realitate. Era palid, tras la faţă şi teribil de înspăimîntat. Treptat, reuşi să-şi aducă aminte ce se întîmplase şi le povesti celor doi, care-l ascultau uluiţi şi neîncrezători.

- Bine, şi după ce ai intrat în oglindă? întrebă Renée. Ce ţi s-a întîmplat acolo?

- După ce am intrat... era o cameră, goală, adică aproape identică cu cea din care plecasem.

- Cum adică aproape?

Păi, era în oglindă... adică totul era invers aşezat decît aici.

- Şi?

Îl trecu un frison.

- Era atît de pustie şi... nu ştiu, îmi părea hidoasă. Mă ameţea să privesc totul pe dos. Am vrut să trec înapoi, dar oglinda nu mai vroia să mă primească. Era din nou tare, nu puteam să mai trec prin ea... Doamne, a fost îngrozitor, am crezut că o să rămîn acolo!

Începu să tremure, aşa că îl lăsară să se liniştească.

- Ţine asta, bea! îi întinse Nik un pahar. Poon bău cu înghiţituri repezi, mici, şi vorbi din nou:

- Am bătut cu pumnii în oglindă, am căutat un loc unde să simt că-i cedează suprafaţa măcar puţin. Nimic! Eram disperat. M-am întors şi m-am sprijinit cu spatele de ea. Adică am vrut să mă sprijin, pentru că am simţit cum oglinda cedează, am simţit un gol în cap, am ameţit, şi nu mai ştiu ce mi s-a întîmplat pînă aţi venit voi.

- Ia uite! reuşi să rupă tăcerea după cîtva timp Nik. Altceva nu mai putut să spună. Era o poveste prea incredibilă ca să o poată accepta. Nici unuia nu-i venea să creadă că aşa ceva se putuse întîmpla aici, pe staţia lor. Suna mai degrabă a poveste.

- Cred că ar trebui să-i spunem imediat lui Toller, decise Renée. Poţi să mergi, Poon?

- Cred că da, dar... Oare e bine? Dacă nu mă crede, sau dacă mă crede, dar nu am cum să-i dovedesc, voi fi considerat mincinosul staţiei!

- Dacă noi te-am crezut, te vor crede şi ceilalţi. Nu eşti un mincinos, toţi ştiu asta. Le vom spune cum te-am găsit, ţi se va face poate şi un examen medical...

- Examen medical? se sperie Poon, purtat

aproape pe sus spre uşă de cei doi...

Se aflau în cabina largă de primire a şefului staţiei, Toller. Nu avuseseră mult de aşteptat, nu trebuiseră să îndeplinească tot protocolul obişnuit. Erau pe o staţie unde toată lumea se cunoştea, o staţie mică şi cu atît mai comodă din acest punct de vedere.

- Ia loc, Poon, ce-i cu tine? Aşezaţi-vă şi voi, spuse Toller.

Îi povestiră cu lux de amănunte totul. Rămase perplex cîteva secunde, apoi întrebă:

- Eşti sigur, Poon, că exact aşa s-a întîmplat?

Acesta izbucni.

- Vedeţi, v-am spus eu că nu mă crede! N-o să mă creadă nimeni!

- Ba te cred, te cred Poon, reluă Toller cu o voce domoală, însă înţelege că aşa ceva nu se petrece toată ziua-bună ziua. Încerc să pricep ce ţi s-a putut întîmpla de fapt; o explicaţie logică trebuie să existe, nu?

- Vi se pare logic să treceţi printr-o oglindă ca printr-un duş? întrebă pe jumătate ironic Renée.

Toller rămase pe gînduri.

- Haideţi să văd şi eu oglinda aia minune, spuse...

Peste cîteva zile cei trei se aflau în sala roşie, aşezaţi la o masă care trimitea spre ei valuri de muzică. Poon se îndepărtase cu scaunul-cochilie şi-şi sorbea tăcut limonada, cu ochii aţintiţi în paharul înalt. Fusese cruţat de examenul medical, de care se ştia că are oroare, deoarece nu părea să fi suferit un şoc psihic, iar corpul funcţiona absolut normal. Pînă şi Toller, care la început fusese ferm, îl lăsase pînă la urmă în pace.

În sală intră Vymann-Sal, unul dintre cei care studiaseră oglinda buclucaşă. Veni drept spre masa lor. Le promisese să le aducă ultimele noutăţi.

- Toate oglinzile de pe staţie au fost acoperite, începu el imediat cum se aşeză pe un scaun. În faţa lui apăru o limonadă din care sorbi cu sete, apoi continuă: Acum o săptămînă staţia a fost străbătută de un nor de particule extrem de fine, de origine necunoscută, care nu au avut nici un efect, nici asupra oamenilor, nici asupra aparaturii sau staţiei în sine. N-aţi simţit nimic, nu?

- Nu, recunoscură ceilalţi.

- S-ar părea deci că singurul efect - neplăcut de altfel - a fost asupra oglinzilor. Mai precis toate se comportă ca a ta, Poon. Un obiect lipit de suprafaţa lor trece dincolo. În oglindă, cum s-ar spune... Asta n-ar fi nimic, dar toţi oamenii simt o teribilă atracţie spre ele şi ştiţi ce se întîmplă...

- Mie nu mi s-a întîmplat în fond nimic, interveni Poon. Am fost în oglindă şi m-am întors. Atîta tot!

- Da, dar şocul, spaima? E neplăcut cel puţin, dacă nu chiar periculos. De unde ştii că n-ai fost norocos, întorcîndu-te?

Poon tăcu.

- Acum se caută o substanţă care să neautralizeze efectul particulelor. Între timp însă, cu toată acoperirea oglinzilor, oamenii trebuie să le evite. Ţie, Poon, ţi se va da deocamdată o altă cameră: oglinda ta n-a fost acoperită - testările se fac asupra ei...

Poon stătea în mijlocul noii odăi, privind în jur. Pe peretele opus uşii, văzu un obiect înalt, învelit într-o ţesătură neagră şi groasă, cu multe falduri. Se strecură în spatele oglinzii şi desfăcu toate legăturile, lăsînd materialul să alunece greu pe podea. Păşi peste el, ţinîndu-se de ramă. Acum stătea pe o latură a oglinzii şi mîinile îi tremurau uşor. Ezita. Îşi luă inima în dinţi, trecu în faţa ei şi privi. Oglinda nu reflecta absolut nimic: doar o cameră goală. Răsuflă uşurat şi se lăsă într-un fotoliu...

Peste numai două zile, totul reintrase în normal. Pe oglinzi fusese aplicată o peliculă lichidă, transparentă, ce se solidifica treptat, făcîndu-le inofensive. Poon nu reveni în camera sa - oglinda lui nu fusese încă tratată. În schimb, Toller îi convocase pe toţi trei chiar în după-amiaza aceea la el. Acum aşteptau liniştiţi să intre, pălăvrăgind.

- Să vezi că te decorează, Poon, rîse Nik.

Uşa glisă uşor, şi apăru chiar Toller.

- Aţi venit la fix. Haideţi să mergem în camera lui Poon. Oglinda lui va fi ultima neutralizată pe staţie. Am considerat că-ţi va face plăcere să vezi cu ochii tăi asta, Poon, băiete!

Poon înclină capul, aprobator şi zîmbi.

În cameră îi aşteptau doi bărbaţi cu un pulverizator. Tot în afara razei oglinzii, chiar lîngă uşă, doi sanitari stăteau liniştiţi pe targa magnetică, suspendată în aer la vreun metru deasupra podelei. Poon tresări cînd îi văzu, dar infirmierii nici nu-l băgară în seamă, iar Toller îl conduse pînă în partea opusă a încăperii, împreună cu Renée şi Nik. Oglinda era aşezată pe peretele din dreapta uşii, chiar la mijloc. De o parte - sanitarii, bălăbănindu-şi picioarele pe targă, de cealaltă - cei doi tehnicieni ce urmau s-o neutralizeze, şi ei. Pulverizatorul era aşezat în faţa oglinzii, acoperite.

- Dezveliţi-o, rosti Toller şi tehnicienii trecură în spatele ei, desfăcîndu-i legăturile. O dată husa căzută, toţi simţiră o vagă atracţie spre oglindă. Oamenii se pregăteau să treacă în spatele pulverizatorului, cînd Toller îi opri.

- Lăsaţi-o puţin, spuse.

- E periculoasă aşa, dezvelită! îi atrase atenţia unul dintre ei.

- Numai cinci minute.

Cei doi se retraseră.

- De fapt mă gîndeam, zise Toller, că ţi-ar face chiar plăcere să neutralizezi oglinda care ţi-a făcut atîtea necazuri.

Poon zîmbi acru şi declară că nu ţinea neapărat.

- Bine, băiete, oricum, astăzi scapi de toate problemele. Lasă-mă să-ţi strîng mîna!

Poon i-o întinse, apoi privi nedumerit. În acelaşi moment, toată lumea privi la fel de nedumerită la cele două mîini întinse de pe aceeaşi parte, care se încrucişau întinzîndu-se în gol. Poon se înroşi, şi braţul îi coborî lent. Dar nu mai avu timp să se gîndească la nimic; Toller îl lovi brusc şi puternic în plex, îl prinse în timp ce cădea leşinat, şi păşi aşa, cu el în braţe, spre oglindă. Ceilalţi erau prea uluiţi ca să mai facă vreun gest. Ajuns în faţa oglinzii, Toller tresări neplăcut văzîndu-şi imaginea din oglindă care rînjea la el, deşi figura lui rămînea imobilă. Imaginea purta şi ea un Poon leşinat în braţe. Simţi atracţia puternică de a se lipi de suprafaţa sticlei, dar rezistînd, îl lipi doar pe Poon cu spatele de ea, pînă simţi că acesta trece dincolo. Apoi se îndepărtă cîţiva paşi şi privi dintr-un loc în care nu se mai putea vedea pe el însuşi. Aşa cum îşi imaginase, în oglindă zăcea un singur Poon, leşinat pe podea, copie fidelă a celui de-al doilea, aflat chiar în cameră cu ei, însă în faţa oglinzii. Toller se repezi la el, îngenunche şi-şi puse urechea pe pieptul lui, ascultîndu-i inima ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă mai trăieşte. După aceea sări de cealaltă parte a oglinzii şi, cu ajutorul sanitarilor, îl trase pe Poon din faţa ei şi urcîndu-l pe targă, le făcu semn să plece. Din celălalt colţ al camerei Renée ţipă, arătînd spre oglindă. Toller se întoarse şi privi. Aceasta se umfla, suprafaţa ei netedă căpătînd relief şi culori din ce în ce mai pronunţate. Îşi regăsi prezenţa de spirit.

- Acum, pulverizaţi, acum! urlă spre tehnicieni, care se dezmeticiră şi alergară la aparat. Imediat ţîşni un jet fin, acoperind complet oglinda. Cînd se opriră, de pe suprafaţa iarăşi netedă se prelingeau pe podea picăturile grele ce prisosiseră.

- Acum vreţi să ne explicaţi şi nouă ce s-a întîmplat de fapt? întrebă Renée.

Se aflau în cabina lui Toller, dar numai ea şi Nik. Poon se găsea încă sub îngrijirea medicilor, în urma şocului nervos suferit.

- Bineînţeles, vă explic tot ce vreţi, zîmbi Toller. Cu ce să încep?

- Cum v-aţi dat seama că Poon nu era cel adevărat, ci imaginea lui din oglindă, care-i luase locul?

- În primul rînd, datorită examenului medical.

Şi văzînd ochii uimiţi ai celor doi, continuă:

- Da, l-am supus totuşi unui examen. Doar păţise ceva ce nu i se mai întîmplase nici unui om pînă la el, nu? Trebuia să se verifice cum suportase organismul său trecerea încoace şi încolo, cum spunea el, prin oglindă... Aşa că a fost examinat în timpul somnului.

Doctorii nu-i găseau inima în poziţia normală. Şi totuşi, omul trăia. Numai că o avea invers, în dreapta.

I-am controlat fişa medicală. Toată viaţă Poon avusese inima în stînga. Totuşi, argumentul nu era decisiv. Se putea (prin absurd) ca fişa să fie greşită, sau ca inversarea să fi fost cauzată tocmai de trecerea lui prin oglindă. Toate organele erau aşezate aşa - apendicele în stînga, splina în dreapta, ficatul în stînga...

Putea fi un Poon inversat. De aceea i-am dat o cameră de unde puteam vedea şi auzi permanent tot ce făcea.

- Ooo! făcu vexată Renée.

- N-am avut de ales, se scuză Toller. O făceam pentru binele tuturor celor de pe staţie - era un caz extrem.

De altfel nici nu a trebuit să-l urmăresc prea mult. Primul lucru pe care l-a făcut intrînd în noua lui odaie a fost să descopere oglinda şi să se privească în ea. Atunci, în fine, m-am lămurit. Am văzut cu ochii mei: oglinda nu reflecta nimic altceva decît camera goală. Pe el refuza să-l reflecte, bineînţeles, pentru că ***el însuşi era o imagine.*** Doar în oglinda aceasta, din care ieşise, s-ar fi putut vedea, şi el a ştiut asta. Şi cel din oglindă ar fi fost Poon cel adevărat. Dacă i-am fi lăsat mai mult timp, probabil ar fi distrus-o...

- Acolo, în cameră, i-aţi întins o cursă, silindu-l să vă dea mîna, nu? V-a întins stînga, şi i-a trebuit ceva timp să-şi dea seama că greşise.

Toller zîmbi.

- Nu credeam că o să se lase păcălit aşa uşor. Poate că l-am luat prin surprindere, sau poate că nu putea face altfel. În rest a fost foarte abil, în special cu descrierea făcută intrării şi ieşirii din oglindă. Un om adevărat, putea într-adevăr să ***intre*** numai cu faţa şi să ***iasă*** cu spatele, ori el va povestit că s-a sprijinit cu spatele de oglindă cînd a trecut înapoi. Nu era aşa. L-a asta m-am gîndit cînd l-am introdus în oglinda din care ieşise cu spatele. Dacă l-aş fi pus cu faţa n-ar fi putut trece, şi Poon era pierdut, poate chiar şi eu...

Se lăsă tăcerea.

- Eee, dar haideţi să-l vedem şi noi pe băieţelul nostru, dacă s-a mai înzdrăvenit! Nu vă e dor de el, de cînd nu l-aţi mai văzut în carne şi oase, nu doar în chip de imagine? glumi Toller, împingîndu-i uşor spre ieşire.

În spatele lor, o oglindă - puţin cam neclară din cauza peliculei, dar absolut inocentă - le reflectă siluetele pînă ce uşa glisantă le acoperi, închizîndu-se. Apoi lumina, nemaidetectînd prezenţa unor persoane vii în cameră, se stinse şi ea, întunecînd complet suprafaţa lucioasă şi argintie.

RĂZVAN ANTONESCU

„Apărut-a ceva ce strălucea foarte asupra muntelui sacru şi căzut-a în focul veşnic. Atunci zeii supăratu-s-au şi foc şi ape şi nenorocire trimis-au peste ţara mea. Şi ţara mea dispăru ca şi cum nici n-ar fi fost."

- Acesta este mesajul integral descifrat de pe discul magnetic, spuse profesorul McKinny, întorcîndu-se spre ceilalţi cercetători care ascultaseră înregistrarea. După cum ştiţi, discul a fost descoperit într-una din grădinile marine din largul Oceanului Atlantic. După toate aparenţele, reprezintă înregistrarea „pe viu" a unei catastrofe. Ca obiect istoric constituie probabil cea mai valoroasă descoperire de acest gen din ultimele trei-patru sute de ani şi totodată cel mai bun motiv de a întreprinde acţiunea pentru care v-am chemat azi. Cunoaşteţi desigur cu toţii teoria ce presupune existenţa, acum cîteva zeci de mii de ani, a unor civilizaţii mult evoluate chiar faţă de cea actuală. Aceasta explică într-un fel înregistrarea magnetică. Probabil că era la îndemîna oricui să facă astfel de înregistrări, la fel cum azi oricare dintre noi are posibilitatea să-şi cumpere un videofon de la primul magazin întîlnit în cale.

- Bine, interveni cineva din sală, dar dacă erau civilizaţii aşa de avansate, de ce nu au reuşit să prevadă catastrofa, să o prevină?

- În primul rînd, acum vorbim de o singură civilizaţie, cea care a suferit în urma acestui accident, şi nu despre toate care existau în acea vreme. În al doilea rînd, am spus „accident" deoarece mesajul ne dezvăluie clar faptul că dezastrul a fost declanşat în cîteva clipe de un factor extern practic imposibil de prevăzut. Ştiind că în acele locuri se afla la momentul respectiv o mare insulă de origine vulcanică, teoria cea mai realistă a specialiştilor noştri presupune că acel „ceva" strălucitor a căzut în craterul unuia dintre vulcanii existenţi pe insulă, pe care l-a reactivat, iar erupţia lui a provocat explozia întregii reţele vulcanice existente, după cum se poate presupune, sub întreaga suprafaţă de pămînt locuită.

- Dar în definitiv ce era acel „ceva" care a declanşat catastrofa?

- Nu ştim şi tocmai de aceea ne-am întîlnit azi. Trebuie să dezbatem şi să votăm o propunere a celor de la Centrul de Cercetări Spaţio-Temporale (C.C.S.T.). Doresc să trimită un echipaj format dintr-un specialist de la institutul nostru şi unul de-al lor, pentru a cerceta cauzele catastrofei.

- Dar este imposibil, se auzi aceeaşi voce din sală. Doar se ştie că nu se fac călătorii în trecut. Este o lege universală, pentru a proteja istoria de schimbări care ne-ar afecta prezentul. Nu o să riscăm atît de mult doar pentru a satis-

Desen de Adrian DAMIAN

face orgoliile noastre de oameni de ştiinţă.

- Şedinţa de astăzi este o şedinţă extraordinară, convocată în urma primirii unui mesaj din partea fundaţiei „EINSTEIN". Dacă aveţi puţină răbdare şi mă lăsaţi să vă explic despre ce este vorba, o să vedeţi că nu este în joc orgoliul nimănui. Comunicatul despre care vorbeam reprezintă subiectul tezei de doctorat a fizicianului John Ross, teză pentru care i-a fost acordat premiul pentru fizică al fundaţiei. O să vă rezum această teorie numită „BUCLA LUI WELLS". Închipuiţi-vă timpul ca pe o dreaptă. La un moment dat, atunci cînd se pleacă în trecut, se face o întoarcere, ca o buclă, pe axa timpului. Dacă acolo unde această buclă se închide, intersectînd trecutul, se petrece vreo schimbare datorată acestei întoarceri în timp, în punctul din care s-a plecat, devenit acum viitor, nu se va schimba nimic, deoarece orice schimbare se petrecuse deja în momentul plecării spre trecut. Este o teorie foarte simplă şi exactă, teorie care ne dă practic mînă liberă pentru a acţiona în trecut. Şi pentru a fi pe deplin liniştiţi, vă anunţ că pentru verificarea acestei teorii s-au făcut deja trei expediţii experimentale în trecut.

În sală se lăsă o linişte mormîntală. Toţi cei prezenţi tăceau gînditori. După cîteva clipe de linişte, lăsate pentru a da mai multă greutate vorbelor sale, profesorul McKinny îşi drese vocea şi spuse:

- Acum, avînd la dispoziţie toate aceste date, vă rog să votaţi propunerea înaintată de C.C.S.T.

*

Istoricul Ron Regins se simţea fericit. Fusese ales să plece în expediţia „CHORUS-1". Era un pic emoţionat acum, cu cîteva clipe înainte de plecare. Coechipierul său nu părea prea afectat de activitatea febrilă de dinaintea startului. Probabil că nu era la prima sa misiune de acest gen. Părea un om tăcut şi nu vorbea niciodată mai mult decît era necesar.

Se îndreptară amîndoi spre vehiculul spaţio-temporal. Privit din exterior, semăna cu o bilă uriaşă, făcută parcă din aur. Fusese învelită cu un strat protector auriu dintr-un material foarte rezistent la căldură, material care izola şi cabina de motorul atomic.

Suiră în cabină, se aşezară în fotolii şi se pregătiră de start. Afară, în jurul sferei de metal, nu se mai afla nimeni. La centrul de comandă, cei care urmăreau plecarea aşteptau cu nerăbdare semnalul.

În cabină răsună glasul monoton al crainicului, care anunţă că pînă la lansare mai sînt zece secunde. Se auzi robotul staţiei numărînd clipele: cinci, patru, trei, doi, unu... zero... START!

O vibraţie uşoară îi scutură pe cei doi exploratori. Prin hublourile sferei se vedea o ceaţă albicioasă. După cîteva clipe, negura dispăru şi se treziră plutind sub un cer azuriu, fără nori. Ron se întoarse nedumerit spre însoţitorul său. Teoretic trebuia să se afle pe sol.

Nu avu timp să se întrebe ce se întîmplă, căci simţi o zguduitură puternică, şi vehiculul începu să coboare vertiginos. Mai reuşi să zărească sub el vîrful unui munte în al cărui crater fierbea o lavă incandescentă, auzi o explozie puternică, apoi nu mai simţi nimic.

*

Cîteva zeci de kilometri mai la sud, pe o corabie care plutea printre valurile zbuciumate ale oceanului, un marinar privea cu lacrimi în ochi spre locul unde cu cîteva ore în urmă îşi lăsase casa, soţia şi copiii, şi unde acum se vedea numai apa atotstăpînitoare. Stătu cîteva clipe nemişcat, apoi scoase un aparat din buzunar, apăsă un buton şi începu să vorbească:

- Apărut-a ceva ce strălucea foarte asupra muntelui sacru şi căzut-a în focul veşnic. Atunci zeii supăratu-s-au şi foc şi ape şi nenorocire...

CRISTIAN CASSIAN

Undeva, în faţă, la capătul acestui coridor se află PISTA. Lîngă mine, un asistent indică respectuos drumul, controlîndu-şi din cînd în cînd, cu gesturi reţinute, uniforma pe care se disting emblema şi sigla Comitetului de organizare a Jocurilor. Chipuri necunoscute se preling pe lîngă pereţii lucind albăstrui; doi tehnicieni, strecurîndu-se abili prin păienjenişul de fire al unui panou - reclamă din care mă priveşte zîmbind strîmb un tip fotogenic cu braţele încărcate de pachete ţipător colorate. Platforme silenţioase pentru transport de echipament ne depăşesc în tăcere. Privirea îmi alunecă pe bordul uneia, clipind multicolor. Şarpele de gheaţă mi se încolăceşte în jurul pieptului. Corpul a devenit rigid, mîinile atîrnă inerte...

DOC: „SĂ NU TE ÎMPOTRIVEŞTI. EA POATE SĂ ÎNFRÎNGĂ CHIAR CEA MAI ANTRENATĂ VOINŢĂ. ORICE O POATE DECLANŞA. ESTE..."

STAREA DE START!

Un ansamblu de emoţii subtile îţi hărţuie atenţia, purtîndu-te într-un joc nebun printre ceea ce vezi şi auzi sau printre ceea ce îţi aminteşti, un mozaic haotic de reprezentări create după legi imposibil de controlat.

Mă destind... Continuăm să înaintăm pînă cînd asistentul, atingîndu-mi uşor umărul, îmi atrage atenţia, în faţa unei uşi. O sală pentru apoterapie. Înăuntru, cîţiva tehnicieni din echipă îmi pregătesc o capsulă. În timp ce merg spre ei, Doc mă priveşte pe deasupra ochelarilor, cîntărindu-mi atent fiecare gest; se pare că este mulţumit, căci se întoarce spre ecranele pupitrului de control şi mîngîie tastatura. Păşesc în capsula care se închide în urma mea şi las fluidul nutritiv să mă învăluie. Pereţii devin opaci, gravitaţia este anulată, iar temperatura şi compoziţia fluidului se adaptează necesităţilor organismului meu.

DOC: „CORPUL TĂU, MINTEA TA, TOTUL TREBUIE PREGĂTIT PENTRU CURSĂ, KID. APOTERAPIA O FACE CEL MAI BINE".

Apoterapia începe cu inducerea unui sondaj autic, o stare profundă, obţinută de obicei prin autohipnoză. Ea permite preluarea rolului jucat de creier în cadrul complexelor conexiuni feedback de către ordinatoare special programate.

Închid ochii şi mă relaxez reglînd respiraţia: inspiraţie profundă, apnee, expiraţie dublă. În faţă, tăcute încă, amintirile, în timp ce undeva, în spate, în locul pe care tocmai l-am părăsit, sosesc impulsuri nervoase de la muşchii încălziţi de exerciţiile de flexie şi extensie (Doc îmi rulează pe rînd lanţurile cinetice pentru încălzire). De acum încep să caut reperele fixate în ani de antrenament, repere ce trebuie să mă călăuzească acolo, în mine, printre gropile din jungla cu amintiri. Iată!!!

CITIUS! ALTIUS! FORTIUS!

O ecuaţie de existenţă pentru noi cei din CASTE. CITIUS! - drumul ce duce în ALTIS - locul celor care înving.

AMINTIRI

Intru adînc în mine, văd... mă văd păşind în altis la Iniţiere. Aud scîrţîitul nisipului sub paşi, pe aleile largi ce se strecoară printre şirurile de statui. Îl văd pe Doc - conducătorul echipei mele de oameni şi aparate şi oameniaparateoameni - ştergîndu-şi lentilele ochelarilor la umbra unei sălcii, în faţa statuii lui KLEOS, tatăl meu, cel ce a doborît bariera celor şapte secunde, cel ce a trăit pentru cursă şi a învins. Ating bronzul cu vîrful degetelor, bronzul încremenit, luptînd cu timpul, trăind însă pentru a simboliza o altfel de luptă, mult mai sălbatică, ca o zbatere... Aud parcă huruitul surd al celulelor şi mă umplu de măreţia celui care cîştigă. Îi revăd cursa şi ştiu că am să cîştig... ciudat, la capătul celor şapte secunde totul se sfîrşeşte brusc, prea brusc şi prea brutal, lăsîndu-mi doar imaginea chipului său imobil, cu privirea fixată undeva... poate în adîncul lui... poate...

Neaşteptat, frica năvăleşte în creier rupîndu-mi în bucăţi gîndurile şi aş vrea să urlu şi fiecare cotlon al sufletului ar vrea să poarte ecoul acestui urlet, însă într-un tîrziu mă liniştesc: este senzaţia ce însoţeşte sfîrşitul apoterapiei.

REAL

Rămîn la limita conştientului, lăsînd un asistent să mă conducă spre PISTĂ, în timp ce o voce plăcută coboară de nicăieri:

CINCI MINUTE PÎNĂ LA START!

Capătul coridorului.

ÎN FAŢĂ, PISTA...

Păşesc uşor sub lumina reflectoarelor, indiferent la publicul ce clocoteşte în spatele barierelor izolante. Ei, COMUNII, trăind cu disperare prezentul, robi ai propriilor patimi. Încerc din mers suprafaţa: este elastică, aderentă, trăind... Simt uşoare furnicături, potenţiale de transport alergînd în lungul nervilor şi adunîndu-se în plex. Presez încheietura mîinii drepte cu arătătorul stîng, aşa cum mi-a spus Doc, şi mă calmez. Pe culoarul meu, Doc verifică aparatele zîmbind încurajator. Lîngă mine, ADVERSARII.

Sprinteri, Supli, Puternici, Antrenaţi.

TREBUIE SĂ ÎNVING

Undeva în mine, corul celulelor îmi răspunde: UN IMN

PREGĂTIREA PENTRU START

Dezbrac cu mişcări calme costumul pentru încălzire şi mă apropii de Doc. Îmi priveşte culorile şi zîmbeşte...

DA! DA, Doc! Sînt culorile lui Kleos, culorile gloriei. Aplec capul şi el îmi fixează pe frunte două benzi subţiri cu aspect metalic: INHIBITORUL şi JOCHEUL.

Ştiu, Doc! Ştiu! Mă retrag în mine şi cîştig! Cine rezistă mai mult ACOLO, în jungla cu amintiri, învinge. De mult, la primul antrenament cu factor inhibitor.

AMINTIRI

Vorbindu-mi despre excitaţie şi inhibiţie, procese corticale complexe ce iradiază şi influenţează zone întinse pe scoarţă, în funcţie de intensitatea factorului stimul:

DOC: „INHIBITORUL TE AJUTĂ, KID, FIINDCĂ EL CERE CORPULUI

TĂU ATÎT CÎT POATE EL SĂ DEA, NU ATÎT CÎT CREZI TU CĂ POATE SĂ O FACĂ. FĂRĂ EL ABIA AI REUŞI UN 8.50, CĂCI STIMULII...".

Cuvinte Doc, doar cuvinte!

Eu ştiu că în faţa necunoscutului instinctul este mai puternic decît voinţa şi pe el îl învinge INHIBITORUL. TU nu mă poţi minţi DOC, căci tu nu eşti decît un COMUN. Tu nu te poţi ascunde de mine, DOC, căci tu nu ai fost sortit nici unei Caste, atunci ai fi putut simţi şi tu...

REA... LA START!

Peste cîteva secunde eu nu voi mai fi corpul meu, eu voi fi doar cel ce luptă cu amintirile mele. Mă las purtat de fluxurile empatice care, străbătînd barierele, coboară dinspre public.

COMUNII..., sînt convinşi că eu alerg pentru plăcerea lor, sau pentru bani..., ei se consideră superiori mie... COMUNII, ce ştiu ei?

EU, UN SPRINTER...

Undeva sus, scăldîndu-se în fluide nutritive, Jocheii se pregătesc şi ei pentru cursă, iar printre ei şi cel ce, peste cîteva secunde, va coborî în mine. Unii bătrîni, cu mintea amorţită şi ochi lăcrimînd, unii bolnavi, cu cărnuri flasce, dar bogaţi, atît de bogaţi încît îşi închipuie că pot cumpăra victoria, că pot plăti pentru a o gusta ca pe o plăcere oarecare. Ştiinţa îi ajută să coboare în corpurile noastre, pentru a se bucura de trăirile care, filtrate, nu îi rănesc, ci îi excită, iar pentru clipa în care TU treci linia de sosire, ei plătesc sume enorme...

COMUNII, EI NU VOR ŞTII NICI O DATĂ CĂ

ESENŢA VICTORIEI ESTE

CITIUS! ALTIUS! FORTIUS!

PE LOCURI!

Palmele mîngîie pista. Aplec corpul înainte sprijinindu-mă pe vîrfurile picioarelor; piciorul stîng în block-start, îl scutur pe dreptul, degetul mare, ţin arătătorul pe linie

ATENŢIE!

Încet, foarte încet ridic bazinul, capul în prelungirea trunchiului, mîinile întinse...

Pocnetul îmi striveşte fruntea sub apăsarea celor două cercuri de metal ce se strîng brusc, o lumină imensă explodînd în faţa ochilor, şi nu mai am creier, ci o bucată de metal topit ce se prelinge adînc, tot mai adînc în mine, urletul înnebunit al muşchilor destinzîndu-se... întuneric... linişte...

Şocul prea puternic mă aruncă departe de zona pe care o domin prin antrenament, alunec năucit printre amintiri, încercînd să-mi găsesc drumul prin jungla ce se joacă cu mine într-un carusel orgiac de lumini, pete de culoare, arome..., frînturi de dialog..., atingeri de mînă...

Zadarnic mă zbat, din toate părţile mă înconjoară ani nesfîrşiţi de antrenamente dure, nopţi în care zac sleit în complexul de recuperări, ore de chin îndîrjit în ataxie, obligînd corpul să mi se supună... MIE??? Jungla mă amăgeşte, ademenindu-mă departe, tot mai departe, şi acum ştiu că Eu nu sînt corpul meu, că Eu nu sînt nici măcar amintirile mele; aş vrea să mă întorc, dar de nicăieri apar pereţi de sticlă ţinîndu-mă prizonier aici, în preajma aprioricului din fiecare...

ŞI O VĂD: CHINUINDU-MI RARELE VISE

REVINE OBSEDANT: INTANGIBILĂ, PĂRUL LUNG DE CULOAREA NISIPULUI

ŞI OCHII ADÎNCI

ŞI DEGETELE DELICATE ÎNCERCÎND SĂ MĂ ATINGĂ

ÎNTÎLNESC CUŞCA.

În van vreau să zgîrii pereţii de sticlă, îmi însîngerez doar pumnii şi printre cioburi îl remarc pe Kleos, trecînd linia de sosire, cu privirea fixată undeva, poate în adîncul lui, poate... Îl văd prăbuşindu-se după cîţiva paşi, spasme ale corpului dominat de Inhibitor, spuma sîngerie din jurul gurii, respiraţia hîrîită şi frica imensă, animalică ce ţîşneşte o dată cu sîngele din ochii săi. Doc împreună cu cîţiva oameni în alb îl duc la marginea pistei, dar picioarele continuă să i se destindă brusc, degetele mîinilor, însîngerate, încearcă grotesc să-l tîrască înapoi, spre linia de sosire, în timp ce sus, jocheul norocos primeşte felicitările celorlalţi, spectatorii urlă în delir..., apoi... MĂ VĂD, trecînd înaintea celorlalţi linia de sosire, strigătul de triumf al COMUNILOR ce au cîştigat o dată cu mine mă însoţeşte, însă continui să alerg - TURUL DE ONOARE! - cred ei aplaudînd în picioare, dar eu trec pe lîngă corpurile celor căzuţi, o dată, încă o dată..., s-a făcut linişte,

TOŢI MĂ PRIVESC

EU MĂ PRIVESC ŞI...

REALAMINTIREREALAMINTIRE REALAMINTIRE...

O mînă îmi atinge obrazul, ochii ei adînci trezindu-mă departe, foarte departe de locul unde jocheul norocos primeşte felicitările celorlalţi...

Desen de Adrian RONAI

PHILIP K. DICK

Desen de Constantin JURCUT

Ted Benteley rămăsese în picioare în uşa bucătăriei, inspirînd aromele calde ale mîncării pe foc. Locuinţa familiei Davis era plăcută şi luminoasă. Al Davis se tolănise mulţumit în faţa televizorului din salon, uitîndu- se plin de curiozitate la reclame. Drăguţa lui soţie cu părul castaniu, Laura, pregătea cina.

- Dacă asta este protină, spuse Benteley, este cea mai bună contrafacere pe care am mirosit-o vreodată.

- Nu mîncăm niciodată protină, răspunse Laura vioi. Am încercat-o în primul an de căsnicie, dar îi simţi gustul oricît ar încerca ei să o prelucreze. Desigur, e groaznic de scump să cumperi hrană naturală, dar merită. Protina este pentru neclasificaţi.

- Dacă n-ar fi fost protina, interveni Al, care auzise fără să vrea, nec-ii ar fi pierit de foame încă din secolul douăzeci. Tu întotdeauna trebuie să dai informaţiile greşite tipice pentru profani ca tine. Dă-mi voie să vă ofer eu datele exacte.

- Te rog, spuse Laura.

- Protina nu este o algă naturală. Este un mutatnt care a apărut în bazele de cultură din Orinetul Mijlociu şi s-a extins treptat pe multe suprafeţe de apă dulce.

- Asta ştiu. Cînd mă duc la baie dimineaţa, nu găsesc eu porcăria asta crescînd şi acoperind toată chiuveta şi ţevile şi în cadă şi în... anexe?

- Creşte de asemenea şi pe toată suprafaţa Marilor Lacuri, contribui Al cu un amănunt ştiinţific.

- Ei, asta nu este protină, i se adresă Laura lui Ted. Este o friptură adevărată de vacă, cu cartofi noi adevăraţi, mazăre veritabilă şi chifle din făină albă.

- O duceţi mai bine decît atunci cînd ne-am văzut ultima oară, remarcă Benteley. Cum se face?

O expresie complexă flutură peste chipul gingaş al Laurei.

- N-ai auzit? Al a sărit peste o clasă întreagă. A învins Jocul Guvernului; am studiat împreună în fiecare seară după ce se întorcea de la muncă.

- N-am mai auzit pînă acum să învingă cineva Jocurile. S-a anunţat şi la televizor?

- De fapt da. Laura se încruntă, plină de resentiment. Tipul ăla oribil, Sam Oster, a tot vorbit despre asta toată durata unui program. Ăsta-i agitatorul ăla al maselor care are atîta priză la nec-i.

- Mă tem că n-am auzit de el, recunoscu Benteley.

Pe ecranul televizorului, reclame magnifice se perindau ca într-un joc de flăcări lichide. Una după alta apăreau, pîlpîiau o clipă după care dispăreau. Reclamele erau cea mai înaltă formă de artă; la ele lucrau marile talente creatoare. Reclamele îmbinau culoare, echilibru, ritm şi o însufleţire fără seamăn care trecea, ca un puls, de pe ecran în salonul tihnit al familiei Davis. Din difuzoare hi-fi montate în pereţi se revărsau combinaţii aleatoare de sunete ambientale.

- Convenţia, spuse Davis, arătînd spre ecran. Solicită voluntari, pentru o sumă frumuşică.

Un vîrtej de lumină spumoasă şi diverse texturi colorate suprapunîndu-se pe ecran simboliza Convenţia Provocării. Masa fremătîndă se spărgea, rămînea o clipă încremenită, apoi se recombina în mii şi mii de feluri. Un model de sfere neobişnuit de agitate trecură ca-ntr-un dans, iar muzica ce le însoţea se ridică la o intensitate febrilă.

- Ce spune? întrebă Benteley.

- Pot să mut pe 1-Canal, dacă vrei. Atunci o să auzi direct.

Laura intră în grabă cu tacîmurile de argint şi vesela de porţelan.

- Nu trece pe 1-Canal; la ăla se uită toţi neclasificaţii. De-asta există două feluri de emisie, asta pentru noi şi cea literală pentru ei.

- Greşeşti, scumpo, spuse Al serios. 1-Canal este pentru ştiri şi informaţii faptice. S-Canal este de plăcere. Mie-mi place să mă uit aşa, dar... Flutură din mînă şi circuitul comută brusc. Vîrtejurile vii de sunet şi culoare se stinseră. În locul lor apărură trăsăturile placide ale crainicului de la Westinghouse. Uite, acelaşi lucru.

Laura aranjă masa şi se întoarse în bucătărie, teribil de ocupată. Salonul era prietenos şi confortabil. Un perete era transparent; în faţa casei se întindea Berlinul, îngrămădit în jurul Colinei Farben, un pilon central imens şi dominator, profilîndu-se negru pe cerul nopţii. În întunericul de jos fulgerau cioburi de lumină rece: maşini de suprafaţă, dansînd aidoma unor scîntei galbene prin umbrele reci ale nopţii, înghiţite de conul înalt precum nişte molii incandescente într-o sticlă de lampă cosmică.

- De cît timp eşti sub jurămînt de credinţă către Verrick? îl întrebă Benteley pe Al Davis.

Al se smulse de la ecranul televizorului; acum se descriau noi experimente în creactoarele C-plus.

- Ce-ai zis, Ted? Cred că de vreo trei sau patru ani.

- Eşti mulţumit?

- Sigur, de ce nu? Al arătă cu un gest circular încăperea plăcută, frumos mobilată. Cine n-ar fi mulţumit?

- Nu despre asta vorbesc. Şi eu aveam aceleaşi lucruri la Oiseau-Lyre; majoritatea clasificaţilor au aranjamente de felul acesta. Vorbesc despre Verrick.

Al Davis se strădui să priceapă încotro bătea Benteley.

- Eu nu-l văd niciodată pe Verrick. A fost în Batavia, pînă astăzi.

- Ştiai că am depus jurămîntul către Verrick?

- Mi-ai spus azi după-amiază. Faţa cumsecade a lui Al era întoarsă către Benteley, radiind, relaxată şi fără griji. Sper că asta înseamnă că o să te muţi aici.

- De ce?

Davis clipi.

- Păi, pentru că atunci o să vă vedem mai des, pe tine şi pe Julie.

- Nu mai trăiesc cu Julie de şase luni, spuse Benteley iritat. S-a terminat. Acum e pe Jupiter, un fel de funcţionar oficial la un lagăr de muncă.

- N-am ştiut. Nu v-am mai văzut de mai bine de doi ani. Am fost al naibii de surprins să te văd pe setul telecomunicaţional.

- Am venit cu Verrick şi personalul lui. Vocea lui Benteley deveni ironică. Cînd Oiseau-Lyre m-a pus pe liber, m-am îndreptat drept către Batavia. Am vrut să ies din sistemul Colinelor o dată pentru totdeauna. M-am dus direct la Reese Verrick.

- Ai făcut exact ce trebuia.

- Verrick m-a tras pe sfoară! Fusese dat jos, scos din Directorat. Ştiam că cineva încerca să cumpere Colinele, cineva cu foarte multe fonduri. Am vrut să nu mai am nimic de-a face cu asta... şi acum uite. Resentimentul lui Benteley creştea. În loc să scap, am nimerit în cloaca cea mai murdară. Este ultimul loc de pe Pămînt unde-aş fi vrut să fiu.

Indignarea apăru încetişor pe figura tolerantă a lui Davis.

- Unii dintre cei mai cumsecade oameni pe care-i ştiu sînt servii lui Verrick.

- Sînt oameni cărora nu le pasă cum obţin banii.

- Vrei să-l pedepseşti pe Verrick pentru că a reuşit în viaţă? El a pus Colina aceasta pe picioare. E vina lui că nimeni nu poate acţiona ca el? Există o selecţie şi-o evoluţie naturală.

Cei care nu pot supravieţui se pierd pe drum.

- Verrick i-a concediat pe cei din laboratoarele noastre de cercetare.

- Ale noastre? Ia stai, acum eşti cu Verrick. Indignarea lui Davis dădu în clocot. Îţi dai seama cum vorbeşti? Verrick este protectorul tău şi tu stai aici...

- Gata, băieţi, exclamă Laura, cu obrajii îmbujoraţi de izbînzile ei culinare. Cina este pe masă şi vreau să vă duceţi să mai aduceţi nişte scaune. Al, spală-te pe mîini înainte de a te apuca să mănînci. Şi pune-ţi pantofii.

- Sigur, scumpo, spuse Davis ascultător, ridicîndu-se în picioare.

- Pot să te ajut cu ceva? întrebă Benteley.

- Găseşte-ţi un scaun şi aşează-te. Avem cafea veritabilă. Îţi place cu frişcă? Nu-mi aduc aminte.

- Da, spuse Benteley. Mulţumesc. Trase lîngă masă două scaune şi se aşeză, îngîndurat.

- Nu fă mutra asta posomorîtă, îi spuse Laura. Uite ce ţi-am făcut de mîncare. Nu mai trăieşti cu Julie? Pariez că voi mîncaţi în oraş în fiecare zi, la restaurante unde servesc protina aia îngozitoare.

Benteley se jucă cu furculiţa şi cuţitul.

- V-aţi aranjat frumos aici, spuse repede. Cînd v-am văzut ultima oară, locuiaţi la un cămin al Colinei. Dar nu eraţi căsătoriţi atunci.

- Îţi aduci aminte cînd noi doi trăiam împreună? Laura începu să taie şnurul care ţinea legat ruloul de carne friptă. N-a durat mai mult de o lună, din cîte-mi amintesc.

- Aproape o lună, încuviinţă Benteley, ducîndu-se cu gîndul înapoi în timp. Se mai relaxă, înmuiat de aromele mîncării fierbinţi, de încăperea plăcută, de femeia atrăgătoare din faţa lui. Erai încă sub jurămînt la Oiseau-Lyre, înainte de a-ţi pierde clasificarea.

Al îşi făcu apariţia, se aşeză, îşi despături şervetul şi-şi frecă mîinile, anticipînd festinul.

- Tare frumos mai miroase, anunţă. Să-i dăm drumul. Mor de foame.

*

În timp ce mîncau, televizorul susura, împrăştiind în încăpere un flux pîlpîitor de lumină. Printre frînturi de conversaţie, Benteley asculta, dînd numai pe jumătate atenţie spuselor Laurei şi ale lui Al.

„...Maestrul Jocului, Carteright, a anunţat demiterea a două sute de angajaţi ai Directoratului, anunţa crainicul. Motivul declarat a fost r.s.d."

- „Risc de securitate defectuoasă", murmură Laura, sorbind din cafea. Aşa spun întotdeauna.

Crainicul continuă:

„...planurile Convenţiei sînt în continuă expansiune. Sute de mii de candidaţi iau deja cu asalt Comitetul Convenţiei şi biroul Colinei Westinghouse. Reese Verrick, fostul Maestru al Jocului, a fost de acord să se ocupe de detaliile tehnice, tot mai multe, care vor pune în mişcare ceea ce promite să fie cel mai palpitant şi spectaculos eveniment al deceniului..."

- Păi da' cum, zise Al. Verrick are Colina aia la picioare. Şi acum o s-o facă să zbîrnîie.

- Judecătorul Waring mai este încă în Comitet? îl întrebă Laura. Trebuie să fi împlinit o sută de ani.

- Este, este. Nu vrea să-şi dea demisia, vrea să moară acolo. Fosilă scorţoasă! Ar trebui să se dea la o parte şi să lase locul cuiva mai tînăr.

- Dar ştie tot ce este de ştiut despre Provocare, interveni Laura. Şi a ţinut-o pe un înalt plan moral. Mi-aduc aminte cînd eram mică, încă în şcoală; Maestrul Jocului fusese dat jos, ăla caraghiosul, ăla care se bîlbîia... Şi apare în scenă tînărul acela chipeş,

asasinul cu părul negru care a devenit un Maestru al Jocului atît de minunat. Şi bătrînul judecător Waring a convocat Comitetul şi a prezidat Convenţia ca Iehova în vechile mituri creştine.

- Are barbă, spuse Benteley.

- O barbă lungă, albă.

La televizor apăru un alt crainic. În imagine se vedea imensul amfiteatru unde se aduna Convenţia. Scaunele erau gata aranjate, la fel şi uriaşa platformă la care Comitetul lua deciziile. Oamenii roiau în toate direcţiile; amfiteatrul bubuia de ecourile şi sunetele activităţii febrile şi instrucţiunilor.

- Gîndiţi-vă numai, spuse Laura. Toate lucrurile acestea însemnate întîmplîndu-se chiar acum, în timp ce noi stăm aici liniştiţi în jurul cinei.

- E departe, rosti Al cu indiferenţă.

„...oferta de un milion de dolari aur a lui Reese Verrick a galvanizat lucrările Convenţiei. Statisticienii estimează un număr record de candidaturi - şi încă nu au încetat să sosească. Fiecare este dornic să-şi încerce şansa în cel mai cutezător rol al sistemului, cel mai mare risc şi mizele cele mai fabuloase. Ochii a şase miliarde de oameni de pe nouă planete se întorc în seara aceasta către Colina Westinghouse. Cine va fi primul asasin? Dintre aceşti nenumăraţi candidaţi străluciţi, reprezentînd toate clasele şi Colinele, care va fi primul să încerce pentru milionul de dolari aur şi aplauzele şi ovaţiile unei întregi civilizaţii?"

- Dar tu? se adresă Laura brusc spre Benteley. Tu de ce nu depui o cerere? N-ai altceva de făcut în momentul de faţă.

- Nu se numără printre preocupările mele.

Laura rîse.

- Fă-o să se numere! Al, nu mai avem banda aceea mare pe care au scos-o, cu toţi asasinii care au reuşit în trecut, vieţile lor şi totul despre ei? Arată-i-o lui Ted.

- Am văzut-o, spuse Benteley, scurt.

- Cînd erai mic, nu visai să fii, cînd te faci mare, un asasin încununat de succes? Ochii căprui ai Laurei erau înceţoşaţi de nostalgie. Mi-aduc aminte cît de mult uram faptul că sînt fată, pentru că astfel nu puteam să devin asasin cînd creşteam. Am cumpărat o grămadă de talismanuri, dar nu m-au transformat în băiat.

Al Davis împinse din faţa lui farfuria goală şi rîgîi mulţumit.

- Pot să-mi dau drumul la curea?

- Sigur, spuse Laura.

Al îşi mai slăbi cureaua.

- Ce masă bună, scumpa mea. N-aş avea nimic împotrivă să mănînc aşa în fiecare zi.

- Păi mănînci, practic. Laura îşi termină cafeaua şi-şi atinse delicat buzele cu şervetul. Mai vrei cafea, Ted?

„...Experţii pronostichează că primul asasin va avea o şansă de 70 la 30 de a-l distruge pe Maestrul Jocului, Cartwright, cîştigînd astfel premiul de un milion de dolari oferit de Reese Verrick, fostul Maestru al Jocului, dat jos acum mai puţin de douăzeci şi patru de ore de o zvîcnire neaşteptată a Sticlei. Dacă primul asasin dă greş, observatorii vor miza 60 la 40 pe al doilea asasin. După însemnările lor, după primele două zile Cartwright va avea un control mai bun asupra armatei sale şi a Corpului telepatic. Pentru asasin va conta mai mult viteza decît forma, în special în faza iniţială. În ultimul tur, situaţia va fi încordată datorită..."

- Deja se fac o grămadă de pariuri particulare, spuse Laura. Se sprijini,

satisfăcută, cu o ţigară între degete, şi-i zîmbi lui Benteley. E bine că te mai vede şi pe tine omul în vizită. Crezi că o să-ţi muţi lucrurile aici, la Farben? Ai putea să stai la noi o perioadă, pînă-ţi găseşti o locuinţă ca lumea.

- O mulţime de locuri care erau bune cîndva sînt preluate de neclasificaţi, observă Al.

- Se mută peste tot, fu de acord Laura. Ted, ţi-aduci aminte zona aceea minunată lîngă laboratorul de cercetări în domeniul sinteticelor? Toate unităţile acelea de locuinţe, clădirile în roz şi verde? Acum acolo stau nec-i şi bineînţeles că totul este dărăpănat, murdar şi împuţit. E o ruşine; de ce nu se înrolează în lagăre de muncă? Acolo este locul lor, nu să tîndălească pe-aici.

- Mi-e somn, căscă Al. Luă o curmală din vasul din mijlocul mesei. O curmală. Ce naiba-i o curmală? O mestecă încet. Prea dulce. De pe ce planetă vine? Venus? Seamănă la gust cu unul din fructele acelea cărnoase venusiene.

- Este din Asia Mică, explică Laura.

- De aici de pe Pămînt? Cine a obţinut mutanta?

- Nimeni. Este un fruct natural. Dintr-un fel de palmier.

Al scutură din cap minunîndu-se.

- Infinita diversitate a creaţiei lui Dumnezeu.

Laura fu şocată.

- Dacă te-aude cineva la servici vorbind în felul ăsta?

- Lasă-i să m-audă. Al se întinse şi căscă din nou. Nu-mi pasă.

- Ar putea să creadă că eşti creştin.

Benteley se ridică încet în picioare.

- Laura, trebuie să plec.

- De ce? se ridică mirat Al.

- Trebuie să-mi adun lucrurile şi să le aduc de la Oiseau- Lyre.

Al îl bătu pe umăr.

- Le transportă Farben. Eşti unul dintre servii lui Verrick acum, ai uitat? Sună la biroul de trafic de la Colină şi aranjează ei. Gratis.

- Prefer s-o fac singur.

- De ce, întrebă Laura surprinsă.

- Aşa se sparg mai puţine lucruri, răspunse Benteley, evaziv. Închiriez un taxi şi-l încarc peste weekend. Nu cred că o să mă vrea înainte de luni.

- Nu ştiu, spuse Al, cu îndoială. Mai bine ţi-ai aduce lucrurile încoace cît poţi de repede. Uneori Verrick vrea o persoană pe loc, şi-atunci cînd te vrea pe loc...

- Să-l ia naiba pe Verrick, spuse Benteley. Eu n-am să mă grăbesc.

Feţele lor uluite, şocate, dansară în jurul lui pe cînd se îndepărta de masă. Stomacul îi era plin de mîncare caldă şi bine gătită, dar mintea îi era subţiată şi goală, o crustă acidă şi tăioasă peste... ce? Nu ştia.

- Nu-i bine să vorbeşti aşa, spuse Al.

- Astea sînt sentimentele mele.

- Ştii, eu cred că nu eşti realist.

- Poate că nu. Benteley îşi găsi haina. Mulţumesc pentru masă, Laura. A fost minunată.

- Nu pari prea convins.

- nu sînt, răspunse Benteley. Aveţi un locşor drăguţ aici. Cu tot confortul şi tot ce vă trebuie. Sper că veţi fi amîndoi foarte fericiţi. Sper că gătitul vostru o să vă convingă în continuare, în ciuda mea.

- Aşa va fi, zise Laura.

Se auzea vocea crainicului: „...deja mai mult de zece mii, din toate colţurile Pămîntului. Anunţul, făcut de judecătorul Waring, că primul asasin va fi ales la această întrunire..."

- În seara asta! exclamă Al. Fluieră admirativ. Verrick nu- şi pierde timpul. Clătină din cap, impresionat. E un om de acţiune, ted. Ce-i al lui, e-al lui.

Benteley se lăsă pe vine şi închise televizorul. Procesiunea învolburată de sunete şi imagini se topi şi el se ridică din nou.

- Vă supăraţi?

- Ce s-a întîmplat? îngăimă Laura. S-a stins!

- Eu l-am închis. M-am săturat să aud tărăboiul ăsta insuportabil. M-am săturat de convenţie şi tot ce e în legătură cu ea.

Urmă o tăcere stingheră.

După un moment, Al rînji, nesigur.

- Ce-ar fi să dăm de duşcă un păhărel înainte să pleci? O să te liniştească.

- Sînt liniştit, răspunse Benteley. Traversă camera către peretele transparent şi se opri cu spatele la Al şi la Laura, privind mohorît afară în noapte, la fluxul nesfîrşit de lumini clipitoare din jurul Colinei Farben. În mintea lui se învolbura o fantasmagorie similară de forme şi imagini; putea închide televizorul şi opaciza peretele, dar nu putea stăvili tumultul din gîndurile lui.

- Ei bine, spuse Laura într-un tîrziu, neadresîndu-se nimănui în particular, presupun că astăzi nu mai vedem Convenţia Provocării.

- Ai să vezi benzi cu reluări tot restul vieţii, spuse Al, încercînd să salveze situaţia.

- Eu vreau s-o văd acum!

- Mai durează, oricum, zise Al încercînd să domolească spiritele. Încă-şi mai verifică echipamentul.

Laura pufni scurt şi împinse masa înapoi în bucătărie. Apa începu să curgă cu furie în chiuvetă; farfuriile se ciocneau de zor, frecate cu năduf.

- E furioasă, observă Al.

- E vina mea, spuse Benteley, fără convingere.

- O să-i treacă. Ţi-aduci aminte, probabil. la zi, dacă vrei să-mi spui ce nu merge, sînt numai urechi.

Ce-ar trebui să spun, gîndi Benteley fără rost.

- Am venit în Batavia, aşteptîndu-mă să găsesc ceva nemaiponeit, rosti. Ceva dincolo de masa de oameni care caută să înşface puterea, dîndu-se de ceasul morţii să ajungă în vîrful piramidei peste cadavrele celorlalţi. Şi-n loc de asta mă trezesc din nou în aceeaşi mocirlă..., şi răul strigă aici din toţi plămînii. Arătă cu un gest spre televizor: Reclamele astea sînt ca nişte insecte strălucitoare, dar care trăiesc în gunoaie.

Al Davis întinse solemn un deget bondoc.

- Reese Verrick va reveni pe locul Unu în mai puţin de o săptămînă. Banii lui îl vor atrage pe asasin. Asasinul îi este supus. Cum îl lichidează pe Cartwright ăsta, locul îi revine lui Verrick. Eşti prea al naibii de nerăbdător, atîta tot. Aşteaptă o săptămînă, omule. Pe urmă o să fie aşa cum era înainte - poate şi mai bine.

Laura apăru în cadrul uşii. Accesul de furie îi trecuse; acum pe faţă i se citea un neastîmpăr plin de ţîfnă.

- Al, n-am putea, te rog, să ne uităm la Convenţie? Pot auzi televizorul vecinilor şi-l aleg pe asasin chiar acum!

- Îl deschid eu, spuse Benteley istovit. Oricum plec. Se lăsă pe vine şi deschise televizorul. Aparatul se încălzi repede; pe cînd se îndepărta către veranda din faţă, strigătul metalic se înălţă frenetic în urma lui. Aclamaţiile stridente a mii de oameni se rostogoliră după el, în întunericul rece şi tăios al nopţii.

- Asasinul! urlă ascuţit televizorul, pe cînd el se avînta pe aleea întunecoasă, cu mîinile vîrîte adînc în buzunare. Numele lui este înmînat chiar acum - îl vom avea pentru dumneavoastră într-o secundă.

Ovaţiile ajunseră la un crescendo dement; ca valurile muginde ale mării, acoperind un moment spusele crainicului.

Pelling, răzbătu vocea în sfîrşit, ridicîndu-se deasupra tumultului. Prin aclamarea poporului, prin voia unei planete! Asasinul este - Keith Pelling!

Forma lucitoare, cenuşie şi rece luneca silenţios prin faţa lui Ted Benteley. Portiera se deschise şi o siluetă subţire păşi afară în întunericul friguros.

- Cine-i? întrebă Benteley. Vîntul biciuia frunzişul umed din jurul casei familiei Davis. Cerul era îngheţat; în depărtare se auzea freamătul vieţii oraşului, fabricile Colinei Farben trimiţînd prin noapte ecoul înăbuşit al activităţii lor.

- Unde-ai fost, pentru numele lui Dumnezeu? răsună o voce de contralto, întretăiată şi neliniştită. Verrick a trimis după tine de-acum o oră.

- Aici am fost, răspunse Benteley.

Eleanor Stevens apăru din umbră.

- Ar fi trebuit să rămîi în legătură cu noi după ce a aterizat nava. E furios. Aruncă în jurul ei priviri nervoase. Unde-i Davis? Înăuntru?

- Fireşte. Benteley simţi cum îl umple mînia. Ce atîta zarvă?

- Nu te ambala. Vocea fetei era impenetrabilă, la fel ca stelele îngheţate clipind deasupra lor. Du-te înapoi înăuntru şi adu-i pe Davis şi soţia lui. Vă aştept în maşină.

Al Davis rămase cu gura căscată de uimire cînd Benteley împinse uşa din faţă şi intră în căldura aurie a salonului strălucitor.

- Ne cheamă, rosti Benteley. Spune-i Laurei; o vrea şi pe ea.

Laura şedea pe marginea patului, desfăcîndu-şi sandalele. Cînd îl auzi pe Al intrînd în dormitor, îşi trase repede pantalonii peste glezne.

- Haide, scumpo.

- S-a întîmplat ceva? Laura sări repede în picioare. Ce este?

Toţi trei ieşiră în bezna îngheţată a nopţii, în mantale şi cizme groase de muncă. Eleanor porni motorul, care începu să toarcă febril.

- Hai înăuntru, murmură Al, ajutînd-o pe Laura să-şi găsească un loc în întunericul ca de cerneală. Ce-ar fi să aprinzi o lumină?

- N-ai nevoie de lumină ca să-ţi pui fundul pe scaun, răspunse Eleanor. Portierele glisară, închizîndu-se; maşina luneca lin, ieşind în şosea şi-ntr-o secundă prinse viteză. Case şi copaci învăluiţi în întuneric treceau ca fulgerul pe lîngă ei. Brusc, cu un vîjîit înspăimîntător, maşina se ridică deasupra pavajului. O clipă zbură razant, aproape la nivelul solului, apoi descrise o traiectorie arcuită peste un şir de linii de înaltă tensiune. Cîteva minute mai tîrziu, cîştiga în înălţime deasupra furnicarului de clădiri şi străzi care alcătuiau aglomerările parazite din jurul Colinei Farben.

- Ce înseamnă toate astea? întrebă Benteley. Maşina fu zguduită de grinzile-gheară magnetice care o prinseseră şi o coborau către clădirile pîlpîitoare de dedesubt. Avem şi noi dreptul să ştim.

- Sîntem aşteptaţi la o mică petrecere, spuse Eleanor, cu un zîmbet care de-abia îi mişcă buzele subţiri şi stacojii. Lăsă maşina să se aşeze într-o deschizătură concavă unde se opri definitiv pe un disc magnetic. Cu o mişcare rapidă, opri motorul şi deschise larg portierele. Coborîţi. Am ajuns.

Paşii lor răsunară puternic pe coridorul pustiu, Eleanor conducîndu-i grăbită de la un etaj la altul. La intervale regulate erau plantaţi gardieni în uniforme, tăcuţi, cu feţe buhăite şi impasibile, ţinînd indiferenţi armele lor butucănoase.

Cu o fluturare a mîinii, Eleanor deschise o uşă cu dublu mecanism de închidere şi le făcu semn cu capul să intre. O boare de aer parfumat îi învălui cînd trecură nesiguri pe lîngă ea, pătrunzînd în încăpere.

Reese Verrick stătea cu spatele la ei. Mîinile lui nervoase erau ocupate cu

ceva, braţele masive mişcîndu-se cu o furie lentă.

- Cum naiba faci să meargă maşinăria asta blestemată? mugi, scos din fire. Ţipătul de protest al metalului forţat se auzi o clipă, strident. Isuse, cred că am rupt-o.

- Stai aşa, spuse Herb Moore, ivindu-se dintr-un scaun adînc şi jos din colţul camerei. N-ai pic de dexteritate manuală.

- Poţi s-o mai zici o dată, mîrîi Verrick. Se întoarse, un urs uriaş şi adus de spate, cu sprîncenele stufoase accentuîndu-i arcadele, zbîrlite. Ochii aruncînd flăcări îi sfredeliră pe cei trei nou-veniţi, care rămăseseră strînşi unul într-altul, nelalocul lor. Eleanor Stevens îşi desfăcu fermoarul mantalei şi-o aruncă peste spătarul unei canapele somptuoase.

- Iată-i, îi spuse lui Verrick. Erau împreună, se distrau. Făcu cîţiva paşi mari, cu picioarele ei lungi, în pantaloni de catifea şi sandale de piele, şi se opri în faţa focului să-şi încălzească sînii şi umerii. În lumina pîlpîitoare a flăcărilor, pielea îi radia parcă un roşu adînc şi luminos.

Verrick se întoarse fără ceremonie către Benteley.

- Să fii întotdeauna undeva unde să te găsesc. Scuipă cuvintele cu dispreţ: Nu mai am în jurul meu captatori, care să-mi cheme oamenii prin unde-gînd. Acum trebuie să-i găsesc prin metode mai empirice.

Împinse degetul mare către Eleanor.

- Ea a venit cu mine, dar şi-a pierdut puterea.

Fata schiţă un zîmbet posomorît şi nu spuse nimic.

Verrick se răsuci şi strigă spre Moore:

- N-ai reparat o dată drăcia aia?

- E-aproape gata.

Verrick mîrîi acru.

- E un fel de sărbătoare, i se adresă lui Benteley, deşi nu ştiu ce-am mai avea de sărbătorit.

Moore intră, fără să se grăbească, sigur de sine şi turuind întruna, ţinînd în mîini macheta lustruită a unei rachete interplanetare.

- Avem multe de sărbătorit. Aceasta este prima dată cînd un Maestru al Jocului alege un asasin. Pelling nu a fost ales de o şleahtă de babalîci senili. Verrick l-a avut pe ţeavă şi întreaga schemă a mers fiindcă...

- Vorbeşti prea mult, interveni Verrick. Eşti prea plin de vorbe goale. Jumătate din ele n-au nici greutatea unui balon de săpun.

- Asta a aflat şi Corpul, rîse Moore, plin de veselie.

Benteley se îndepărtă puţin, cu un sentiment straniu. Verrick era uşor beat; era la fel de ameninţător şi sinistru ca un urs scăpat din cuşcă. Dar în spatele mişcărilor lui greoaie se ascundea o minte ascuţită căreia nu-i scăpa nimic.

Încăperea avea tavanul înalt, făcut din panouri dintr-un lemn străvechi, probabil provenit dintr-o mănăstire din vremuri de demult. Întreaga structură aducea mult cu o biserică, avînd o boltă ogivală, părţile de sus ale pereţilor pierzîndu-se într-o penumbră chihlimbarie, grinzile joase înnegrite şi afumate de la nenumăratele focuri ce binecuvîntaseră căminul de piatră de dedesubt. Totul era masiv şi greu, în culori bogate şi adînci; pînă şi pietrele deveniseră întunecate de la cenuşa impregnată în ele. Căpriorii verticali aveau grosimea unui trunchi de copac. Benteley atinse un lambriu care lucea stins. Lemnul era mîncat, dar ciudat de neted ca şi cum pe el se aşezase cîndva o peliculă de lumină fumurie care îşi săpase drum înăuntru.

- Lemnul ăsta, spuse Verrick, observîndu-l pe Benteley, este de la o

casă de plăceri medievală.

Laura examina tapiţeriile pe care le ţineau întinse pietrele cusute în tivul lor şi care atîrnau moarte şi grele peste ferestrele ferecate în plumb. Pe poliţa uriaşului cămin se aflau cupe în care timpul îşi gravase urmele. Benteley apucă una, cu băgare de seamă. În mîinile lui era un obiect greoi, o cupă antică cu bordură groasă, grea, simplă şi înclinată, din epoca saxonă medievală.

- În cîteva minute îl veţi cunoaşte pe Pelling, le spuse Veerick. Eleanor şi Moore l-au şi cunoscut.

Moore rîse din nou cu un lătrat ascuţit şi ofensiv, ca un cîine cu dinţi ascuţiţi.

- L-am cunoscut, într-adevăr.

- E drăguţ, rosti sec Eleanor.

- Pelling se învîrteşte printre oaspeţi, continuă Verrick. Vorbiţi cu el, staţi cu el... Vreau ca toată lumea să-l vadă. Intenţionez să trimit un singur asasin. Flutură din mînă, nerăbdător: N-are nici un rost să trimit un şir nesfîrşit.

Eleanor îi aruncă o privire sfredelitoare.

- Hai s-o facem şi să terminăm cu asta.

Verrick străbătu cu paşi mari distanţa pînă la uşile duble de la capătul încăperii şi le deschise cu un gest larg. Imediat, de dincolo de ele năvăliră sunetele, valuri de lumină şi mişcările neclare ale unei mulţimi de oameni.

- Intraţi, porunci Verrick. Îl caut eu pe Pelling.

*

- Ceva de băut, domnule sau doamnă?

Eleanor Stevens acceptă un pahar de pe tava purtată de un robot MacMillan lipsit de expresie.

- Şi tu? îl întrebă pe Benteley. Făcu semn robotului să se întoarcă şi luă încă un pahar. Încearcă. Nu-i rău. Se duce pe gît ca untdelemnul. E un fel de fruct sălbatic care creşte pe partea însorită a lui Callisto, în crăpăturile dintr-un anume fel de şist argilos, o singură lună pe an. Verrick are un lagăr de muncă special care să le adune.

Benteley luă paharul.

- Mulţumesc.

- Şi înveseleşte-te.

- Pentru ce toate astea? Benteley arătă spre încăperea ticsită de oameni, vorbind înăbuşit, rîzînd. Erau cu toţii bine îmbrăcaţi, într-o diversitate de combinaţii de culori; era reprezentată fiecare clasă socială de vîrf. Mă tot aştept să aud muzică şi să-i văd că-ncep să danseze.

- Mai devreme s-a cinat şi s-a dansat. Sfinte Dumnezeule, e aproape două noaptea... Astăzi s-au întîmplat foarte multe. Zvîcnirea Sticlei, Convenţia Provocării, atîta zarvă...

Eleanor se îndepărtă puţin, cu ochii aţintiţi într-un punct.

- Uite-i. Vin.

Un foşnet brusc de tăcere nervoasă trecu printre cei din apropierea lor. Benteley se întoarse, împreună cu toţi ceilalţi. Priveau cu toţii surescitaţi, cu lăcomie, fiecare pas al lui Reese Verrick, care se apropia. Îl însoţea un bărbat. Zvelt, într-un costum obişnuit gri-verzui, cu braţele legănîndu-i-se pe lîngă corp, faţa complet inexpresivă. În jurul lui se stîrneau unde sonore nervoase; exclamaţii înăbuşite şi o izbucnire de comentarii apreciative.

- El este, rosti Eleanor printre dinţii ei albi; din ochii ei verzi ţîşneau scîntei. Îl apucă sălbatic pe Benteley de braţ. Acela e Pelling. *Uită-te la el.*

Pelling nu spunea nimic. Părul îi era de culoarea paiului, umed şi moale. Trăsăturile îi erau neclare,

aproape indescriptibile. Era o persoană fără culoare, tăcută, aproape pierzîndu-se din vedere, în timp ce uriaşul de lîngă el îl propulsa ca un tăvălug printre perechile cu priviri avide. După un moment, cei doi dispărură printre pantaloni de mătase şi rochii pînă la podele, iar în jurul lui Benteley se ridică din nou zumzetul conversaţiilor însufleţite.

- O să revină pe aici mai tîrziu, spuse Eleanor. Se cutremură. Tipul ăsta îmi dă fiori. Ei? Zîmbi repede în sus către Benteley, ţinîndu-se încă de braţul lui. Tu ce părere ai despre el?

- Nu mi-a făcut nici o impresie. În depărtare, Verrick era înconjurat de un grup de oameni. Vocea entuziasmată a lui Herb Moore se înălţa deasupra norului uniform de sunete: iar începuse cu explicaţiile. Iritat, Benteley se trase cîţiva paşi mai încolo.

- Unde te duci? întrebă femeia.

- Acasă. Cuvîntul îi scăpă fără să vrea.

- Unde adică? Eleanor zîmbi crispat. Nu te mai pot capta, dragul meu. Am renunţat la asta. Îşi ridică părul roşu ca flacăra ca să-i arate cele două cercuri moarte de deasupra urechilor, pete plumburii care-i mînjeau albeaţa netedă a pielii.

- Nu pot să te-nţeleg, spuse Benteley. O putere cu care te-ai născut, un dar unic...

- Parc-ai fi Wakeman. Dacă aş fi rămas în Corp, ar fi trebuit să-mi folosesc puterile împotriva lui Reese. Deci ce altceva aş fi putut să fac decît să plec? În ochii ei se citea o agonie mută. Ştii, s-a dus, definitiv. E ca şi cum aş fi orbit. Am strigat şi am plîns multă vreme după aceea. Nu mă puteam obişnui cu ideea. Eram cu desăvîrşire distrusă.

- Şi acum, cum îţi este?

Făcu un gest tremurat.

- N-am să mor. Oricum, nimeni nu-mi mai poate da înapoi ce-am pierdut. Aşa că nu te mai gîndi, dragule. Bea-ţi paharul şi relaxează-te. Ciocni cu el, cu un clinchet. Se numeşte *furtună de metan.* Presupun că pe Callisto atmosfera este de metan.

- Ai fost vreodată pe una din planetele coloniei? întrebă Benteley. Sorbi din lichidul chihlimbariu; era tare. Ai văzut vreodată un lagăr de muncă sau o aşezare a colonizatorilor după ce patrula poliţiei a terminat cu ele?

- Nu, spuse Eleanor simplu. N-am plecat niciodată de pe Pămînt. M-am născut în San Francisco, acum nouăsprezece ani. Toţi telepaţii provin de acolo, ai uitat? În timpul Războiului Final, marile instalaţii de cercetare de la Livermore au fost lovite de o rachetă sovietică. Supravieţuitorii au suferit expuneri grave. Ne tragem cu toţii dintr-o singură familie, Earl şi Verna Phillips. Toţi cei din Corp sînt înrudiţi între ei. Eu am fost pregătită pentru asta tot timpul cît am crescut: destinul meu.

*

Un zvon vag de muzică începuse să se audă dintr-un capăt al încăperii. Un robot muzical, creînd combinaţii aleatorii de sunete, culori şi nuanţe armonice care fluturau repede, prea subtile ca să poată fi definite. Cîteva perechi începură să danseze apatice. Un grup de bărbaţi dezbătea ceva pe tonuri ridicate, mînioase. Frînturi de cuvinte ajungeau pînă la Benteley.

- Ziceau c-a ieşit din laboratoare în iunie.

- Ai pune pantaloni unei pisici? E inuman.

- Să loveşti ceva la viteza aia? Eu unul nu trec de viteza luminii, mulţumesc.

Lîngă uşile duble, cîţiva îşi căutau mantourile şi plecau, cu feţele

mohorîte, cu ochii goi, gurile strîmbate în rictusuri de oboseală şi plictis.

- Aşa se întîmplă. Femeile se duc la toaletă să se aranjeze. Bărbaţii încep să discute vreo problemă.

- Verrick ce face?

- Doar îl auzi.

Tonul grav al lui Verrick îi acoperea pe ceilalţi; domina discuţia. Treptat, cei din jur se opriră din vorbit şi începură să se adune în jurul lui ca să asculte. Se formă un grup strîns de bărbaţi cu feţe încruntate şi serioase, în timp ce Verrick şi Moore discutau şi gesticulau din ce în ce mai aprins.

- Problemele noastre ni le creăm singuri, afirma Verrick. Nu sînt reale, ca problemele de aprovizionare sau de surplus al forţei de muncă.

- Cum îţi dai seama? întrebă Moore.

- Acest întreg sistem este artificial. Minimax-ul a fost inventat de doi matematicieni în prima etapă a celui de-al doilea război mondial.

- Vrei să spui descoperit. Au văzut că situaţiile sociale sînt similare jocurilor de strategie, cum e pocherul. Un sistem care funcţionează într-un joc de pocher va funcţiona şi într-o situaţie socială precum afacerile sau războiul.

- Care este diferenţa dintre un joc de noroc şi un joc de strategie? vru să afle Laura Davis, de acolo de unde stătea cu Al.

- Enormă, răspunse Moore iritat. Într-un joc de noroc, nu se recurge la înşelătorie intenţionată; la un joc de pocher, fiecare jucător are o strategie deliberată de cacialmale, piste false, comentarii verbale şi o întreagă prefăcătorie vizuală care să-i deruteze pe parteneri în privinţa situaţiei şi intenţiilor lui reale. Are o schemă de inducere în eroare, ca o capcană, prin care îi determină să greşească.

- Ca atunci cînd spune că are o mînă bună, deşi de fapt nu are?

Moore n-o băgă în seamă şi se întoarse din nou către Verrick.

- Vrei să negi că societatea funcţionează ca un joc strategic? Minimax a fost o ipoteză strălucită. Ne-a oferit o metodă ştiinţifică raţională cu care să distrugem orice strategie şi să transformăm jocul strategic într-un joc de noroc, unde funcţionează metodele statistice obişnuite ale ştiinţelor exacte.

- Şi cu toate acestea, mormăi Verrick, nenorocita asta de Sticlă aruncă un om deoparte fără nici un motiv şi ridică un dobitoc, un nebun inofensiv, cules la întîmplare, fără legătură cu clasa sau capacităţile lui.

- Desigur, exclamă Moore, teribil de surescitat. Întregul nostru sistem este clădit pe Minimax. Sticla îi forţează pe toţi să joace un joc Minimax sau să fie zdrobiţi; sîntem siliţi să renunţăm la înşelătorie şi să adoptăm un procedeu raţional.

- Nu-i nimic raţional în zvîcnirile astea bezmetice, răspunse Verrick mîniat. Cum poate fi raţional un mecanism ce nu ascultă decît de întîmplare?

- Factorul aleator este funcţie de o schemă raţională globală. În faţa zvîcnirilor întîmplătoare, nimeni nu poate avea strategie. Toţi sînt împinşi să adopte o metodă aleatorie: cea mai bună analiză a posibilităţilor statistice ale anumitor evenimente plus presupunerea pesimistă că orice plan va fi aflat şi dejucat. Cînd presupui dinainte că vei fi descoperit, eşti eliberat de pericolul de a fi descoperit. Dacă acţionezi la întîmplare, oponentul tău nu poate afla nimic despre tine, deoarece nici măcar tu nu ştii ce urmează să faci.

- Deci sîntem cu toţii o trupă de nebuni superstiţioşi, se plînse Verrick. Toţi încearcă să descifreze semne şi prevestiri. Toţi încearcă să explice viţei

cu două capete şi stoluri de ciori albe. Depindem cu toţii de şansă, de întîmplare; controlul nu este în mîinile noastre, pentru că nu putem pune nimic la cale.

- Şi cum poţi să pui ceva la cale cînd eşti înconjurat de captatori? Captatorii împlinesc perfect aşteptările pesimiste ale Minimax-ului: descoperă orice strategie. Te descoperă chiar din clipa în care începi să joci.

Verrick arătă către pieptul lui lat.

- La mine nu veţi vedea talismanuri prosteşti pe care alţii le pupă toată ziua. Nici petale de trandafir, nici balegă de bou ori scuipat de bufniţă dat în clocot. Jocul meu este un joc de îndemînare, nu şansă şi poate nu strategie, atunci cînd reuşiţi să mă descoperiţi. Nu m-am folosit niciodată de o grămadă de abstracţii teoretice. Eu mă conduc după regula degetului mare, o metodă empirică. Ridică degetul mare în sus. Fac ceea ce îmi cere fiecare situaţie în parte. Asta este măiestrie. Eu o am.

- Măiestria este funcţie de şansă. Este o cea-mai-bună-folosire intuitivă a situaţiilor întîmplătoare. Eşti atît de al naibii de bătrîn încît ai trecut prin destule situaţii ca să ştii dinainte factorul pragmatic...

- Dar Pelling? Asta-i strategie, nu-i aşa?

- Strategia implică înşelătorie, iar cu Pelling nimeni n-o să fie înşelat.

- Absurd, grohăi Verrick. Te-ai dat peste cap ca să nu-i laşi pe captatori să afle despre Pelling.

- Asta a fost ideea ta. Moore se înroşi înciudat. Am spus-o atunci şi o spun şi acum: lasă să ştie toţi, pentru că oricum nu au ce face. Dacă ar fi după mine, aş anunţa chiar mîine la televizor.

- Dobitocule, scrîşni Verrick. Chiar ai face-o!

- Pelling este imbatabil. Moore era cuprins de furie văzîndu-se umilit în faţa tuturor. Am combinat esenţa Minimax-ului. Luîndu-mi ca punct de plecare zvîcnirea Sticlei, am elaborat o...

- Tacă-ţi gura, Moore, mormăi Verrick, întorcîndu-i spatele. Vorbeşti prea mult. Se duse cîţiva paşi mai încolo; oamenii îi făcură grăbiţi loc, retrăgîndu-se. Chestia asta cu întîmplarea trebuie să dispară. Nu poţi plănui nimic cu ea atîrnîndu-ţi deasupra capului.

- De-asta o şi avem! strigă Moore în urma lui.

- Atunci renunţaţi la ea. Descotorosiţi-vă de ea.

- Minimax-ul nu e ceva care să poată fi conectat şi deconecatat. Este ca gravitaţia; o lege, o lege pragmatică.

Benteley se apropiase ca să asculte.

- Tu crezi în legea naturală? Un 8-8 ca tine?

- Cine-i tipul ăsta? îşi arătă Moore colţii, aruncîndu-i lui Benteley priviri furioase. Şi cum îndrăzneşte să se bage în conversaţia noastră?

Verrick păru dintr-o dată mai înalt cu treizeci de centimetri.

- Acesta este Ted Benteley. Clasa 8-8, la fel ca şi tine. L-am recrutat chiar acum.

- 8-8! păli Moore. Nu mai avem nevoie de 8-8! Faţa îi căpătase un galben urît. Benteley? Păi tu eşti unul din ăia daţi afară de Oiseau-Lyre. Un rebut.

- Aşa este, spuse Benteley pe ton egal. Şi am venit direct aici.

- De ce?

- Mă interesează ce faci.

- Ce fac eu nu-i de nasul tău!

- Gata, se răsti Verrick spre Moore. Taci din gură sau pleacă de aici. De-acum încolo, Benteley lucrează cu tine, fie că-ţi place, fie că nu.

- Nimeni nu intră în proiectul ăsta

în afară de mine! Fața lui Moore era aprinsă de ură, teamă și gelozie profesională. Dacă nu se poate ține de o Colină de mîna a treia ca Oiseau-Lyre, nu-i destul de bun să...

- Vom vedea, spuse Benteley, calm. Mă mănîncă mîinile să-ți răsfoiesc notele și hîrtiile. O să-mi facă mare plăcere să-ți trec munca în revistă. Pare a fi exact ceea ce-mi convine mie.

- Vreau să beau ceva, mormăi Verrick. Am prea multe de făcut ca să-mi pierd aici vremea cu vorbe.

Moore îi mai aruncă lui Benteley o privire încărcată de ură și se grăbi să-l ajungă pe Verrick din urmă. Vocile li se pierdură o dată ce ușa se trînti în urma lor. Mulțimea de oameni se dezmorți și începu să murmure plictisită și să se împrăștie.

Cu o umbră de amărăciune, Eleanor spuse:

- Iată că ne-a plecat și amfitrionul. Grozavă petrecere, nu- i așa?

Pe Benteley îl apucase durerea de cap. Zarva monotonă a vocilor se împletea cu străfulgerările hainelor viu colorate și mișcările trupurilor. Podeaua era îmbîcsită de mucuri de țigară strivite și de firimituri; întreaga încăpere avea un aspect dezordonat ca și cum ar fi început, încet-încet, să se lase pe-o parte. Ochii îl dureau de la lumina puternică din tavan, care își schimba intensitatea, variind permanent. Un bărbat croindu-și drum pe lîngă el îl înghionti tare în coaste. Sprijinindu-se de perete, cu o țigară atîrnată între buze, o tînără își scotea sandalele, masîndu-și ușurată degetele cu unghii roșii.

- Ce vrei? îl întrebă Eleanor.

- Să plec de-aici.

Fata îl conduse cu îndemînare printre grupurile unduitoare de oameni către una dintre ieșiri. Mergînd și sorbind din băutura ei, spuse:

- Toate acestea pot părea fără sens, dar de fapt servesc unui scop. Verrick poate în acest fel să...

Herb Moore le bară drumul. Fața îi era întunecată, de un roșu nesănătos. Alături de el se afla tăcutul și palidul Keith Pelling.

- Iată-te, murmură Moore cu limba împleticindu-i-se, clătinîndu-se pe picioare și vărsînd băutura din pahar. Își focaliză atenția asupra lui Benteley și anunță, aspru: Voiai să intri în miezul lucrurilor. Îl bătu pe Pelling pe spate. Acesta este cel mai mare eveniment de pe planetă. El este cea mai importantă persoană în viață. Hrănește-ți privirile, Benteley.

Pelling nu spunea nimic. Un bărbat subțire la trup și liniștit, îi privea impasibil pe Benteley și Eleanor. Întreaga lui făptură era aproape fără culoare. Ochii, părul, pielea, pînă și unghiile erau palide și translucide. Avea o înfățișare spălată, igienică. Era inodor, incolor, insipid, o nulă.

Benteley întinse mîna.

- Salut, Pelling. Dă mîna.

Pelling dădu mîna cu el. O mînă rece și ușor umedă, fără viață ori vlagă.

- Ce crezi despre el? întrebă Moore agresiv. Nu-i ceva? Nu-i cea mai mare descoperire după roată?

- Unde este Verrick? întrebă Eleanor. Pelling trebuie să rămînă mereu în raza lui de vedere.

Moore se făcu și mai roșu.

- Ce prostie! Cine...

- Ai băut prea mult. Eleanor aruncă o privire pătrunzătoare împrejur. Naiba să-l ia și pe Reese; probabil că încă se mai ceartă cu cineva pe undeva.

Benteley îl privea pe Pelling cu o

fascinaţie prostească. Făptura aceea apatică, subţire, avea ceva respingător, o calitate fără sex, fără sevă, de hermafrodit. Nu ţinea nici măcar un pahar în mînă. Nu avea nimic.

- Nu bei, se auzi vocea lui Benteley.

Pelling scutură din cap.

- De ce nu? Bea nişte *furtună de metan.*

Benteley bîjbîi după un pahar de pe tava purtată de un robot MacMillan în trecere; trei pahare căzură pe podea, vărsîndu-se şi făcîndu-se ţăndări sub alunecarea paşilor robotului. Acesta se opri instantaneu şi începu o operaţie complicată de curăţare şi măturare.

- Poftim. Benteley întinse paharul către Pelling. Mănîncă, bea şi veseleşte-te. Mîine, cineva - cu siguranţă nu tu - va muri.

- Termină, îi scrîşni Eleanor în ureche.

- Pelling, zise Benteley, cum te simţi ca ucigaş de profesie? Nu arăţi a ucigaş de profesie. Nu arăţi a nimic. Nici măcar a om. Categoric nu a fiinţă umană.

Cei care mai rămăseseră în sală începuseră să se adune în jurul lor. Eleanor îl trase furioasă de braţ.

- Ted, pentru numele lui Dumnezeu! Vine Verrick!

- Dă-mi drumul. Benteley se smuci şi scăpă. Aia-i mîneca mea, spuse, şi şi-o scutură cu degete amorţite. Asta-i cam tot ce mi-a mai rămas; măcar pe asta lasă-mi-o.

Se concentră asupra chipului inexpresiv al lui Pelling. În creier simţea un tumult continuu; nasul şi gîtul îi erau parcă străpunse de mii de ace.

- Pelling, cum e să omori un om pe care nu l-ai văzut niciodată? Un om care nu ţi-a făcut niciodată nimic? Un ţicnit inofensiv, care a nimerit din întîmplare în calea multor oameni „mari". O stavilă temporară.

- Ce vrei să spui? îl întrerupse mormăitul ameninţător al lui Moore, plin de o ură confuză. Încerci să insinuezi că-i ceva în neregulă cu Pelling? Chicoti, un nechezat grotesc. Pelling, prietenul meu.

Verrick apăru din încăperea de alături, împingîndu-i pe cei care-i stăteau în cale.

- Moore, ia-l de acolo. V-am spus să vă duceţi sus.

Împinse grupul de oameni cu gesturi bruşte către uşile duble.

- Petrecerea s-a terminat. Duceţi-vă. Veţi fi contactaţi cînd o să fie nevoie de voi.

Fără tragere de inimă, oamenii începură să se separe şi să se îndrepte către ieşiri. Roboţii le găseau hainele şi mantourile. În grupuri mici, mai zăboveau pe ici, pe colo, discutînd între ei, aruncînd priviri curioase către Verrick şi Pelling.

Verrick îl apucă pe Pelling.

- Pleacă de aici. Du-te sus. Cristoase, e tîrziu. O luă spre scările largi, adus de umeri, cu capul lăţos întors într-o parte. Ei bine, în ciuda tuturor, astăzi am realizat multe. Mă duc la culcare.

Menţinîndu-şi cu grijă echilibrul, Benteley rosti clar în urma lui:

- Ascultă aici, Verrick. Am o idee. De ce nu-l omori tu însuţi pe Cartwright? Elimină intermediarul. E mai ştiinţific aşa.

Verrick pufni într-un rîs neaşteptat şi-şi continuă drumul, fără să încetinească pasul sau să se uite îndărăt.

- Vorbim noi mîine, spuse peste umăr. Du-te acasă şi te culcă.

- Nu mă duc acasă, spuse Benteley cu încăpăţînare. Am venit aici ca să învăţ care-i strategia şi nu plec pînă n-o aflu.

La primul pas, Verrick se opri şi

se întoarse. Trăsăturile lui masive şi adînc săpate purtau acum o privire stranie.

- Ce-ai spus?

- M-ai auzit foarte bine, zise Benteley. Închise ochii şi stătu cu picioarele depărtate, căutîndu-şi echilibrul în timp ce camera se înclina şi-i fugea de sub picioare. Cînd îi deschise din nou, Verrick pierise în sus pe scări şi Eleanor Stevens îl trăgea frenetic de braţ.

- Nebunule! strigă ea ascuţit. Ce-i cu tine?

- E un ticălos, spuse Moore nesigur pe el. Îl manevră pe Pelling către scări. Mai bine ia-l de aici, Eleanor. În curînd o să înceapă să roadă din covor.

Benteley era deconcertat. Deschise gura, amorţit, dar nu reuşi să scoată nici un sunet.

- A plecat, izbuti să articuleze, în final. Au plecat cu toţii. Verrick şi Moore şi chestia aia de ceară.

Eleanor îl scoase afară, într-o încăpere laterală, şi încuie uşa în urma lor. Camera era mică şi pe jumătate întunecată cu marginile scăldate în penumbră. Tremurînd, îşi aprinse o ţigară şi rămase în picioare, pufnind furioasă, expirînd fumul prin nările dilatate.

- Benteley, eşti nebun.

- Sînt beat. Sucul ăla de gîndaci de pe Callisto. E chiar adevărat că o mie de sclavi asudă şi mor într-o atmosferă de metan numai ca lui Verrick să nu-i lipsească băuturica?

- Stai jos. Îl împinse într-un scaun şi-ncepu să păşească prin faţa lui, într-un cerc mic, încordată ca o marionetă pe sîrmă. Totul se destramă. Moore este atît de al naibii de mîndru de Pelling, încît nu se poate opri să se împăuneze cu el. Verrick nu se poate adapta la faptul că nu mai este în vîrf; crede că încă-i mai are pe captatorii lui care să-l ajute să nu se facă bucăţele. Oh, Doamne. Se răsuci pe tocuri şi-şi îngropă faţa în mîini cu amărăciune.

Benteley o privi fără să înţeleagă, pînă cînd ea reuşi să-şi regăsească stăpînirea de sine şi să-şi şteargă cu jale ochii umflaţi.

- Pot să fac ceva pentru tine? o întrebă binevoitor.

Eleanor găsi o carafă cu apă rece pe o măsuţă joasă, în penumbră. Goli o farfuriuţă de porţelan smălţuit plină cu bomboane pe unul din scaune şi o umplu cu apă. Foarte repede, îşi stropi faţa, mîinile şi braţele, apoi smulse o pînză brodată de pe vitrină şi se şterse.

- Haide, Benteley, murmură. Să plecăm de aici. Ieşi din cameră orbeşte şi biochimistul se ridică cu greu în picioare şi-o urmă. Silueta ei micuţă, cu sînii goi, luneca precum o fantomă printre obiectele întunecate care alcătuiau posesiunile lui Verrick, statui uriaşe şi goale şi vitrine de cristal, urcînd scări scurte acoperite cu covoare în tonuri închise şi cotind după colţuri unde servitori roboţi imobili aşteptau în tăcere porunci.

Ajunseră la un etaj pustiu, drapat în umbre şi-un întuneric gros ca un strat de praf. Eleanor îl aşteptă s-o ajungă din urmă.

- Eu mă duc la culcare, spuse scurt. Poţi să vii şi tu, dacă vrei, sau poţi să te duci acasă.

- Casa mea nu mai este. Nu mai am casă. O urmă, de-a lungul unui coridor, trecînd de o serie de uşi întredeschise. Ici- colo se întrezăreau lumini. Se auzeau glasuri. Crezu că recunoaşte cîteva dintre ele. Voci de bărbaţi se amestecau cu murmurul somnoros, pe jumătate înăbuşit al femeilor. Brusc, Eleanor dispăru şi se trezi singur.

Bîjbîi printr-o ceaţă de mişcări îndepărtate şi forme unduitoare. La un moment dat se izbi violent de ceva. O grindină de obiecte sfărîmate

se prăvăli în jurul lui. Buimăcit, merse mai departe pe bîjbîite, apoi rămase locului, prosteşte.

- Ce faci aici, întrebă o voce tăioasă. Era Herb Moore, undeva în apropiere. Faţa îi pîlpîi şi se ridică, iluminată ca a unui spectru, fără sunet sau suport. N-ai ce căuta aici!

Vocea crescu ca o ciupercă pînă cînd, împreună cu faţa umflată şi roşie, îi umplu tot cîmpul vizual.

- Cară-te naibii de aici! Du-te acolo unde ţi-e locul, scursură de mîna a treia. Clasa 8-8? Nu mă face să rîd. Cine-a spus c-ai...

Benteley îl pocni pe Moore. Chipul se boţi, împroşcînd lichid şi bucăţele, făcut zob. Ceva îl lovi în plin, făcîndu-l să se îndoaie de mijloc. Înăbuşit şi întemniţat de o masă rostogolitoare, băloasă, încercă să-şi găsească drum în sus, zbătîndu-se să se apuce de ceva solid.

- Mai încet, şopti Eleanor, imperios. Amîndoi, pentru numele lui Dumnezeu! Potoliţi-vă!

Benteley rămase inert. Lîngă el, Moore pufăia şi gîfîia şi-şi ştergea faţa sîngerîndă.

- O să te omor, bastard nenorocit. Cu vocea întretăiată de furie şi durere, răcni: O să-ţi pară rău c-ai dat în mine!

Următorul lucru de care fu conştient era că şedea pe ceva jos, aplecîndu-se şi căutîndu-şi pantofii. Haina îi zăcea pe podea în faţa lui. Pantofii păreau încălţaţi parcă de picioare fără viaţă, separaţi de o porţiune de covor luxos. Nu se auzea nici un sunet; în cameră domneau liniştea şi un frig desăvîrşit. Într-un colţ îndepărtat pîlpîia o veioză.

- Încuie uşa, se auzi vocea Eleanorei, de undeva din apropiere. Cred că Moore şi-a ieşit din minţi sau cam aşa ceva. E-afară pe hol, bîntuind de colo-colo, ca un turbat.

Benteley găsi uşa şi-i ferecă zăvorul manual, de modă veche. În mijlocul camerei, Eleanor ridicase un picior şi-şi dezlega cu mare grijă curelele sandalei. Cu Benteley urmărind-o cu privirea într-o tăcere uluită, impresionată, ca lovit de trăsnet, ea îşi aruncă sandalele din picioare, îşi desfăcu fermoarul pantalonilor şi păşi afară din ei. O clipă, gleznele goale luciră în lumina lămpii. Gambe pline, fosforescente; priveliştea îi dansă în faţa ochilor pînă cînd, copleşit, strînse pleoapele. Liniile zvelte, picioarele delicate, perfect netede, cu oase mici, pînă sus la genunchi, unde începea lenjeria...

În clipa următoare Benteley se trezi că se împleticeşte către ea, iar femeia ridica braţele către el. Braţe umede, sîni tremurători, sfîrcuri de un roşu întunecat, pline şi tari. Ea suspină, se cutremură şi-şi împreună braţele în jurul său. Vuietul din capul lui se transformă într-un clocot; închise ochii şi se lăsă liniştit să se cufunde în torent.

*

Mult mai tîrziu, se trezi. În cameră se lăsase un frig cumplit. Nimic nu mişca. Nici un sunet, nici un semn de viaţă. Înţepenit, se strădui să se scoale, uimit, cu mintea parcă împărţită în fragmente vagi. Lumina cenuşie a zorilor se filtra prin fereastra deschisă şi un vînt rece şi rău-prevestitor îşi încleşta ghearele de gheaţă în carnea lui. Se trase puţin în spate, se opri şi încercă să se adune.

Ici şi colo siluete zăceau întinse, amestecate cu haine şi pături în dezordine, făcute grămezi. Se poticni printre membre destinse, braţe pe jumătate acoperite, picioare de un alb intens, care-l şocară şi-l scandalizară. O desluşi pe Eleanor,

întinsă la perete, pe-o parte, un braţ întins, degetele subţiri încovrigate, picioarele strînse sub ea, respirînd neregulat printre buzele întredeschise. Merse mai departe - şi se opri ţintuit locului.

Lumina de plumb se filtra peste o altă faţă şi un alt trup, vechiul lui prieten Al Davis, liniştit şi mulţumit în braţele soţiei sale, care dormea dusă. Amîndoi erau strîns îmbrăţişaţi, nepăsători faţă de tot ce-i înconjura.

Ceva mai departe, alte cîteva persoane, unele dintre ele sforăind încet, alta trezindu-se din somn, cu tresăriri. Cineva gemu şi făcu o încercare slabă de a găsi ceva cu care să se învelească. Benteley călcă pe un pahar; pe jos se lăţi o băltoacă de lichid întunecat, în care sclipeau cioburi. Un alt chip din faţa lui îi era familiar. Cine era? Un bărbat, cu părul negru, trăsături frumoase...

Era propriul său chip!

Se împiedică de o uşă şi se trezi în holul inundat de o lumină galbenă. Fu cuprins de panică şi începu să alerge orbeşte. Fără zgomot, picioarele desculţe îl purtară prin coridoare vaste, nesfîrşite şi pustii, acoperite cu covoare, pe lîngă ferestre cenuşii, în sus pe scări silenţioase ce păreau să nu se mai sfîrşească. Dădu un colţ orbeşte, sălbatic şi se trezi prins într-o fundătură, cu o oglindă mare înălţîndu-i-se în faţă, barîndu-i calea.

O siluetă şovăitoare zăbovea înăuntrul oglinzii. O insectă seacă, fără viaţă, suspendată pentru un moment, în adîncurile gălbui. Privi la ea, mut; la părul ca de cînepă, gura insipidă, buzele inexpresive, ochii lipsiţi de culoare. Braţe moi, parcă fără oase, atîrnînd de-o parte şi de alta a trupului - o creatură fără coloană vertebrală, decolorată, care îi întorcea din oglindă o privire goală, fără un sunet, nemişcată.

Scoase un strigăt - şi imaginea pîlpîi. Se năpusti pe culoarele luminate cenuşiu, picioarele de-abia atingînd covoarele încărcate de praf. Nu simţea nimic sub tălpi. Se ridica, purtat în sus de imensa lui teroare, ţipînd, năpustindu-se aidoma unui fulger către acoperişul boltit de deasupra.

Cu braţele întinse, trecu în zbor, fără sunet prin pereţi şi lambriuri, intrînd şi ieşind din încăperi goale, străbătînd coridoare pustii, o făptură oarbă, terorizată, care se zbuciuma, dînd din mîini şi din picioare disperată, izbindu-se de ferestrele ferecate în plumb, făcînd eforturi sălbatice, inutile, să scape.

Cu un trosnet puternic, se izbi ameţitor de un şemineu din cărămidă. Zguduit, zdrobit, se scurse neajutorat pe covorul moale, plin de praf. Un moment rămase buimăcit, apoi porni mai departe, poticnindu-se, grăbindu-se frenetic, fără cuget, fără ţintă, cu mîinile acoperindu-i faţa, ochii închişi, gura căscată.

Din faţa lui se auziră sunete. O lumină galbenă strălucitoare răzbătea printr-o uşă întredeschisă. Într-o cameră, o mînă de oameni stăteau în jurul unei mese ticsite de benzi şi rapoarte. Un bec atronic ardea în mijloc, un soare în miniatură, cald, perpetuu, care-l atrăgea hipnotic. Acolo erau bărbaţi care scriau, înconjuraţi de ceşti cu cafea, oameni murmurînd cufundaţi în munca lor. Şi mai era acolo un bărbat masiv, cu umeri greoi, lăsaţi.

- Verrick! strigă el la bărbatul acela. Vocea i se auzi subţire şi minusculă, voce de insectă, slabă, fîlfîitoare. Verrick, ajută-mă!

Reese Verrick ridică privirea, furios.

- Ce vrei? Sînt ocupat. Toate astea trebuie făcute pînă să începem să ne mutăm.

- Verrick! strigă el, pulsînd de teroare, de panică fără nume. Cine sînt eu?

- Eşti Keith Pelling, îi răspunse Verrick, cu iritare, ştergîndu-şi fruntea cu o labă imensă şi împingîndu-şi benzile deoparte. Eşti asasinul ales de Convenţie. În mai puţin de două ore trebuie să te apuci de lucru. Ai o misiune de dus la capăt.

Eleanor Stevens apăru din holul cu umbre cenuşii.

- Verrick, ăsta nu-i Keith Pelling. Cheamă-l aici pe Moore şi fă-l să vorbească. Se răzbună pe Benteley; s-au bătut.

Ochii lui Verrick se măriră.

- Ăsta este Benteley? Naiba să-l ia pe Moore! N-are minte nici de doi bani; asta n-o să facă decît să strice totul.

Benteley începea să-şi recapete minţile.

- Se poate face ceva? întrebă, de-abia auzit.

- Îşi pierduse cunoştinţa, spuse Eleanor cu voce subţire, întretăiată. Îşi trăsese pe ea pantalonii, îşi pusese sandalele şi-şi aruncase o manta peste umeri. Faţa ei îşi pierduse culoarea; părul, de un roşu aprins, îi atîrna acum în laţe. Ăsta nu-i lucru pe care să-l poată suporta fiind conştient. Adu unul dintre doctorii din laborator să-l adoarmă. Şi nu încerca să foloseşti asta. Adu-l înapoi înainte de a-i spune ceva. N-ar putea suporta acum, înţelegi?

Moore apăru şi el, zguduit şi speriat.

- Nu s-a întîmplat nimic rău. Am sărit puţin peste cal, atîta tot. Îl prinse pe Benteley de braţ. Hai cu mine. Rezolvăm noi asta, imediat.

Benteley îşi trase braţul. Se îndepărtă de Moore şi-şi examină mîinile şi chipul străin.

- Verrick, spuse vocea lui, subţire şi goală. Ajută-mă.

- Avem noi grijă, spuse Verrick, cu asprime. Totul o să fie bine. Uite şi doctorul.

Verrick şi doctorul îl apucară amîndoi şi-l ţinură. Herb Moore se agita la cîţiva paşi depărtare, fiindu-i frică să se apropie de Verrick. Eleanor îşi aprinse, obosită, o ţigară şi rămase în picioare, fumînd, cît timp doctorul introduse acul în braţul lui Benteley şi comprimă bulbul. În timp ce simţea că se dizolvă în întuneric, auzi vocea grea a lui Verrick îndepărtîndu-se din ce în ce.

- Trebuia ori să-l omori, ori să-l laşi în pace; dar nu aşa ceva. Crezi că o să uite vreodată chestia asta?

Moore răspunse ceva, dar Benteley nu mai auzi ce anume. Întunericul devenise complet, iar el plutea în mijlocul lui.

*

Undeva în depărtare, Eleanor Stevens spunea:

- Ştii, Reese nu înţelege cu adevărat ce este Pelling. Ai băgat de seamă?

- El nu înţelege nici un fel de teorie. Vocea lui Moore, ursuză şi plină de resentiment.

- N-are nevoie să înţeleagă teorii. La ce i-ar trebui, cînd poate angaja un număr infinit de tineri străluciţi care să le înţeleagă pentru el?

- Presupun că la mine te referi.

- Ce cauţi tu cu Reese? Nu-l ai la inimă. Nu vă înţelegeţi deloc.

- Verrick are bani de investit în ceea ce ştiu eu să fac. Dacă n-ar fi el să mă susţină, m-aş duce la fund.

- Dar în final Reese este cel care culege roadele.

- Nu asta e important. Uite, am luat hîrtiile lui MacMillan, toate teoriile acelea fundamentale ale lui despre roboţi. Şi ce-a ieşit din ele? Numai

carapacele astea neghioabe, aspiratoare, maşini de gătit ridicate în slăvi şi chelneri automaţi. MacMillan n-a nimerit ideea bună. Tot ce-a vrut a fost ceva mare şi puternic care să ridice lucruri; astfel încît neclasificaţii să se poată culca pe-o ureche. Ca să nu mai existe servitori şi muncitori neclasificaţi. MacMillan a fost pro-nec. Probabil că şi clasificarea şi-o fi cumpărat-o la negru.

Se auzea zgomot, mişcare: oameni agitîndu-se, ridicîndu-se, mergînd, clinchetul unui pahar.

- Whisky şi apă, spuse Eleanor.

După sunet, cineva se aşeza jos. Un bărbat oftă cu uşurare.

- Ce obosit sînt. Ce noapte. O să mă culc devreme. O zi întreagă irosită.

- A fost vina ta.

- O să reziste. Şi o să fie întotdeauna aici, la îndemînă, pentru bunul şi bătrînul Keith Pelling.

- Doar n-o să te apuci acum de punerea planului în practică; nu în starea în care eşti.

- E al meu, nu-i aşa? se răsti Moore.

- Aparţine lumii, spuse Eleanor, cu voce de gheaţă. Eşti atît de captivat de jocurile tale de şah verbale încît nu vezi în ce primejdie ne bagi pe toţi. Fiecare oră înseamnă pentru ţicnitul ăla o şansă în plus de supravieţuire. Dacă nu ţi-ai fi ieşit din minţi şi n-ai fi răsturnat totul cu susu-n jos ca să-ţi rezolvi o ranchiună personală, Cartwright ar fi putut să fie deja mort.

Se făcuse seară.

Benteley se mişcă. Se ridică puţin în capul oaselor, surprins să se găsească în puteri şi cu capul limpede. Camera era în semiobscuritate. O singură lumină licărea, un minuscul punct de jăratic pe care-l ghici a fi ţigara lui Eleanor. Moore stătea lîngă ea, picior peste picior, cu un pahar de whisky în mînă, faţa-i îngîndurată privind undeva departe. Eleanor se ridică repede şi aprinse o lampă de pe masă.

- Ted?

- Cît e ceasul? întrebă Benteley.

- 8 jumate. Veni lîngă pat, cu mîinile în buzunare. Cum te simţi?

Benteley îşi coborî şovăielnic picioarele pe podea. Îl înfăşuraseră într-o cămaşă de noapte standard; hainele lui nu se vedeau nicăieri.

- Mi-e foame, rosti. Deodată, încleştă pumnii şi se lovi sălbatic peste faţă.

- Tu eşti, spuse Eleanor netulburată.

Picioarele i se muiară cînd încercă, nesigur, să se ridice.

- Mă bucur. S-a întîmplat cu-adevărat?

- S-a întîmplat. Eleanor întinse mîna să mai ia o ţigară. Şi se va mai întîmpla, să ştii. Dar data viitoare vei fi pregătit. Tu, şi încă douăzeci şi trei de alţi tineri străluciţi.

- Unde-mi sînt hainele?

- De ce?

- Plec de-aici.

Moore se ridică repede.

- Nu poţi să pleci şi să ne laşi; priveşte lucrurile în faţă. Ţi-ai dat seama ce este Pelling... crezi că Verrick îţi mai dă drumul acum?

- Violaţi regulile Convenţiei Provocării. Benteley îşi găsi hainele într-un dulăpior lateral şi le întinse pe pat. Nu puteţi trimite decît un singur asasin o dată. Chestia asta a voastră e făcută să arate ca unul singur, dar...

- Mai încet, spuse Moore. Încă n-a trecut efectul medicamentelor.

Benteley îşi desfăcu cămaşa de noapte şi-o aruncă deoparte.

- Pelling ăsta nu este decît un sintetic.

- Exact.

- Pelling este un vehicul. Şi aveţi de gînd să-l îndesaţi cu o duzină de

minţi de cel mai înalt nivel şi să-l trimiteţi în Batavia. Cartwright va fi mort, pe chestia asta - Pelling - o s-o incineraţi şi nimeni nu va şti. O să-i plătiţi pe cei de care v-aţi folosit şi-o să-i trimiteţi înapoi la bancurile lor de lucru. Cu mine printre ei.

Moore era amuzat.

- Aş vrea să putem face aşa ceva. De fapt, am şi încercat. Am înghesuit în Pelling trei personalităţi deodată. Rezultatul a fost haos. Fiecare a luat-o în altă direcţie.

- Pelling nu are personalitate? întrebă Benteley, în timp ce se îmbrăca. Ce se întîmplă cînd toate minţile sînt deconectate?

- Pelling trece într-un stadiu pe care noi îl numim vegetal. Nu moare, dar alunecă într-un nivel de existenţă primar. Procesele din corp continuă; este un fel de somnolenţă.

- Ce le-a făcut să funcţioneze aseară la petrecere?

- Un hîrţogar din biroul meu. Un tip negativ, după cum ai văzut; personalitatea nu se schimbă. Pelling este un mediu bun: nu distorsionează, nici nu refractează prea mult.

Benteley îşi alungă din minte amintirea şi spuse:

- Cînd eram în el, am crezut că Pelling e acolo, cu mine.

- Şi eu am simţit la fel, încuviinţă calm Eleanor. Prima dată cînd am încercat m-am simţit de parcă aveam un şarpe în pantaloni. Este o iluzie. Tu cînd ai simţit-o prima dată?

- Cînd m-am uitat în oglindă.

- Încearcă să nu te mai uiţi în oglindă. Cum crezi că m-am simţit *eu*? Cel puţin, tu eşti bărbat. Pentru mine a fost o experienţă prea dură; nu cred că Moore ar trebui să încerce cu operatori-femei. Valoarea şocului este prea ridicată.

- Şi nu-i trîntiţi înăuntru fără să-i avertizaţi, nu?

- Ne-am format o echipă pregătită, spuse Moore. În decursul ultimelor luni, am încercat zeci de persoane. Majoritatea clachează. După vreo două ore simt un fel ciudat de claustrofobie. Şi vor să iasă de acolo, cum spune Eleanor, ca şi cum s-ar afla lîngă ceva lipicios şi murdar. Ridică din umeri. Eu nu simt aşa ceva. Eu unul cred că e minunat.

- Cîţi oameni aveţi? întrebă Benteley.

- Vreo două duzini care fac faţă. Unul dintre ei este prietenul tău, Davis. Are personalitatea care ne trebuie: placid, calm, nepăsător, agreabil.

Benteley se încordă.

- Deci asta este noua lui clasificare. Pe care a obţinut-o învingînd Jocul.

- Toţi urcă o treaptă pentru asta. Cumpărată la negru, desigur. Şi tu eşti printre ei, aşa zice Verrick. Nu-i atît de riscant cum pare. Dacă se-mpute treaba, dacă încep să tragă în Pelling, oricine ar fi acolo în momentul respectiv este retras.

- Deci asta-i metoda, spuse Benteley, pe jumătate pentru el. Succesiunea.

- Să încerce cineva să dovedească o încălcare a Provocării, rosti Moore, animat. Tot personalul nostru juridic a cercetat tot ce s-ar putea aduce pe tapet. N-au de unde să ne apuce. Legea specifică un singur asasin o dată, ales de Convenţia publică. Keith Pelling a fost ales de Convenţia publică şi nu este decît unul.

- Nu văd la ce serveşte.

- O să vezi, spuse Eleanor. Moore are o poveste lungă cu care te va lămuri.

- După ce mănînc, spuse Benteley.

*

Cei trei porniră fără grabă, de-a lungul holului acoperit cu covoare groase, către sufragerie.

Benteley îngheţă în uşă; Pelling stătea placid la masa lui Verrick, cu o

farfurie cu cotlete de viţel şi piure de cartofi în faţă, cu un pahar cu apă ridicat la buzele lui palide, fără sînge.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Eleanor.

- Cine-i în el?

Eleanor dădu din umeri cu indiferenţă.

- Unul dintre tehnicienii din laborator. Ţinem întotdeauna pe cinèva în el; cu cît te obişnuieşti cu asta, cu-atît e mai bine.

Benteley se duse în capătul celălalt al mesei, departe de Pelling. Paloarea de ceară a acestuia îl făcea să nu se simtă în apele lui; era ca o insectă de-abia ieşită din stadiul de larvă, nu încă întărită şi uscată de soare.

Atunci îşi reaminti.

- Ascultaţi, spuse, răguşit. Mai e ceva.

Moore şi Eleanor Stevens se priviră iute.

- Nu te ambala, Benteley, rosti Moore.

- Zborul. M-am înălţat în aer. Şi nu era alergare. Vocea i se ridică, plină de teamă. Mi se întîmpla ceva. Iar şi iar, ca o stafie. Pînă la şemineu. Îşi frecă fruntea, dar nu găsi nici cucui, nici cicatrice.

Fireşte, era un alt corp.

- Explicaţi-mi, le ceru cu voce înăbuşită. Ce mi s-a întîmplat?

- Ceva legat de diferenţa de greutate, zise Moore. Corpul acesta este mai eficient decît corpul uman natural.

Pe faţa lui Benteley trebuie să se fi zugrăvit neîncrederea, deoarece Eleanor interveni:

- Poate că Pelling a acceptat un cockteil tare, amestecat cu vreun drog, înainte ca tu să intri în trup. Tocmai erau oferite; am văzut cîteva femei servindu-se.

Vocea brutală a lui Verrick îi întrerupse.

- Moore, eşti bun la poveşti abstracte. Împinse un teanc de folii de metal peste masă, către Moore. Am studiat benzile noastre confidenţiale despre ţicnitul ăsta, Cartwright. Omul n-are nimic important, dar sînt îngrijorat.

- De ce? întrebă Moore, aşezîndu-se.

- Mai întîi, are cartela-p. Asta e neobişnuit pentru un nec. Şansa ca o cartelă-p să apară pe durata vieţii unui om este atît de mică, practic microscopică, atît de neînsemnată...

- Există întotdeauna posibilitatea statistică.

Verrick pufni batjocoritor:

- Sticla este cel mai mare joc de noroc inventat vreodată. Lucrul ăsta nenorocit este o loterie şi tot omul are un bilet. De ce să păstrezi o cartelă care-ţi dă o şansă la şase miliarde, o şansă care nu va veni niciodată? Neclasificaţii au atîta minte încît să-şi ofere cartelele spre vînzare, dacă nu le-au fost luate de către Colinele lor. Cît mai e o cartelă în ziua de azi?

- Vreo doi dolari. A fost şi mai mult.

- Bun. Dar acest Cartwright o păstrează pe a lui. Şi asta nu este totul. O privire vicleană se aşternu pe faţa masivă a lui Verrick. După rapoartele mele, în ultima lună Cartwright a cumpărat - n-a vîndut - cel puţin jumătate de duzine de cartele-p.

Moore se îndreptă de spate.

- Serios?

- Poate, spuse Eleanor gînditoare, Cartwright a găsit în sfîrşit un talisman care ajută.

Verrick răcni ca un bou înjunghiat.

- Să nu mai aud aşa ceva! Talismanurile astea imbecile, mizerabile! Împunse aerul cu un deget furios către sînii goi ai fetei. Ce ţi-ai mai atîrnat, un săculeţ din alea cu ochi de salamandră? Scoate-l şi aruncă-l numaidecît. E pierdere de timp.

Fata zîmbi uşor; toţi erau obişnuiţi cu excentricitatea lui Verrick, neîncrederea lui în talismanuri aducătoare de noroc.

- Altceva? întrebă Moore. Alte informaţii mai ai?

- În ziua cînd a zvîcnit Sticla, s-a ţinut o întrunire a Societăţii Preston. Articulaţiile degetelor lui Verrick se albiseră. Poate că el a găsit ce căutam eu. Ceea ce toată lumea caută... un mod de a învinge Sticla. O schemă cu care să-i ghicească mişcările viitoare. Dacă aş crede că acest Cartwright stătea acolo în ziua aceea, aşteptînd să fie înştiinţat...

- Ce-ai face? întrebă Eleanor.

Verrick tăcu. O grimasă ciudată, rînjită îi accentuă pe neaşteptate trăsăturile, un tremur agonizat care-l surprinse pe Benteley şi-i făcu pe ceilalţi să încremenească. Brusc, Verrick îşi îndreptă atenţia asupra farfuriei lui cu mîncare şi ceilalţi făcură repede acelaşi lucru.

Cînd terminară de mîncat, Verrick împinse ceaşca de cafea din faţa lui şi-şi aprinse o ţigară.

- Acum ascultă, i se adresă lui Benteley. Ai spus că vrei să cunoşti strategia noastră; iat-o. O dată ce un captator „prinde" mintea asasinului, îl şi are în mînă. Corpul nu mai lasă asasinul să scape; el va fi trecut de la unul la altul, prin cercurile multiple. Ei ştiu exact ce are el de gînd să facă, de îndată ce gîndul i-a trecut prin minte. Nici o strategie nu-i este de folos; este captat în mod constant, pînă în momentul în care se plictisesc şi-l lichidează.

- Iată de ce se poate spune că ei sînt cei care ne-au forţat să adoptăm principiul Minimax-ului, interveni Moore. Nu poţi avea o strategie împotriva telepaţilor: trebuie să acţionezi la întîmplare. Trebuie să nu ştii ce vei face în clipa ce vine. Trebuie să închizi ochii şi să alegi orbeşte. Problema este: cum să-ţi bazezi strategia pe întîmplare şi totuşi să te îndrepţi către ţinta ta, cu acest scop în minte?

- Asasinii de pînă acum, continuă Verrick, au încercat să găsească moduri de a lua decizii întîmplătoare. Grilele i-au ajutat. În esenţă, grilele sînt practica asasinului. Tabelele de buzunar permutează combinaţii aleatorii prin care se pot lua o complexitate de decizii. Asasinul se baza pe tabelele lui, citea numărul şi acţiona după un acord prestabilit. Captatorul n-avea cum să ştie dinainte ce va arăta tabela, după cum nu ştia nici asasinul.

Dar asta nu era suficient. Asasinul juca jocul lui, jocul-M, dar oricum pierdea. Pierdea pentru că şi captatorii jucau acelaşi joc, iar ei erau optzeci şi el era doar unul. Era descoperit în mod statistic, cu foarte puţine şi rare excepţii. Din cînd în cînd, asasinii îşi atingeau scopul. DeFalla a făcut-o deschizînd la întîmplare ***Declinul şi căderea Imperiului Roman*** de Gibbon şi utilizînd în mod foarte complicat materialul prezentat.

- Evident, Pelling este răspunsul, izbucni Moore. Am douăzeci şi patru de minţi diferite. Între ele nu va exista contact. Fiecare din cei douăzeci şi patru stă într-un cub separat aici, la Farben. Fiecare este branşat la mecanismul de implementare. La intervale întîmplătoare, comutăm o altă minte, şi o altă minte, alese aleator. Fiecare minte are o strategie complet elaborată. Dar nimeni nu ştie care minte va fi următoarea, şi cînd. Nimeni nu ştie ce strategie, ce tipar de acţiune urmează să înceapă. Captatorii nu vor şti, de la un minut la altul, ce va face acest trup care este Pelling.

Benteley simţi un fior rece de admiraţie pentru acest tehnician

nemilos, superlogic.

- Nu-i rău, admise el.

- Vezi, spuse Moore cu mîndrie, Pelling este particula întîmplătoare a lui Heisenberg. Captatorii îi pot intercepta traiectoria: direct către Cartwright. Dar nu-i vor putea ghici viteza. Unde va fi Keith Pelling pe acea traiectorie, la un moment dat... nimeni nu ştie.

Apartamentul lui Eleanor Stevens era o înşiruire de încăperi atrăgătoare în cartierul pentru clasificaţi al Colinei Farben. Benteley privi în jur admirativ în timp ce Eleanor închidea uşa şi se agita aprinzînd lumini şi mai rînduind, ici, colo, cîte un lucru.

- De-abia m-am mutat, explică ea. E încă mare dezordine.

- Unde-i Moore?

- Undeva prin clădire, presupun.

- Am crezut că trăieşti cu el.

- Acum nu.

Eleanor coborî filtrul translucid peste peretele-fereastră al apartamentului. Cerul nopţii, cu cohorta lui îngheţată de stele, scînteierile şi formele pîlpîitoare ce alcătuiau Colina păleau şi dispăreau. Femeia îl privi pieziş, puţin stînjenită, şi spuse:

- Ca să fiu sinceră, în momentul de faţă nu trăiesc cu nimeni.

- Îmi pare rău, spuse Benteley, încurcat. N-am ştiut.

Eleanor ridică din umeri şi zîmbi cu ochi strălucitori, buzele roşii tresărindu-i.

- Ce prostie, nu-i aşa? După ce am trăit cu Moore, am mai trăit cu unul dintre ceilalţi tehnicieni din cercetare, un prieten de-al lui, şi pe urmă cu cineva din comisia de planificare. Am fost captatoare, ai uitat? Mulţi ne-captatori n-ar trăi în ruptul capului cu un captator, şi eu nu m-am înţeles niciodată cu Corpul.

- Acum s-a treminat cu asta.

- Bine zici. Se plimba prin cameră, cu mîinile vîrîte adînc în buzunare, dintr-o dată solemnă şi gînditoare. Cred că mi-am irosit viaţa. Niciodată n-am fost de părere că e mare lucru să fii telepat; asta însemna că trebuia să fac o pregătire pentru Corp sau să mă supun operaţiei de extirpare. M-am înscris ca să nu ajung în lagărele de muncă... eu nu am o clasificare. Ştiai? Dacă Verrick îmi dă cu piciorul, s-a zis cu mine. Nu mă mai pot întoarce în Corp şi nu pot face chiar nimic ca să înving Jocul. Îi aruncă lui Benteley o privire rugătoare: Ţi-ai schimbat părerea despre mine, acum că ştii că n-am nici o legătură?

- Nicidecum.

- Mă simt al naibii de ciudat, aşa... liberă. Gesturile îi trădau încordarea. Sînt complet desprinsă. În voia soartei. Este un mare chin pentru mine, Ted. A trebuit să-l urmez pe Verrick; este singurul bărbat cu care m-am simţit în deplină siguranţă. Dar mi-a retezat legăturile cu familia mea. Îl privi patetic. Urăsc libertatea. Mă sperie atît de tare.

- Nu te lăsa speriată. Scuipă-i în ochi.

- N-aş putea face aşa ceva, se cutremură Eleanor. Cum poţi trăi aşa? Trebuie să ai lîngă tine oameni pe care să te poţi baza, cineva puternic, cineva care să aibă grijă de tine. Lumea asta e mare şi total deprimantă, ostilă şi lipsită de căldură. Ştii ce ţi se întîmplă dacă-ţi dai drumul şi cazi?

- Ştiu. Dădu din cap. Îi fac pachet, cu milioanele.

- Aş rămîne cu Corpul, cred. Dar urăsc Corpul. Iscodesc; ascultă, ştiu în permanenţă ce-i în mintea ta. Nu ai voie să trăieşti cu-adevărat, nu ca individ separat. Eşti un fel de organism colectiv. Nu poţi iubi cu-adevărat, nu poţi urî cu-adevărat.

Tot ce ai este slujba ta. Şi nici aia nu-i a ta. O împarţi cu alţi optzeci de oameni, tipi ca Wakeman.

- Vrei să fii singură, dar ţi-e frică, spuse Benteley.

- Vreau să fiu eu! Nu vreau să fiu singură. Urăsc să mă trezesc dimineaţa şi să nu găsesc pe nimeni lîngă mine. Urăsc să mă întorc acasă - într-un apartament pustiu. Cina de una singură, gătind şi dereticînd numai pentru mine. Aprind lumina seara, trag jaluzelele. Mă uit la televizor. Stau pur şi simplu. Mă gîndesc.

- Eşti tînără. O să te obişnuieşti.

- N-am de gînd să mă obişnuiesc! Se însufleţi. Sigur, m-am descurcat mai bine ca alţii. Îşi aruncă pe spate coama de păr roşu ca focul şi ochii i se umbriră, verzi, senzuali şi vicleni. Am trăit cu mulţi bărbaţi, de cînd aveam şaisprezece ani. Nu pot să-mi aduc aminte cîţi; îi cunosc aşa cum te-am cunoscut pe tine, la slujbă sau la petreceri, uneori prin intermediul unor prieteni. Trăim împreună un timp, şi pe urmă ne certăm. Ceva dă întotdeauna greş; nu durează niciodată. Teroarea o învălui din nou ca un tremur violent, copleşitor. Şi pleacă! Stau pe-aici o perioadă, şi pe urmă spală putina, mă părăsesc, sau... mă azvîrl afară.

- Se-ntîmplă, spuse Benteley. De-abia o auzise; era cufundat în propriile lui gînduri.

- Am să-l găsesc, într-o zi, spuse încăpăţînată Eleanor. Nu-i aşa? Şi n-am decît nouăsprezece ani. Nu m-am descurcat bine pentru nouăsprezece ani? Asta nu înseamnă multă vreme. Şi Verrick este protectorul meu: mă pot oricînd bizui pe el.

Benteley se dezmetici.

- Îmi propui să trăiesc cu tine?

Eleanor roşi.

- Păi... ai avea ceva împotrivă?

Nu primi nici un răspuns.

- Ce s-a întîmplat? întrebă repede, cu privirea rănită.

- N-are nici o legătură cu tine. Benteley îi întoarse spatele şi se apropie de peretele-fereastră, pe care îl readuse la transparenţă. Colina arată chiar bine noaptea, spuse, privind afară dus pe gînduri. Văzînd-o acum, nu ţi-ai da seama ce este cu adevărat.

- Lasă naibii Colina! Eleanor comută din nou peretele la starea de ceaţă fumurie. N-are nici o legătură cu mine? Atunci are cu Verrick. Ştiu - este vorba de Reese Verrick. Oh, Doamne. Erai atît de nerăbdător în ziua aceea, cînd ai intrat în birou ca o vijelie, cu amîndouă mîinile încleştate pe servietă ca pe o centură de castitate. Schiţă un zîmbet. Erai atît de emoţionat. Ca un creştin trecînd în sfîrşit de porţile raiului. Aşteptasei atîta... te aşteptai la atîtea. Aveai ceva neînchipuit de atrăgător. Şi am sperat să te mai văd.

- Vroiam să ies din sistemul Colinelor. Vroiam să pătrund în ceva mai bun. În Directorat.

- În Directorat! rîse Eleanor. Ce-i asta? O abstracţie! Din ce crezi tu că este făcut Directoratul? Respiraţia îi era iute, ochii măriţi, pulsul zvîcnea. Oamenii sînt reali, nu instituţiile şi birourile. Cum poţi fi loial unui... lucru? Vin oameni noi, bătrînii mor, chipurile se succed. Loialitatea ta rămîne? De ce? Către ce? Superstiţie! Eşti loial unui cuvînt, unui nume. Nu unei entităţi vii din carne şi oase.

- Este mai mult decît atît, spuse Benteley. Nu doar birouri şi mobile. Reprezintă ceva.

- Ce reprezintă?

- Ceva deasupra noastră, a tuturor. Mai mare decît orice om sau grup de oameni; şi totuşi, într-un fel... sînt toţi laolaltă.

- Ba nu este nimeni. Cînd ai un prieten, el este o anumită persoană, nu o clasă sau un grup-de-muncă, nu? Nu eşti prieten cu clasa 4-7, nu? Cînd te culci cu o femeie, este o *anumită*

femeie, nu? Orice altceva în Univers se prăbuşeşte... schimbări, întîmplare, fum cenuşiu şi fără rost pe care nu-l poţi prinde în mînă. Singurul lucru care rămîne sînt oamenii: familia, prietenii, amanta, protectorul. Îi poţi atinge, te poţi apropia de ei... ei respiră viaţă, care este caldă şi palpabilă. Transpiraţie, piele şi păr, salivă, răsuflare, trupuri. Gust, pipăit, miros, culori. Doamne Dumnezeule, trebuie să fie ceva pe care să poţi pune mîna! Ce mai există, dincolo de oameni? Pe cine şi ce te mai poţi bizui în afară de protectorul tău?

- Bizuieşte-te pe tine însăţi.

- Reese are grijă de mine! E mare şi puternic.

- E tatăl tău, spuse Benteley. Iar eu urăsc taţii.

- Eşti... nebun. E ceva în neregulă cu tine.

- Ştiu, încuviinţă Benteley. Sînt un om bolnav. Şi cu cît văd mai multe, cu-atîta mă îmbolnăvesc mai rău. Sînt atît de bolnav încît cred că toţi ceilalţi sînt bolnavi şi eu sînt singura persoană sănătoasă. Asta-i tare rău, nu-i aşa?

- Da, spuse Eleanor, fără suflu.

- Mi-ar plăcea să dărîm întreaga structură, să cadă cu un zgomot asurzitor. Dar nu-i nevoie; se prăbuşeşte singură. Totul este subţiat, măcinat şi gol şi metalic. Jocuri, loterii - o jucărie pentru copii inteligenţi! Tot ce le ţine laolaltă este jurămîntul. Poziţii de vînzare, cinism, lux şi sărăcie, indiferenţă... televizoare zgomotoase care fac să-ţi ţiuie urechile. Un om iese dintre rînduri ca să omoare un alt om şi toţi, pînă la unul, aplaudă şi urmăresc cu interes. În ce credem noi? Ce avem? Criminali străluciţi lucrînd pentru criminalii care au puterea în mînă. Ne jurăm loialitatea în faţa unor busturi de plastic.

- Bustul este un simbol. Şi nu este de vînzare. E lucrul pe care nu-l poţi cumpăra şi vinde. Ochii ei verzi scăpărau triumfători. Şi ştii asta, Ted. Este cel mai preţios lucru pe care-l avem. Loialitatea între noi, între protector şi serv, între un bărbat şi amanta lui.

- Poate că, rosti Benteley încet, o persoană ar trebui să fie loială unui ideal.

- Ce ideal?

Mintea bărbatului refuză un răspuns. Roţile, rotiţele, întregul angrenaj se împotmolise. Gînduri nefamiliare, de neînţeles, se înghesuiau, nedorite şi nechemate, aruncînd mecanismul într-o nesiguranţă sîcîitoare. De unde venise torentul? Nu ştia.

- Asta-i tot ce ne-a mai rămas, spuse, într-un tîrziu. Jurămintele noastre. Loialitatea noastră. Acesta-i cimentul care mai ţine încă totul laolaltă. Şi cît valorează? La ce mai foloseşte? La nimic. Se face pulbere chiar în momentul acesta, în care noi stăm de vorbă.

Eleanor rămase fără suflu.

- Nu-i adevărat!

- Moore îi este loial lui Verrick?

- Nu! De-asta l-am părăsit. El şi teoriile lui! Numai lor le este loial, lor şi lui însuşi. Talismanurile ei se zbăteau cu furie. Mi-e silă!

- Verrick nu este loial, rosti precaut Benteley. Încercă să măsoare reacţia fetei; faţa ei era împietrită şi palidă. Nu este vorba de Moore; nu da vina pe el. El încearcă să obţină ce poate. La fel şi toţi ceilalţi. La fel şi Reese Verrick. Oricare dintre ei şi-ar călca bucuros jurămîntul în picioare ca să pună mîna pe ceva mai mult, să ajungă undeva mai sus. Este o căţărare anevoioasă către vîrf. Toţi se zbat să ajungă acolo sus - şi nimic n-o să le poată sta în cale. Cînd toate cărţile vor fi date pe faţă, vei vedea cît de puţin contează loialitatea.

- Verrick nu şi-ar călca niciodată jurămîntul! Nu i-ar abandona pe cei

care depind de el!

- A şi făcut-o. A încălcat un cod moral atunci cînd m-a lăsat să-mi depun jurămîntul. Tu erai amestecată; ştiai. Eu cînd am jurat am fost de bună credinţă.

- Oh, Doamne, exclamă obosită fata. N-ai să uiţi niciodată asta, nu-i aşa? Crezi că ne-am bătut joc de tine şi eşti furios.

- Este mai mult decît atît; nu te amăgi. Este întreaga structură, debilă şi mizerabilă, care a început să se vadă. Ai să vezi şi tu, într-o bună zi. Eu ştiu de pe-acum; sînt pregătit în toate privinţele. La ce altceva te poţi aştepta într-o societate de jocuri, capcane şi asasinări?

- Nu da vina pe Verrick. Provocarea a fost înfiinţată cu mulţi ani în urmă, cînd s-a gîndit şi s-a urnit din loc întregul sistem al Sticlei, întregul Minimax.

- Verrick nici măcar nu joacă cinstit jocul-M. Încearcă să se ridice deasupra lui cu strategia Pelling.

- Şi o să meargă, nu-i aşa?

- Probabil.

- Atunci, de ce te plîngi? Nu asta contează? Eleanor îl apucă sălbatic de braţ. Haide, las-o baltă. Îţi faci mult prea multe griji. Moore vorbeşte prea mult şi tu te frămînţi prea mult. Bucură-te de viaţă - mîine e ziua cea mare.

Turnă băutură în pahare şi-i aduse unul lui Benteley. El rămase pe gînduri, sorbind încet, cu Eleanor lîngă el pe sofa. În penumbra apartamentului, părul stacojiu al fetei lucea şi scînteia. Îşi strînsese picioarele sub ea. Deasupra fiecărei urechi, pata plumburie se decolorase uşor, dar nu dispăruse. Aplecîndu-se către Benteley, cu ochii închişi, paharul susţinut delicat de degetele ei cu unghii roşii, rosti, uşor:

- Spune-mi. Vii alături de noi?

O vreme, Benteley tăcu.

- Da, spuse, într-un sfîrşit.

Eleanor oftă.

- Slavă Domnului. Mă bucur atît de mult.

Benteley se aplecă şi-şi puse paharul pe măsuţa joasă.

- Am jurat; am depus un jurămînt către Verrick. N-am de ales, decît dacă vreau să-mi calc jurămîntul şi să-l părăsesc.

- S-a mai întîmplat...

- Eu nu mi-am călcat niciodată jurămîntul. M-am săturat pînă-n gît de Oiseau-Lyre încă de-acum mulţi ani, dar n-am încercat niciodată să evadez. Aş fi putut; aş fi riscat să fiu prins şi omorît. Accept legea care-i dă unui protector dreptul de viaţă şi de moarte asupra servilor fugiţi. Dar nu cred că un jurămînt trebuie călcat, fie de serv, fie de protector.

- Parcă ziceai că totul se prăbuşeşte.

- Aşa este. Dar nu vreau să contribui şi eu la asta.

Eleanor lăsă paharul jos şi întinse braţele netede, goale, ca să i le pună în jurul gîtului.

- Ce fel de viaţă ai avut? Ce-ai făcut? Ai trăit cu foarte multe femei?

- Cîteva.

- Cum erau?

Benteley ridică din umeri.

- De diverse feluri.

- Drăguţe?

- Cred că da.

- Care a fost ultima?

Biochimistul se duse cu gîndul înapoi.

- Acum cîteva luni - o fată de clasa 7-9, pe nume Julie.

Ochii verzi ai lui Eleanor îl fixau intens.

- Spune-mi cum arăta.

- Minionă. Drăguţă.

- Semăna foarte mult cu mine?

- Părul tău e mai frumos. Atinse părul moale, roşu ca flacăra, al fetei. Ai păr foarte frumos. Şi ochi. O trase strîns lîngă el şi o ţinu aşa timp îndelungat. Tu eşti foarte drăguţă.

Pumnul micuţ al fetei era încleştat

pe talismanurile care i se odihneau între sîni.

- Totul se termină cu bine. Noroc, foarte mult noroc.

Se întinse să-l sărute pe gură; faţa ei caldă, intensă, vibră o clipă lipită de faţa lui şi apoi ea se lăsă din nou pe spate, cu un suspin.

- O să fie bine, să lucrăm cu toţii aici împreună, să fim împreună.

Benteley nu spuse nimic.

După o vreme, Eleanor se desprinse de lîngă el şi-şi aprinse o ţigară. Stătea, privindu-l serioasă, cu braţele încrucişate, bărbia ridicată, ochii mari şi solemni.

- O să ajungi departe, Ted. Verrick are o părere foarte bună despre tine. Mi-a fost aşa de teamă cînd ai făcut ce-ai făcut azi-noapte! Cînd ai spus lucrurile acelea. Dar i-a plăcut. Te respectă; crede că ai ceva sînge în vine. Şi are dreptate! Ai în tine ceva unic şi puternic. Adăugă, patetic: Ce-aş mai fi vrut să te captez... Dar s-a dus, s-a dus definitiv.

- Mă întreb dacă Verrick ştie la cît de multe ai renunţat.

- Verrick are lucruri mai importante la care să se gîndească. Vocea ei începu brusc să vibreze de emoţie. Mîine poate că vom fi din nou la putere! Lucrurile vor fi din nou ca înainte, aşa cum vroiai tu să fie. Nu va fi minunat?

- Cred că da.

Eleanor lăsă ţigara din mînă şi se aplecă repede să-l sărute.

- Şi vei fi într-adevăr alături de noi? O să ajuţi într-adevăr la manevrarea lui Pelling?

Benteley încuviinţă uşor din cap.

- Da.

- Atunci... totul este perfect.

Privi în sus, cu sete, către chipul lui, cu ochii verzi lucind fierbinţi şi plini de dorinţă în semiîntuneric. Răsuflarea îi era rapidă şi grea, cu mireasmă dulce.

- Camerele astea îţi plac? Sînt bune? Sînt destul de mari? Ai multe lucruri de adus?

- Nu prea multe, spuse Benteley. O greutate surdă, apăsătoare părea că stă suspendată deasupra lui, o nepăsare apatică; e bine.

Cu un suspin, Eleanor lunecă de lîngă el şi cu o singură mişcare mlădioasă dădu paharul peste cap. Stinse lampa şi se lăsă din nou pe spate, fericită, rezemîndu-se de el. Singura lumină venea de la vîrful aprins al ţigării ei uitată în scrumiera micuţă de aramă. Părul şi buzele fetei radiau o culoare adîncă şi potolită de flacără în toi. Sfîrcurile sînilor păreau că luminează întunecat în penumbră. După un timp, Benteley se răsuci către ea, stîrnit de luminile constante ale trupului femeii.

Rămaseră întinşi printre hainele boţite, săturaţi şi moleşiţi, trupurile lor aburind umed a dragoste împlinită. Eleanor întinse braţul gol ca să ia ce mai rămăsese din ţigară. O aduse la buze, aproape de faţa lui Benteley, şi trimise mirosul ciudat, dulceag al satisfacerii sexuale spre ochii, nasul şi gura lui.

- Ted, şopti ea deodată, îţi ajung, nu-i aşa? Se trase puţin mai în sus, o curgere de carne şi muşchi. Ştiu că sînt cam... mică.

- Eşti bine, spuse el, vag.

- Nu există nimeni în amintirile tale cu care ai vrea mai degrabă să fii? Cînd nu primi nici un răspuns, continuă: Vreau să spun, poate că nu sînt prea bună la asta. Sînt?

- Sigur. Eşti grozavă. Vocea îi era goală, fără timbru. Stătea întins lîngă ea inert şi fără viaţă. Exact cum trebuie.

- *Atunci ce s-a-ntîmplat?*

- Nimic, spuse Benteley. Se ridică în picioare şi se îndepărtă, absent, de ea. Sînt doar obosit. Cred c-am să mă duc la culcare. Vocea îi deveni brusc aspră: După cum ai spus, mîine ar trebui să fie o zi mare.

NOUĂ

Cînd operatorul de releu telecomunicaţional îl anunţă că se interceptase o transmisie cu circuit închis de pe navă, Leon Cartwright tocmai îşi lua micul dejun cu Rita O'Neill şi Peter Wakeman.

- Îmi cer scuze, spuse Căpitanul Groves cînd se văzură faţă în faţă, despărţiţi de miliarde de kilometri de spaţiu. Văd că la voi e dimineaţă. Încă mai eşti îmbrăcat în vechiul tău halat albastru.

Cartwright era palid şi tras la faţă. Imaginea era şi ea slabă; distanţa o făcea să tremure şi să dispară.

- Unde sînteţi, exact? întrebă cu voce înceată şi şovăitoare.

- La patruzeci de unităţi astronomice, răspunse Groves.

Înfăţişarea lui Cartwright fusese un şoc pentru el, dar nu era sigur cît anume se datora distorsiunilor transmisiei prin releu.

- În curînd vom pătrunde în spaţiul necartografiat. Am şi făcut trecerea de la hărţile oficiale de navigaţie la materialul lui Preston.

Nava ajunsese probabil la jumătatea drumului. Discul de Flacără avea o orbită de două ori mai mare decît raza vectoare a lui Pluton - asta presupunînd că exista. Orbita celei de-a noua planete marca limita spaţiului explorat şi cartografiat; dincolo de ea se întindea o nemărginire despre care nu se ştiau multe, dar se presupuseseră destule. În scurtă vreme, nava avea să treacă de ultimele geamanduri de semnalizare, lăsînd în urmă universul finit, familiar.

- Cîţiva din grup vor să se întoarcă, spuse Groves. Acum conştientizează faptul că ies din sistemul cunoscut. Asta este ultima lor şansă de a părăsi nava; dacă n-o fac acum, aici rămîn, pînă la capăt.

- Cîţi ar pleca, dacă ar putea?

- Poate zece. Sau mai mulţi...

- Puteţi să continuaţi drumul fără ei?

- Vom avea mai multă hrană şi altele din cele necesare. Konklin şi prietena lui, Mary, rămîn. Bătrînul tîmplar, Jereti. Muncitorii japonezi, fochistul nostru... cred că ne vom descurca.

- Atunci lasă-i să părăsească nava, dacă asta n-o va pune în pericol.

- Cînd am vorbit ultima dată, nu de mult, spuse Grove, n-am avut ocazia să te felicit.

Imaginea distorsionată a lui Cartwright se ridică, obosită.

- Să mă feliciţi? Bine. Mulţumesc.

- Aş fi vrut să-ţi pot strînge mîna, Leon. Pe ecran, Groves întinse mîna lui mare şi neagră; Cartwright făcu acelaşi lucru şi degetele lor părură să se atingă. Sigur, voi cei de pe Pămînt sînteţi de-acum obişnuiţi cu ideea.

Un muşchi de pe obrazul lui Cartwright zvîcni spasmodic.

- Mie încă nu-mi vine să cred. Îmi pare ca un fel de coşmar din care nu mă pot trezi.

- Coşmar! Te referi la asasin?

- Întocmai. Cartwright se strîmbă. Se pare că este pe drum. Stau aici şi-l aştept să apară.

*

O dată transmisia încheiată, Groves îi chemă pe Konklin şi Mary în cabina de control şi-i puse la curent în cîteva cuvinte lipsite de emoţie.

- Cartwright este de acord să-i lăsăm să părăsească nava. Asta rezolvă problema; la cină am să fac anunţul.

Arătă către un cadran care se trezise, lucitor, la viaţă.

- Vedeţi acul acela ruginit cum a-nceput să se mişte? Este pentru prima dată, în întreaga existenţă a navei, cînd acest indicator reacţionează la ceva.

- Mie asta nu-mi spune nimic, zise Konklin.

- Este vorba de un semnal automat; l-aş putea comuta pe audio şi probabil că l-aţi recunoaşte. Marchează limita finală a spaţiului cartografiat. Nici o navă nu depăşeşte această graniţă, cu excepţia expediţiilor ştiinţifice care fac experimente abstracte.

- Cînd Discul va fi al nostru, spuse Mary, cu ochii măriţi, acest indicator va fi adus la zero.

- Expediţia din '89 nu a găsit nimic, remarcă Konklin, stingherit. Şi aveau toate datele lui Preston, tot ce a elaborat el.

- Poate că ceea ce a văzut Preston era doar un balaur spaţial mult mai mare ca de obicei, sugeră Mary pe jumătate în glumă, pe jumătate cu tristeţe. Poate că ne va devora, ca în poveştile pe care şi le spun oamenii.

Groves îi aruncă o privire împietrită.

- Eu am să mă ocup de navigaţie. Voi doi duceţi-vă şi supravegheaţi încărcarea navetei de salvare, ca să-i putem trimite pe toţi cei ce vor să plece. Dormiţi jos în cală, nu-i aşa?

- Jos, cu toată lumea, răspunse Konklin.

- După plecarea navetei veţi putea probabil revendica una din cabine. Majoritatea vor fi goale - luaţi-o pe care vă place. Ursuz, Groves adăugă: Oricum, mă tem că nava va fi în mare parte goală.

*

Cala fusese folosită şi ca infirmerie. Cei doi măturară şi curăţară cu mare grijă fiecare centimetru de suprafaţă. Mary spălă pereţii şi tavanul, lustrui podeaua şi şterse minuţios de praf filtrele de ventilaţie.

- Nu-i prea multă pulbere metalică aici înăuntru, spuse ea, însufleţită de speranţă, către Konklin, în timp ce arunca impurităţile în fanta de distrugere a gunoaielor.

- Astea erau pentru echipaj.

- Dacă nava aterizează în siguranţă, poate că le vom putea folosi drept încăperi permanente. Sînt mai bune decît ce aveam pe Pămînt. Aruncîndu-se obosită pe micuţul pat de fier, îşi scoase sandalele. Ai o ţigară? Ale mele s-au terminat.

Îngîndurat, Konklin îi întinse pachetul.

- Aici este uzina.

Aprinzîndu-şi recunoscătoare ţigara, Mary se lăsă pe spate şi închise ochii.

- E linişte aici. Nimeni nu ţipă pe coridoare.

- E prea linişte. Mă tot gîndesc la ce e afară. Teritoriul nimănui. Între sisteme... Doamne, frigul! Ne împresoară, dincolo de pereţii ăştia. Frig, linişte, moarte... dacă nu mai rău.

- Nu te mai gîndi la asta. Trebuie să ne umplem timpul cu ceva.

- Dacă te gîndeşti mai bine, la urma urmei nu sîntem atît de fanatici. Părea o idee bună, o a zecea planetă pe care să poată migra toţi cei ce vor. Dar acum, că sîntem cu-adevărat aici...

- Eşti furios pe mine? întrebă tulburată Mary.

- Sînt furios pe noi toţi. Jumătate din grup a şi părăsit nava. Sînt furios pentru că Groves stă acolo în cabină şi încearcă să traseze o traiectorie pe baza presupunerilor mistice ale unui nebun în loc de date ştiinţifice exacte. Sînt furios pentru că nava asta este un vechi purtător-de-minereu, în stare jalnică, gata să se desprindă în bucăţi.

Sînt furios pentru că am trecut de ultimul jalon şi nimeni nu porneşte pe drumul ăsta - numai vizionarii şi ţicniţii.

- Noi cărei categorii aparţinem? şopti Mary.

- Aflăm noi, în curînd.

Femeia întinse mîna, sfioasă, spre braţul lui.

- Chiar dacă nu ajungem acolo, şi aici este grozav de drăguţ.

- Aici? În celula asta mică? Ca o chilie de călugăr?

- Eu sînt de părere că da. Îl privi serioasă. Asta este ceea ce-mi doream, înainte. Cînd nu-mi găseam locul, rătăcind fără ţintă, căutînd peste tot. Trecînd de la un bărbat la altul. Nu vroiam să devin o fată-de-pat... dar nici nu ştiam cu-adevărat ce vreau. Acum cred că am găsit. Poate că n-ar trebui să-ţi spun - o să te înfurii din nou. Am un talisman, pe care l-am făcut ca să te apropie de mine. M-a ajutat Janet Sibley; ea se pricepe la de-astea. Vroiam să mă iubeşti foarte mult.

Konklin zîmbi şi se aplecă spre ea să o sărute.

Deodată, fără un sunet, fata dispăru, ca o bătaie de aripă. O perdea de flacără albă orbitoare umplu încăperea de jur-împrejurul lui; nu mai exista nimic altceva, doar focul rece scînteietor care sclipea peste tot, un univers de incandescenţă pîlpîitoare înghiţind toate formele şi fiinţele, nemailăsînd nimic în afară de propria sa prezenţă.

Konklin se trase înapoi, se împiedică şi căzu în marea de lumină. Plînse şi strigă, nenorocit, încercă să scape tîrîndu-se, se zbuciumă, încercă să prindă ceva cu mîna şi gemu. Căută în zadar ceva, orice, de care să se ţină, dar nu găsi decît întinderea fără margini de fosforescenţă orbitoare.

Şi atunci se auzi vocea.

Porni adînc, dinăuntrul lui şi înflori către suprafaţă într- un şuvoi imens. Simpla ei forţă îl ului. Simţi că se scufundă, îngăimă cuvinte nebuneşti şi fără sens, căzu - o masă inertă, ca un foetus - uluit şi neputincios, redus la stadiul de protoplasmă fără vlagă. Vocea tuna în el şi împrejurul lui, o lume de sunet şi foc care-l devora complet. Părea un şomoiog de gunoaie zgîrcite, o ruină arsă, zvîrlită cît colo de infernul furibund de energie vie.

- *Navă a Pămîntului,* spuse vocea. *Încotro te îndrepţi? De ce eşti aici?*

Sunetul îi străbătu ca un fior trupul răstignit pe jos, neajutorat, în balta de lumină spumegîndă. Vocea se apropia şi se îndepărta ca şi focul, o masă pulsîndă de energie crudă care-l şfichiuia fără-ncetare, dinăuntru şi dinafară.

- Aici sînteţi dincolo de sistemul vostru, reverberă în creierul lui zdrobit. Sînteţi în afară. Înţelegeţi asta? Aici este spaţiul intermediar, golul dintre sistemul vostru şi al meu. De ce aţi străbătut un drum atît de lung? Oare ce căutaţi?

În cabina de control, Groves se zbătea disperat să scape de curentul de furie care-i potopise trupul şi mintea. Se izbi orbeşte de pupitrul de comandă; instrumente şi hărţi se prăvăliră şi dansară în jurul lui ca nişte scîntei fierbinţi. Vocea continuă aspru, fără pauză, în ea mugind o aroganţă arzătoare, un imens dispreţ faţă de fiinţele cărora le vorbea.

- Pămînteni fragili ce vă aventuraţi pe tărîmurile noastre, întoarceţi-vă în sistemul vostru! Întoarceţi-vă în micuţul vostru Univers ordonat, la civilizaţia voastră strictă. Ţineţi-vă departe de spaţii pe care nu le cunoaşteţi! Nu vă apropiaţi de întuneric şi monştri!

Groves se împiedică de chepeng. Bîjbîind, reuşi să se tîrască din cabină în coridor. Vocea veni din nou, o izbitură ameţitoare de forţă pură care-l

imobiliză de carcasa veche şi mult încercată a navei.

- *Văd că sînteţi în căutarea celei de-a zecea planete a sistemului vostru, legendarul Disc de Flacără. De ce îl căutaţi? Ce vreţi cu el?*

Groves strigă, sugrumat de panică. Ştia acum ce se întîmpla. *Vocile* - profetizate în cartea lui Preston. O speranţă disperată începu să-i dea tîrcoale. *Vocile care duceau...* Deschise gura să vorbească, dar mugetul bubuitor îl întrerupse sălbatic.

- *Discul de Flacără este lumea noastră. Purtată de noi peste spaţiu către acest sistem. Pusă în mişcare aici, să dea ocol Soarelui vostru pentru eternitate. N-aveţi nici un drept la ea. Care este scopul vostru? Sîntem curioşi.*

Bărbatul încercă să-şi direcţioneze gîndurile în afară. Într-o frîntură rostogolită de timp se strădui să-şi proiecteze toate speranţele, planurile, toate nevoile rasei, tînjirea enormă a omenirii...

- *Poate,* răspunse vocea. *Vom lua în considerare şi vom analiza gîndurile voastre verbalizate... şi impulsurile voastre submarginale. Trebuie să fim atenţi. V-am putea incinera nava, dacă am vrea.* Urmă un moment de pauză, apoi continuă, gînditoare: *Deocamdată, cel puţin, nu. Nu trebuie să ne grăbim.*

Groves găsi camera de transmisie prin relee. Se îndreptă, poticnindu-se, către transmiţător; îl percepea ca pe o formă vagă, valsînd dincolo de bordura de foc alb. Degetele lui găsiră comutatorul: circuitele se conectară automat.

- Cartwright, şopti. Traversînd ca o suliţă vidul, mesajul ajungea la monitorul Directoratului de pe Pluton şi de acolo pe Uranus. Din planetă în planetă, semnalul slab îşi croi drum, ajungînd direct în biroul din Batavia.

- *Discul de Flacără a fost aşezat la limita sistemului vostru pentru un motiv anume,* continuă vocea. Făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi sfătuit cu nişte companioni invizibili: *Contactul dintre rasele noastre ne-ar putea duce la un nou nivel de integrare culturală. Dar trebuie să...*

Groves se ghemui peste transmiţător. Imaginea era prea îndepărtată; ochii lui orbiţi nu reuşeau s-o prindă. Se rugă febril ca semnalul să ajungă în Batavia şi Cartwright să vadă ce vedea el, să audă vocea bubuitoare pe care o auzea el, să înţeleagă cuvintele înfricoşătoare şi totuşi incredibil de dătătoare de speranţă.

- *Trebuie să vă studiem,* continuă vocea. *Trebuie să ştim mai multe despre voi. Noi nu luăm hotărîri pripite. În timp ce nava voastră este condusă către Discul de Flacără, vom lua o decizie. Vom hotărî dacă să vă distrugem... sau să vă ducem în siguranţă pe Discul de Flacără, către o încheiere cu succes a expediţiei voastre.*

*

Reese Verrick acceptă apelul grăbit al tehnicianului de la telecomunicaţii.

- Repede, lătră către Herb Moore. Dispozitivul nostru, instalat pe nava lui Cartwright! În Batavia se recepţionează o transmisie, ceva important.

Aşezaţi în faţa vid-tapului pe care tehnicienii îl reglaseră pentru Farben, Verrick şi Moore priveau scena cu o uluire neîncrezătoare. O siluetă minusculă, pierdută într-o flacără ce se rostogolea, Groves era redus la mărimea unei insecte neputincioase de izbucnirea de energie pură care dansa în jurul lui. Din difuzorul de deasupra ecranului, vocea bubuitoare, distorsionată şi atenuată de milioane

de kilometri de spaţiu, se rostogolea precum un tunet.

- *...avertismentul nostru. Dacă încercaţi să ignoraţi eforturile noastre prieteneşti de a vă îndruma nava, dacă încercaţi să navigaţi cu puterile voastre, atunci nu putem promite...*

- Ce-i asta? croncăni Verrick, alb la faţă şi stupefiat. E o înscenare? Ne-au găsit dispozitivul şi sînt călare pe el ca să ne ia ochii cu jocul ăsta? Începu să tremure. Sau este într-adevăr...

- Taci, îl repezi Moore. Privi cu grabă în jur. Se înregistrează toate astea?

Verrick încuviinţă din cap, neputînd să-şi mai mişte maxilarele.

- Ce recepţionăm aici, pentru numele lui Dumnezeu? Există legendele şi zvonurile acelea despre fiinţe fabuloase de dincolo, dar eu nu le-am dat niciodată crezare. Nu m-am gîndit că s-ar putea să fie adevărat!

Moore examină înregistratoarele pe bandă video şi audio, apoi se întoarse agitat către Verrick.

- Crezi că-i o manifestare supranaturală, nu-i aşa?

- Vine de la o altă civilizaţie. Bărbatul se cutremură de groază şi panică. Incredibil. Am intrat în contact cu o altă rasă.

- Incredibil este cuvîntul potrivit, replică Moore, sarcastic. De îndată ce transmisia încetă şi ecranul se stinse într-o tăcere întunecată, smulse benzile şi le trimise în grabă la clădirile Farben, la Biblioteca pentru Informare Publică.

După o oră, organele principale de cercetare ale Jocului, din Geneva, le trimiseră analiza. Moore înfăşcă raportul şi-l duse lui Reese Verrick.

- Uită-te la asta. Trînti raportul în mijlocul biroului. Cuiva i se trage o păcăleală, dar nu sînt sigur cui.

- Ce este? clipi derutat Verrick. Ce spune? Este vocea...

- Acela era John Preston. Faţa lui Moore purta o expresie ciudată. A înregistrat o dată o parte din *Unicornul* lui; Biblioteca pentru Informare o are pe audio, împreună cu filmări video, ca să comparăm. Nu există absolut nici o îndoială.

Verrick căscă gura prosteşte.

- Nu înţeleg. Explică-mi.

- John Preston este acolo. Era în aşteptarea navei şi acum a intrat în contact cu ea. El o va duce la Disc.

- Dar Preston a murit acum o sută cincizeci de ani!

Moore rîse ascuţit.

- Nu te păcăli singur. Deschide cripta aia cît mai curînd posibil şi-o să înţelegi. ***John Preston este încă în viaţă.***

ZECE

Robotul MacMillan se mişca încet în susul şi în josul culoarului, adunînd biletele. Deasupra, soarele miezului de vară îşi trimitea razele în jos, unde erau prinse şi reflectate de carcasa lucitoare din argint a zveltei rachete intercon, care făcea curse regulate. Dedesubt se întindea albastrul vast al Oceanului Pacific, o suprafaţă eternă de culoare şi lumină.

- Arată cu adevărat frumos, se adresă tînărul blond fetei de lîngă el. Oceanul, vreau să spun. Felul în care se confundă cu cerul... Pămîntul este aproape cea mai frumoasă planetă din sistem.

Fata îşi coborî lentilele-TV portabile, clipi în strălucirea bruscă a luminii naturale şi privi, confuză, pe geam.

- Da, e frumos, recunoscu timidă.

Era foarte tînără, de cel mult optsprezece ani. Sînii îi erau mici şi obraznici, părul buclat şi scurt, o aureolă de portocaliu-închis - ultimul stil în materie de culoare - în jurul gîtului subţire

şi a trăsăturilor frumos desenate. Se îmbujoră şi se întoarse grăbită la lentilele-TV.

Alături de ea, tînărul cu ochi spălăciţi scoase un pachet de ţigări, luă una şi-i oferi politicos pachetul încapsulat în aur.

- Mulţumesc, spuse nervoasă, cu un tremur răguşit al vocii, degetele ei lungi, cu unghii stacojii apucînd o ţigară. Mulţumesc, repetă, cînd el îi oferi bricheta sa de aur.

- Mergeţi departe? se interesă tînărul.

- La Pekin. Am o slujbă la Colina Soong... cred. Vreau să spun, am fost anunţată să mă prezint la un interviu. Mîinile ei îşi făcură de lucru cu poşeta miniaturală. Am invitaţia pe undeva. Poate că v-aţi putea uita la ea, să-mi spuneţi şi mie ce înseamnă; eu nu înţeleg toţi termenii ăştia juridici pe care îi folosesc. Adăugă repede: Desigur, cînd voi ajunge în Batavia, atunci Walter poate...

- Clasificatul dumneavoastră?

Fata se îmbujoră şi mai tare.

- Da, clasa 11-76. Nu e mult, dar ajută. Începu să scuture de zor scrumul de pe eşarfa de la gît, brodată cu fir de mătase, şi de pe sînul drept.

- Eu de-abia mi-am obţinut clasificarea, luna trecută. După o ezitare, întrebă: Sînteţi clasificat? Ştiu că anumite persoane sînt susceptibile, mai ales cele care nu sînt...

Tînărul arătă către mînecă.

- Clasa 56-3.

- O spuneţi atît de... cinic.

El rîse, slab, inexpresiv.

- Poate că sînt. O privi. Cum vă cheamă?

- Margaret Lloyd. Coborî timid privirea.

- Pe mine Keith Pelling, spuse tînărul şi vocea îi era încă şi mai subţire şi mai uscată ca înainte.

Fata rămase un moment pe gînduri.

- Keith Pelling? O clipă, fruntea ei netedă se încreţi nefiresc. Cred că am mai auzit numele ăsta, nu-i aşa?

- Se prea poate. În vocea fără timbru se putea distinge un amuzament ironic. Dar nu este important. Nu vă mai bateţi capul.

- Întotdeauna mă supără cînd nu-mi pot aminti ceva. Acum, că aflase numele tînărului, putea să vorbească mai deschis. Nu mi s-ar fi dat clasificarea, dacă n-aş fi trăit cu o persoană foarte importantă. M-aşteaptă în Batavia. Mîndria, amestecată cu modestia, se zugrăveau pe faţa ei inocentă. Walter a aranjat lucrurile pentru mine. Altfel, n-aş fi reuşit niciodată.

- Bravo lui, spuse Keith Pelling. Robotul MacMillan aluneca pe lîngă ei, întinzînd cleştişorul. Margaret Lloyd îi dădu repede biletul şi Keith Pelling făcu acelaşi lucru.

- Salut, frate, se adresă Pelling criptic robotului, care îi înapoia cotorul biletului.

- Încotro vă îndreptaţi? îl întrebă Margaret Lloyd, cînd robotul nu mai fu lîngă ei.

- Batavia.

- Cu afaceri?

- Le-aş putea spune şi afaceri. Pelling zîmbi fără veselie. După ce o să stau pe acolo ceva vreme, poate că am să-i pot spune distracţie. Atitudinea mea nu este mereu aceeaşi.

- Vorbiţi atît de ciudat, spuse fata, mai mult nedumerită decît intimidată de complexităţile unui bărbat matur.

- Sînt o persoană ciudată. Uneori, zău dacă ştiu ce-am să fac sau să spun în momentul următor. Uneori, îmi sînt străin mie însumi. Uneori, ceea ce fac mă surprinde şi nu pot înţelege de ce o fac. Pelling stinse ţigara şi-şi aprinse alta; zîmbetul ironic îi pierise de pe faţă, luîndu-i locul un rînjet întunecat şi tulburat. Cuvintele se încetiniră, apoi izbucniră dureros, intens: Viaţa

este minunată, dacă nu te înmoi.

- Asta ce înseamnă? N-am mai auzit niciodată aşa ceva.

- O frază dintr-un manuscris vechi. Pelling privi pe lîngă ea, prin hubloul larg, la oceanul de dedesubt. În curînd ajungem. Hai sus la bar, fac cinste cu ceva de băut.

Margaret Lloyd fremătă de teamă şi emoţie.

- Oare se cade? Era teribil de măgulită. Adică, pentru că trăiesc cu Walter şi...

- N-are nimic, spuse Pelling, ridicîndu-se şi pornind pe culoar, dus pe gînduri. Am să fac cinste chiar cu două pahare. Presupunînd că o să mai ştiu încă cine sînteţi după ce ajungem acolo.

*

Peter Wakeman dădu pe gît un pahar cu suc de roşii, se cutremură şi împinse rezultatele analizei peste masa la care-şi lua micul dejun, către Cartwright.

- Este într-adevăr Preston. Nu o fiinţă supranaturală din vreun alt sistem.

Degetele amorţite ale lui Cartwright se jucau fără rost cu ceaşca de cafea.

- Nu-mi vine să cred.

Rita O'Neill îi atinse braţul.

- Asta vroia să spună şi în carte. Avea de gînd să fie acolo ca să ne îndrume. Vocile...

Wakeman era cufundat în gînduri.

- Ceea ce mă interesează pe mine este altceva. Cu cîteva minute înainte ca apelul nostru să ajungă la Biblioteca pentru Informare, se primise un alt apel, pentru o analiză identică.

Cartwright se îndreptă cu un spasm.

- Asta ce înseamnă?

- Nu ştiu. Ei susţin că li s-ar fi trimis spre analizare benzi audio şi video, purtînd efectiv acelaşi material. Dar nu ştiu de la cine veneau.

- Şi tu nu poţi să-ţi dai seama? întrebă Rita O'Neill neliniştită.

- Mai întîi, ei de fapt ştiu cine a trimis prima cerere de informaţie. Dar nu spun. Atîta, şi tot îmi dă destul de gîndit. Mă încearcă ideea să trimit cîţiva membri ai Corpului să capteze persoanele oficiale care au avut acces la cererea directă.

Cartwright flutură mîna nerăbdător.

- Lasă asta. Avem lucruri mai importante la care să ne gîndim. Vreo veste în legătură cu Pelling?

Wakeman păru surprins.

- Se presupune doar că ar fi părăsit Colina Farben.

Pe faţa lui Cartwright tresări un muşchi.

- N-aţi reuşit să stabiliţi contactul?

Mîna Ritei o apucă pe a lui, dorind să-l liniştească.

- Contactul va fi stabilit cînd va intra în zona apărată. Este încă în afara ei.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu puteţi să înaintaţi voi şi să puneţi mîna pe el? Aveţi de gînd să staţi aici să-l aşteptaţi? Cartwright scutură din cap, obosit. Îmi pare rău, Wakeman. Ştiu că am discutat toate astea de o mie de ori.

Wakeman era stînjenit, dar nu atît pentru sine, cît pentru Leon Cartwright. În cele cîteva zile de cînd devenise Maestru al Jocului, în el se produsese o schimbare. Stătea tresărind şi ocupîndu-şi mîinile cu ceaşca de cafea, un om încovoiat, bătrîn şi foarte speriat. Faţa îi era întunecată şi brăzdată de oboseală. În ochii de un albastru blînd îi licăreau presimţiri sumbre. Începea să spună ceva, doar ca să se răzgîndească şi să se cufunde într-un nor de tăcere.

- Cartwright, spuse Wakeman blînd, nu eşti deloc în formă.

Bărbatul îl privi mînios.

- Un om se apropie de locul ăsta ca să-mi ia viaţa, în mod public şi ziua-n amiaza mare, cu aprobarea - din toată inima - a întregului sitem. Fiecare om din lume stă şi-l aclamă, proptit în faţa televizorului, privind şi aşteptînd rezultatul. Cîştigătorul acestui... sport naţional. Cum naiba ar trebui să mă simt?

- Nu este decît un singur om, spuse Wakeman încetişor. Nu are mai multă putere decît tine. De fapt, ai în spatele tău întregul Corp. Şi toate resursele Directoratului.

- Dacă-l dovedim pe el, o să urmeze un altul. Un şir nesfîrşit.

- Fiecare Maestru al Jocului a trebuit să facă faţă la asta. Wakeman ridică o sprînceană. Credeam că tot ce ţi-ai dorit a fost să rămîi în viaţă pînă cînd nava ţi-e în siguranţă.

Chipul pămîntiu, extenuat, al lui Cartwright ţinea loc de orice răspuns.

- Vreau să rămîn în viaţă. E ceva rău în asta? Se ridică şi-şi forţă mîinile să stea liniştite. Dar ai dreptate, desigur. Zîmbi tremurat, de parcă şi-ar fi cerut scuze. Încercaţi să vă puneţi în pielea mea. Voi aţi avut de-a face cu asasinii ăştia toată viaţa voastră. Pentru mine este ceva nou; eu am fost o entitate neînsemnată, anonimă, cu totul în afara vieţii publice. Acum sînt priponit aici, sub un reflector de zece miliarde de waţi. O ţintă perfectă... Ridică vocea: Şi ei încearcă să mă omoare! Pentru numele lui Dumnezeu, care este strategia voastră? Ce aveţi de gînd să faceţi?

Este jalnic de speriat, îşi spuse Wakeman. Cedează nervos. Nu-i mai pasă deloc de nava lui. Şi totuşi, de-asta se află aici în primul rînd.

Drept răspuns, în mintea lui Wakeman veniră gîndurile lui Shaeffer. Acesta se afla în biroul său, de cealaltă parte a clădirii Directoratului, acţionînd ca legătură între Wakeman şi Corp.

„Acum este momentul să-l ducem acolo. Deşi nu prea cred că Pelling este foarte aproape. Dar avînd în vedere patronajul lui Verrick, trebuie să lăsăm o marjă de eroare considerabilă."

„Adevărat", îi transmise mintal Wakeman. „Interesant: în orice alt moment, Cartwright ar fi fost copleşit să afle că John Preston trăieşte. Acum nu dă atenţie acestui fapt decît în trecere. Şi poate presupune că nava sa a ajuns la destinaţie."

„Crezi că există un Disc de Flacără?"

„Evident. Dar asta nu ne priveşte. Şi se pare că nici pe Cartwright nu-l mai priveşte. A reuşit să se vadă Maestru al Jocului - ca funcţie de a trimite nava pînă la Discul de Flacără. Dar acum, cînd trebuie să facă efectiv faţă situaţiei, o vede ca pe o capcană a morţii."

Wakeman se întoarse către Cartwright şi i se adresă cu voce tare.

- Bine, Leon. Pregăteşte-te: te-luăm de-aici. Avem timp destul. Deocamdată nici un raport despre Pelling.

Cartwright clipi şi apoi îl măsură bănuitor.

- Mă luaţi de aici... unde? Credeam că încăperea protectoare pregătită de Verrick...

- Verrick presupune că ai s-o foloseşti; acolo o să încerce prima dată. Te luăm de pe Pămînt cu totul. Corpul a aranjat un loc de retragere pe Lună. Este înregistrat ca o staţiune balneară şi psihoterapeutică obişnuită. De fapt, este ceva mai elaborată decît instalaţiile lui Verrick de aici, din Batavia. În timp ce Corpul are grijă de Pelling, tu vei fi la 385 000 de kilometri depărtare.

Cartwright privi neputincios către Rita O'Neill.

- Ce să fac? Să mă duc?

- Aici în Batavia, spuse Wakeman,

în fiecare oră aterizează o sută de nave. Mii de oameni vin şi pleacă din Insule; este punctul cel mai populat din Univers. Isuse, aici e centrul funcţional al sistemului de nouă planete. Pe Lună însă, o fiinţă umană sare literalmente în ochi. Staţiunea noastră este aşezată separat de celelalte; organizaţia noastră paravan a cumpărat teren într-o zonă necăutată. Vei fi înconjurat de mii de kilometri de spaţiu întunecat, fără aer. Dacă Keith Pelling ar reuşi să-ţi ia urma pe Lună şi vine pe jos în voluminosul lui costum Farley, contor Geiger, con radar şi explozon şi cască, cred că-l vom repera.

Wakeman încerca să facă o glumă, dar Cartwright nu schiţă nici un zîmbet.

- Cu alte cuvinte, nu mă puteţi apăra aici.

- Te putem apăra mai bine dacă eşti pe Lună, oftă Wakeman. E plăcut acolo. Am aranjat totul destul de atrăgător. Poţi să înoţi, să joci ceva, să te prăjeşti la soare, să te relaxezi, chiar să dormi. Te putem pune în starea de animaţie suspendată pînă cînd se termină totul.

- Ca să nu mă mai scol niciodată, spuse Cartwright, mînat de gînduri ascunse.

Parcă vorbeai cu un copil. Înfricoşat, neajutorat, bătrînul încetase să mai raţioneze. Şi se lăsase să cadă la fund, pînă la procesele talamice infantile, încăpăţînate, arhaice. Wakeman îşi dori din suflet să fi fost ora potrivită ca să poată bea ceva. Se ridică în picioare şi se uită la ceas.

- Te va însoţi domnişoara O'Neill. Vocea îi era plină de răbdare, dar fermă. Şi cu mine. Oricînd vei dori să te întorci pe Pămînt, nici o problemă. Dar sugestia mea este să vezi mai întîi dispozitivul nostru de acolo; hotărăşte-te de-abia după aceea.

Cartwright ezită, încercat de o îndoială plină de agonie.

- Şi spui că Verrick nu cunoaşte locul? Sînteţi siguri?

„Mai bine spune-i că sîntem siguri", veni gîndul lui Shaeffer. „Are nevoie de certitudine. N-are rost să-i prezinţi o grămadă de statistici într-un moment ca ăsta."

- Sîntem siguri, zise Wakeman cu voce tare, spunînd, cu sînge rece, o minciună cît toate zilele. Către Shaeffer, gîndi: „Sper că facem bine ce facem. Verrick ştie, probabil. Dar n-are a face; dacă totul decurge cum trebuie, Pelling nu va mai ieşi niciodată din Batavia."

„Şi dacă scapă?" veni înapoi gîndul crispat.

„N-are cum. Este datoria noastră să-l oprim. Nu-mi fac prea multe griji, dar totuşi m-aş simţi mai bine dacă dispozitivul nostru n-ar fi înconjurat din trei părţi de terenuri deţinute de Colinele lui Verrick."

*

Barul rachetei intercon era ultraşic şi plin de crom scînteietor. Keith Pelling rămase în picioare lîngă domnişoara Lloyd, pînă cînd aceasta se aşeză stîngace într-unul din fotoliile adînci de pluş şi-şi încrucişă mîinile nervoase pe suprafaţa din plastic a mesei fără picioare. Pelling luă loc în faţa ei.

- Ce s-a întîmplat? întrebă fata. Vă supără ceva?

- Nu. Pelling examină meniul îngîndurat. Ce vrei să bei? Şi mai repede; aproape am ajuns.

Domnişoara Lloyd se trase înapoi şi obrajii îi luară foc. Bărbatul atrăgător din faţa ei devenise deodată încruntat şi posac; îşi reprimă o dorinţă bruscă de a sări şi fugi jos, la locul ei. El se purta urît, insultător şi arţăgos... dar o împunse teama că

poate ea făcuse ceva ce nu trebuia, şi asta îi goni resentimentele şi o făcu temătoare.

- Dumneavoastră cărei Coline îi sînteţi subordonat? întrebă timidă.

Chelnerul MacMillan apăru, lunecînd.

- Ce aţi dori, domnule sau doamnă?

Înăuntrul corpului Pelling, Ted Benteley era pierdut în gînduri furtunoase. Comandă Bourbon şi apă pentru el şi un Tom Collins pentru Margaret Lloyd. De-abia dacă observă cele două pahare pe care MacMillan le puse în faţa lor; plăti nota automat şi începu să soarbă.

Domnişoara Lloyd trăncănea vrute şi nevrute, cum fac tinerele fete; era emoţionată de evenimentele care o aşteptau, ochii îi străluceau, dinţii albi scînteiau, părul portocaliu împrăştia un halo de lumină, precum flacăra unei lumînări. Dar în ceea ce-l privea pe bărbatul din faţa ei, toate erau în zadar. Benteley lăsă degetele lui Pelling să pună înapoi paharul pe masă; se jucă cu el şi continuă să reflecteze.

În timp ce se gîndea, mecanismul făcu schimbarea. Fără un sunet, instantaneu, se trezi înapoi în laboratoarele Farben.

Pentru el fu un şoc. Închise ochii şi se ţinu strîns de banda de metal care-i încercuia trupul, o combinaţie de sprijin şi focalizare. Pe videcranul său comandat de telecomunicatoare, scena pe care tocmai o părăsise licărea aprins. Corpul lui Pelling emana o peliculă de microunde care ricoşa şi era preluată şi transmisă de telecomunicatoare de-a lungul canalului de control la Farben, sub forma unei imagini vizuale. O Margaret Lloyd miniaturală stătea faţă-n faţă cu Keith Pelling, într-o încăpere microscopică. Sunete de-abia perceptibile erau filtrate prin terminalul audio al sistemului, domnişoara Lloyd continuînd să trăncănească.

- Cine-i înăuntru? întrebă Benteley, tremurat.

Herb Moore îl împinse brutal înapoi, căci dădea să se elibereze din cercul protector de metal.

- Nu te mişca! Dacă nu vrei să te trezeşti cu jumătate din psihic azvîrlit dincolo şi jumătate rămas aici.

- De-abia am fost. N-o să mă mai trimită un timp.

- S-ar putea să fii chiar următorul. Stai liniştit pînă ţi se deconectează sistemul de focalizare şi ai ieşit din circuit.

În acel moment se aprinse un buton roşu, trei rînduri mai jos şi patru la dreapta. Pe ecran, operatorul îşi preluase deja rolul, nu exista nici un decalaj de timp. În primul lui moment de şoc, observă Benteley, vărsase paharul cu Bourbon.

Flecăreala domnişoarei Lloyd se opri un moment.

- Nu vă simţiţi bine? se adresă ea lui Pelling. Sînteţi cam... palid.

- N-am nimic, mormăi trupul asasinului.

- Se descurcă bine, îi spuse Moore lui Benteley. Este prietenul tău, Al Davis.

Benteley îşi întipări în minte poziţia butonului luminat.

- Care din ele te reprezintă pe tine?

Moore nu băgă în seamă întrebarea.

- Comutatorul îţi va aprinde butonul cu o fracţiune de secundă înainte de a fi efectiv comutat. Dacă ţii ochii deschişi, o să fii avertizat. Dacă întorci capul, poţi să te trezeşti sub un palmier, faţă-n faţă cu un grup de captatori înarmaţi pînă-n dinţi.

- Sau mort, spuse Benteley. În acest joc al scaunelor, cine rămîne în picioare sau fără loc?

- Învelişul nu va fi distrus. Va

ajunge la Cartwright şi îl va asasina.

- Laboratorul vostru lucrează deja la un al doilea android, îl contrazise Benteley. Cînd acesta de acum va fi făcut praf, îl veţi avea gata pentru a fi nominalizat de Convenţia Provocării.

- Presupunînd că ceva dă greş, operatorul va fi smuls înapoi înainte ca învelişul să piară. Poţi să calculezi şansele de a te găsi în trup exact în acel moment. Unu la douăzeci şi patru, înmulţit cu şansa de patruzeci la sută ca trupul să fie distrus.

- Şi chiar ai să fii prins şi tu în angrenajul ăsta?

- Am să fiu, exact ca tine.

Pe cînd Moore se îndrepta către trapa de ieşire a cubului, Benteley îl întrebă:

- Ce se întîmplă cu trupul meu real cît timp sînt dincolo?

- De-ndată ce treci acolo, intră în funcţiune drăcia asta. Moore arătă spre maşinăria care umplea locaşul. Toate astea menţin organismul în funcţiune, îi asigură aerul, apa, verifică tensiunea arterială, ritmul cardiac, înlătură produsele de excreţie, îl hrănesc... în fine, tot ce trebuie.

Zăvorul de ieşire se trînti cu zgomot. Benteley rămase singur în cabina înţesată de mecanisme.

Pe ecran, Al Davis oferea fetei un al doilea pahar. Nici el şi nici domnişoara Lloyd nu aveau prea multe să-şi spună: sunetul interceptat pe audio era învălmăşit - zgomot mulţimii de pasageri şi clinchete de pahare. Benteley reuşi să arunce o privire pe hubloul microscopic al navei şi inima i se strînse. Nava se apropia de tentacularul Imperiu Indonezian, cel mai mare agregat de fiinţe umane în funcţiune din sistemul de nouă planete.

Nu era greu să ţi-i imaginezi pe captatori verificîndu-şi mecanica reţelei lor de interceptare. O viziune a primului contact: un captator pierzîndu-şi vremea pe terenul de aterizare sau ţăcănind la o maşină de scris în rol de funcţionar mărunt la ghişeul de bilete. Sau o femeie-captator, aţinîndu-se pe lîngă grupul obişnuit de fete-de-pat care ieşeau întotdeauna în întîmpinarea navelor ajunse la destinaţie. Sau un copil-captator, tras de mînă de părinţii lui. Sau un bătrînel foarte împovărat de ani, veteran al vreunui război purtat demult, şezînd, neputincios, la umbră cu o pătură pe genunchi.

Oricine. Oriunde. Sub aparenţa unui ruj de buze, dulciuri pentru copii, o oglinjoară, un ziar, o monedă, o batistă. Varietatea armelor moderne de mare perfecţiune era infinită.

Pe ecran, pasagerii rachetei se ridicau, pregătindu-se de aterizare. Întotdeauna cînd nava aerodinamică se apropia de sol, intervenea acest moment de suspans şi încordare; apoi suspinul de uşurare la oprirea reactoarelor şi trapele de aterizare se deschiseră cu un huruit.

Keith Pelling se ridică stîngaci în picioare, făcînd gesturi vagi către Margaret Lloyd. Cei doi se alăturară mulţimii care se scurgea încet pe rampa de la nivelul pasagerilor. Davis se descurca destul de bine; se împiedică la un moment dat, dar asta fu tot. Benteley ridică privirea spre planul detaliat al clădirilor Directoratului din Batavia. Aeroportul era în legătură directă cu terenurile clădirilor principale; poziţia lui Pelling era deja indicată pe diagramă printr-un punct colorat.

Iată-l, deci, acolo - dar nu exista nici o indicaţie asupra poziţiei reţelei de captatori. Benteley putea calcula fără efort în cît timp se va produce primul contact dintre Pelling, androidul artificial, şi reţea. În minute, îţi ajungeau degetele de la o mînă.

Wakeman aranjă ca racheta superluminică să fie adusă la

suprafaţă din hangarul ei. Îşi turnă un pahar de whisky, îl goli grăbit şi-apoi intră în legătură cu Shaeffer.

„Într-o jumătate de oră, Batavia va fi ca o fundătură pentru Pelling. Momeală-momeală, dar vînat ioc."

Răspunsul grăbit al lui Shaeffer îi parveni imediat.

„Avem acum un raport deductiv asupra lui Pelling. S-a îmbarcat la Bremen pe o rachetă intercontinentală obişnuită non-stop. Traversare către Java. Este pe drum, pe undeva între noi şi Europa."

„Nu ştii care navă anume?"

„Are un bilet fără specificaţii. Dar putem presupune că a şi decolat."

Wakeman urcă grăbit la etaj, în apartamentul particular al lui Cartwright. Acesta îşi împacheta apatic lucrurile, ajutat de doi roboţi MacMillan şi de Rita O'Neill. Rita era palidă şi încordată, dar îşi păstra calmul. Cu un scanner de mare viteză parcurgea benzi audio de referinţă, punîndu-le deoparte pe cele care meritau să fie păstrate. Wakeman se surprinse zîmbind către silueta zveltă şi eficientă. Între sîni i se legăna o amuletă-labă de pisică.

- Ţin-te bine de lăbuţa aia, îi spuse bărbatul.

Ea ridică repede privirea.

- Vreo veste?

- Pelling trebuia să aterizeze din minut în minut. Transporturi sosesc în permanenţă; avem pe cineva acolo unde se fac intrările. Iar nava noastră este aproape gata. Arătă spre lucrurile încă neîmpachetate ale lui Cartwright. Vrei să vă ajut?

Cartwright păru că se trezeşte la realitate.

- Uite ce este, nu vreau să fiu prins în capcană undeva în spaţiu. Nu... vreau.

Wakeman rămase uluit la auzul acestor cuvinte, dar mai ales la gîndurile pe care le surprinse în spatele lor. O spaimă brută se infiltra jalnic în mintea lui, ieşind din cele mai ascunse adîncuri.

- Nu vom fi prinşi în spaţiu, spuse el grăbit; nu mai aveau vreme pentru şovăieli. Nava este noua variantă experimentală, trece de viteza luminii şi este prima ieşită de pe linia de asamblare. Ajungem la destinaţie aproape instantaneu. Nimeni nu poate opri o navă cu viteză mai mare decît cea a luminii o dată ce s-a pus în mişcare.

Buzele pămîntii ale lui Cartwright zvîcniră.

- Este oare bine să fragmentăm Corpul în două? Spuneai că unii vor rămîne aici şi alţii ne vor însoţi. Ştiu că voi nu puteţi capta nimic pe o distanţă atît de mare. N-ar fi...

- Da, fir-ar să fie, explodă Rita O'Neill. Aruncă pe jos un braţ întreg de benzi. Nu mai face asta! Termină! Toate astea nu-ţi seamănă deloc!

Cartwright mormăi jalnic şi începu să-şi facă iar de lucru cu teancul de cămăşi.

- Fac ce spui tu, Wakeman. Am încredere în tine. Îşi continuă împachetatul, stîngaci, dar din mintea lui terorizată şi confuză ieşeau tentaculele spaimei atavice. Cu fiecare moment se întindea şi devenea tot mai puternică: imboldul copleşitor, irezistibil, de a se afunda în biroul interior armat, construit de Verrick, şi de a se fereca acolo. Wakeman se înfioră, şocat de această panică primordială şi crudă, de dorinţa sălbatică de a-ţi croi drum cu unghiile înapoi în pîntecele mamei. Îşi întoarse deliberat mintea de la cea a lui Cartwright spre cea a Ritei O'Neill.

Suferi un nou şoc. Din mintea fetei, direct către el, radia un fascicul subţire şi glacial de ură. Începu repede să-l descifreze, surprins şi descumpănit de bruscheţea lui: cu puţin mai înainte nu fusese acolo.

Rita îi văzu expresia de pe faţă şi gîndurile ei luară un alt curs. Îi simţise intruziunea cu abilitate; acum se gîndea la banda audio, care-i zumzăia în urechi pe cînd manevra scannerul. I-o trecu lui; iar bărbatul fu asurzit de un vacarm de voci, discursuri, conferinţe, fragmente din cărţile lui Preston, argumentări, comentarii...

- Ce este? o întrebă. Ce s-a întîmplat?

Rita nu-i răspunse, dar buzele i se strînseră pînă se albiră. Brusc, se întoarse şi ieşi grăbită din cameră.

- Pot să-ţi spun eu ce este, zise răguşit Cartwright. Trînti capacul peste valizele lui roase de vreme şi le zăvorî. Consideră că tu eşti de vină pentru asta.

- Pentru ce?

Cartwright ridică cele două valize şi se îndreptă încet către uşă.

- Ştii, eu sînt unchiul ei. M-a văzut întotdeauna în fruntea lucrurilor, investit cu autoritate, dînd comenzi şi făcînd planuri. Acum sînt amestecat în ceva ce nu înţeleg. Vocea i se stinse într-un murmur tulburat. Situaţii pe care nu le pot controla. Sînt nevoit să mă bizui pe voi. Se trase trist într-o parte ca să-i facă loc lui Wakeman să deschidă uşa. Presupun că m-am schimbat de cînd am venit aici. Este dezamăgită... şi-n ochii ei, vinovatul eşti tu.

- Oh, făcu Wakeman. Porni în urma lui, conştient de două lucruri: că nu-i înţelegea pe oameni atît de bine pe cît crezuse şi că, în sfîrşit, Cartwright se hotărîse să urmeze sugestiile Corpului.

Nava superluminică aştepta în poziţie verticală pe platforma auxiliară din centrul clădirii principale. De îndată ce Cartwright, Rita şi grupul de captatori pătrunseră înăutru, zăvoarele fuzelajului alunecară ca unse la locul lor, ferecîndu-se. Acoperişul clădirii se retrase, dezvăluind privirilor cerul strălucitor al amiezii.

- Este o navă mică, observă Cartwright. Se îngălbenise şi arăta de parcă tocmai i se făcuse rău; mîinile îi tremurau în timp ce-şi prindea centurile care îl ţintuiau de scaun. Interesant designul.

Wakeman fixă centura Ritei, apoi pe a lui. Ea nu-i adresă nici un cuvînt; zidul de ostilitate se mai topise.

- Se poate întîmpla să ne pierdem cunoştinţa în timpul zborului. Nava este manevrată de pilotul automat.

Wakeman se instală pe locul său şi transmise, mintal, semnalul de pornire. Releele sensibile răspunseră, maşinăria se puse în mişcare şi, undeva pe aproape, reactoare de înaltă putere se treziră la viaţă cu scrîşnete stridente.

După ce simţi nava reacţionînd la gîndurile lui, Wakeman îşi permise luxul de a o imagina ca pe o uriaşă prelungire a propriului său corp, nu prea impunător. Se relaxă şi ascultă încîntat torsul curat şi lin al motoarelor care se încălzeau. Era o navă frumoasă: prima făcută după macheta şi proiectele originale.

- Ştii ce este în sufletul meu, i se adresă brusc Rita, spulberîndu-i beatitudinea temporară. Mă captai.

- Ştiu ce-a fost în sufletul tău. Nu cred însă că ai rămas la aceleaşi sentimente.

- Poate că nu; nu ştiu. N-are nici un sens să dau vina pe tine. Tu-ţi faci datoria cum poţi mai bine.

- Cred, spuse Wakeman, că fac ceea ce trebuie. Cred că am adus situaţia sub control. Aşteptă un moment. Ei! Nava e gata de decolare.

Cartwright reuşi să încuviinţeze din cap.

- Sînt gata.

Wakeman trecu repede amănuntele în revistă. „Vreun semn?" gîndi către Shaeffer.

„Se apropie un alt transport de

pasageri", îi parveni gîndul rapid. „Din clipă în clipă trebuie să intre în raza scannerului."

Pelling urma să sosească în Batavia; asta era sigur. Îl va căuta pe Cartwright; asta era de asemenea sigur. Necunoscutul începea cu detectarea şi anihilarea lui Pelling. Se putea presupune că, dacă scăpa de reţeaua de captatori, avea să localizeze ascunzătoarea lunară. Şi-atunci...

„N-avem nici o protecţie pe Lună", gîndi Wakeman către Shaeffer. „O dată ce-l ducem acolo, renunţăm la toată apărarea pozitivă."

„Asta aşa este", încuviinţă Shaeffer. „Dar cred că-l vom opri pe Pelling, aici, în Batavia. Adică o dată ce stabilim contactul."

„Bine", se hotărî Wakeman „O să riscăm; şansele de reuşită sînt destul de mari." Dădu semnalul mintal şi nava luă poziţia de decolare. Dispozitivul automat o îndreptă către destinaţie, ochiul palid şi mort care atîrna obosit pe cerul amiezii. Wakeman închise ochii şi-şi forţă muşchii corpului să se relaxeze.

Nava se puse în mişcare. Mai întîi, zvîcnetul obişnuit al turbinelor, apoi dezlănţuirea furtunoasă de energie pe măsură ce propulsia superluminică prindea viaţă, însufleţită de descărcarea obişnuită de energie.

O clipă, nava plană deasupra clădirilor Directoratului, lucind în apele argintii. Apoi, propulsia intră în funcţiune şi, într-o ţîşnire, se desprinse, cu o străfulgerare de viteză orbitoare, care rostogoli valurile negre ale pierderii cunoştinţei peste oamenii din pîntecele ei.

O satisfacţie ceţoasă mai pluti o clipă prin mintea din ce în ce mai confuză a lui Peter Wakeman, în timp ce întunericul îl cuprindea implacabil. Keith Pelling nu va găsi nimic în Batavia, nimic altceva decît propria lui moarte. Strategia Corpului începuse să dea roade.

*

În momentul în care semnalul lui Wakeman scotea nava strălucitoare din Batavia, racheta intercon se opri greoi şi lent pe aerodrom şi-şi desferecă gurile de acces.

Împreună cu un grup de oameni de afaceri şi navetişti, Keith Pelling coborî nerăbdător rampa de metal şi ieşi în lumina soarelui, clipind repede şi aruncînd priviri agere de jur-împrejur, avînd pentru prima dată în faţa ochilor clădirile Directoratului, şuvoaie nesfîrşite de oameni, de maşini... şi reţeaua de captatori în aşteptare.

(Continuare în numărul viitor)

În româneşte de
ANCA RĂZUŞ

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL TRECUT

1) FRAZER - REID; 2) RENAN - CAMUS; 3) EGAL - LENIN; 4) U - XENOFAN - V; 5) DTA - IMA - ECO; 6) OGI - OLDS - L; 7) PLOTIN - ACET; 8) ERA - OBTURA; 9) RNA - ASIA - AI; 10) RD - RION - ASR; 11) Y - GRAV - HUME

PREMII, TOPURI, CLASAMENTE (IV)

PREMIUL LOCUS (urmare)

1987/1988

Roman SF: ***The Uplift War*** de David Brin
Roman F: ***Seventh Son*** de Orson Scott Card
Roman debut: ***War for the Oaks*** de Emma Bull
Nuvelă: ***The Secret Sharer*** de Robert Silverberg
Nuveletă: ***Rachel in Love*** de Pat Murphy
Povestire: ***Angel*** de Pat Cadigan
Carte nebeletristică: ***Watchmen*** de Alan Moore şi Dave Gibbons
Culegere: ***The Jaguar Hunter*** de Lucius Shepard
Antologie: ***The Year's Best Science Fiction, Fourth Annual Collection***, ed. Gardner Dozois
Grafician: Michael Whelan
Revistă: ***The Magazine of Fantasy and Science Fiction***
Editură: Tor Books
Autor al tuturor timpurilor: Robert A. Heinlein
Autorul anilor '80: David Brin

1988/1989

Roman SF: ***Cyteen*** de C.J. Cherryh
Roman F: ***Red Prophet*** de Orson Scott Card
Roman H (horror): ***Those Who Hunt the Night*** de Barbara Hambly
Roman debut: ***Desolation Road*** de Ian McDonald
Nuvelă: ***The Scalehunter's Beautiful Daughter*** de Lucius Shepard
Nuveletă: ***The Function of Dream Sleep*** de Harlan Ellison
Povestire: ***Eidolons*** de Harlan Ellison
Carte nebeletristică: ***First Maitz*** de Don Maitz
Antologie: ***Full Spectrum***, ed. Lou Aronica şi Shawna McCarthy
Culegere: ***Angry Candy*** de Harlan Ellison
Redactor: Gardner Dozois
Grafician: Michael Whelan
Editură: Tor/St. Martin's Books
Revistă: ***Isaac Asimov's Science Fiction Magazine***

1989/1990

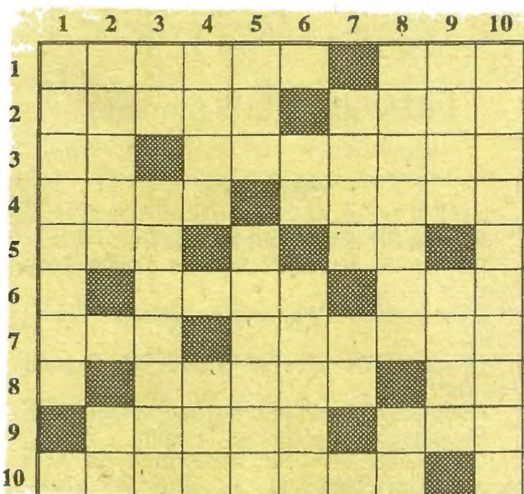
Roman SF: ***Hyperion*** de Dan Simmons
Roman F: ***Prentice Alvin*** de Orson Scott Card
Roman H: ***Carrion Comfort*** de Dan Simmons
Roman debut: ***Orbital Decay*** de Allen Steele
Nuvelă: ***The Father of Stones*** de Lucius Shepard
Nuveletă: ***Dogwalker*** de Orson Scott Card
Povestire: ***Lost Boys*** de Orson Scott Card
Carte nebeletristică: ***Grumbles from the Grave*** de Robert A. Heinlein
Antologie: ***The Year's Best SF, Sixth Annual Collection***, ed. Gardner Dozois
Culegere: ***Patterns*** de Pat Cadigan
Revistă: ***Isaac Asimov's Science Fiction Magazine***
Redactor: Gardner Dozois
Grafician: Michael Whelan
Editură: Tor/St. Martin's Books

1990/1991

Roman SF: ***The Fall of Hyperion*** de Dan Simmons
Roman F: Tehanu: ***The Last Book of Earthsea*** de Ursula K. LeGuin
Roman H/D: ***The Witching Hour*** de Anne Rice
Roman debut: ***In the Country of the Blind*** de Michael F. Flynn
Nuvelă: ***A Short, Sharp Shock*** de Kim Stanley Robinson
Nuveletă: ***Entropy's Bed at Midnight*** de Dan Simmons
Povestire: ***Bears Discover Fire*** de Terry Bisson
Carte nebeletristică: ***SFWA Handbook***, ed. Kristine Kathryn Rusch şi Dean Wesley Smith
Antologie: ***The Year's Best SF, Seventh Annual Collection***, ed. Gardner Dozois
Culegere: ***Maps in a Mirror*** de Orson Scott Card
Revistă: ***Isaac Asimov's Science Fiction Magazine***
Redactor: Gardner Dozois
Grafician: Michael Whelan
Editură: Tor/St. Martin's Press Books

LITERATURA SF (3) ISAAC ASIMOV

REBUS

ORIZONTAL: 1) Titan al literaturii de anticipaţie (1920 - 1992) care datorită operelor sale şi-a cîştigat un loc de frunte printre cei mai importanţi scriitori ai genului - „Soarele...", roman al lui Asimov, avîndu-l drept erou pe detectivul pămîntean Elijah Balley. **2)** „Eu...", culegere de povestiri concepute de Asimov ca nişte ingenioase jocuri ale minţii pe tema celebrelor legi ale roboticii (1950) - A planta. **3)** Prova vasului! - Urzit de pămînteni în romanul „O piatră pe cer" (1958) cu scopul de a da o lovitură mortală întregii Galaxii. **4)** Utilizarea pe care intenţionează să o dea pămîntenii virusurilor în romanul „O piatră pe cer" - Aşezări precum Chica, Washenn, Senloo, menţionate în romanul „O piatră pe cer". **5)** Haină - Cuprinsul textului! **6)** „...roboţilor", volum al lui Asimov apărut în 1964 (neart.) - Diminutiv feminin. **7)** Document - „...spaţiului", roman al lui Asimov apărut în 1952 (neart. sg.). **8)** Numele fetiţei care realizează un ciudat contact cu o formă de energie extraterestră în povestirea „Broasca" a regretatului sriitor român Vladimir Colin - Unu şi unu! **9)** „...stegarilor", cod de legi al societăţii stegarilor, tiranica organizaţie conducătoare a Pămîntului într-un timp viitor imaginat de Asimov în romanul „O piatră pe cer" (neart.) - Stradă (abr.). **10)** Primul volum, apărut în 1951, al impresionantului ciclu omonim scris de Asimov.

VERTICAL: 1) Numele doctorului în arheologie sosit pe Pămînt de pe Baronn, Sirius, în scopul de a dovedi că Pămîntul a fost locul de origine al coloniştilor Galaxiei („O piatră pe cer"). **2)** „...gol", roman din ciclul „Trantor" datînd din 1957 (neart.) - Împreună. **3)** Iamb, prima şi ultima silabă! - „Calea... şi alte povestiri", culegere de povestiri apărute în 1952 (masc.). **4)** Cafea de calitate superioară - Ordin (abr.). **5)** Motor central! - Aridă. **6)** Aflate la Asimov! - Zgomot puternic care însoţeşte o descărcare electrică. **7)** Către - Soare egiptean. **8)** Ei doreau stegarii să-i opună forţele Pămîntului în romanul „O piatră pe cer". **9)** Plantă erbacee asemănătoare cu ovăzul - Bici plumbuit. **10)** Domeniu în care a excelat Asimov, fiind autorul a numeroase lucrări celebre.

DICŢIONAR: **MOCA, OTO, ODOS, CNUT.**

OVIDIU RUŢĂ

Lei 60

I.S.S.N. 1220 - 8620